

ALISON BOWMAN
DREMLJIVI DEMON DEKSTER

DŽEF LINDSI

DOMIŠLJATI DOBRICA
DEKSTER

ROMAN

DŽEF LINDSI

DOMIŠLJATI

DOBRICA

DEXTER

ROMAN

PORTALIBRIS

Naslov originala:

Jeff Lindsay

DEARLY DEVOTED DEXTER

Original Copyright © 2005 by Jeff Lindsay.

Copyright © 2005 za srpsko izdanje portaLibris.

Sva prava zadržana uključujući pravo na reprodukciju u celosti ili delimično u bilo kom obliku.

Ova knjiga je plod mašte. Imena, likovi, preduzeća, organizacije, mesta, događaji i slučajevi su ili proizvod piščeve imaginacije, ili su pak upotrebljeni u izmišljenim situacijama. Svaka sličnost sa stvarnim osobama, živim ili mrtvim, događajima ili lokalitetima u potpunosti je slučajna.

TOMIJU I GASU,
KOJI SU DEFINITIVNO DOVOLJNO ČEKALI

ZAHVALNICA

Sve bi bilo tek daleka mogućnost da nije Hilari.

Želeo bih da zahvalim i Huliju, Brokolima, Dikanu i Ajnštajnu, i kao i uvek, kćerima Ber, Puk i Tinki.

Pored toga, mnogo dugujem Džejsonu Kaufmanu koji me je mudro vodio pouzdanom rukom, i Niku Elisonu koji je bitno uticao na sve.

DOMIŠLJATI

DOBRICA

DEKSTER

POGLAVLJE 1

Taj debeli mesec opet se vinuo nisko u tropskoj noći, ponovo pušta zov preko zgrušanog neba u uzdrhtale uši dragog starog glasa iz senke, u uši Mračnog putnika udobno ušuškano na zadnjem sedištu „dodža K“ Deksterove hipotetičke duše.

Taj nestašni mesec, taj bučni pohotni Lucifer, odozgo, preko praznog neba, doziva tamna srca noćnih čudovišta onamo dole, poziva ih u njihova vesela igrališta. Doziva, u stvari, ono čudovište istigrano prugama mesečine kroz lijanderovo lišće, koje napregnutih čula čeka pravi trenutak da iskoči iz senki. To je Dekster u tami; sluša jezive šaptave predloge koji se beušno slivaju u moje senovito skrivalište.

Moje drago drugo ja požuruje me da udarim - sada - da uronim svoje mesečinom osvetljene očnjake u, oh, tako ranjivo meso koje vidim onamo, na udaljenom kraju živice. Ali nije pravo vreme, pa zato čekam, posmatram oprezno dok žrtva koja ništa ne sumnja, krađući se, prolazi širom otvorenih očiju, znajući da je nešto posmatra, ali ne znajući da sam ja *ovde*, svega tri hladnokrvna koraka daleko od živice. Tako bih lako mogao da skliznem iz zaklona poput oštrice noža koja jesam i odradim svoju divnu čaroliju - no ja čekam, naslućen, ali neviđen.

Jedan dug potajni trenutak na vrhovima prstiju preliva se u drugi, a ja i dalje čekam pravo vreme; skok, pružena

ruka, čista hladna sreća dok gledam razlivanje užasa na licu moje žrtve...

Ali ne - nešto ne valja.

Deksterov je red da oseća ispitivačko bockanje očiju po leđima, prh straha dok postajem sve sigurniji da sada nešto lovi *mene*. Neki drugi noćni presretač oseća oštar unutrašnji nalet adrenalina dok on posmatra *mene* odnekud iz blizine - i ta mi se misao ne dopađa.

Nalik malom pljesku groma, vesela ruka spušta se niotkud na *mene* brzinom munje, i letimičnim pogledom hvatam blistave zube radosnog devetogodišnjeg komšijskog dečaka. „Moj si! Je'n, dva, tri, na Dekstera svi!“ Hitrinom veoma mladih ostala deca odjednom se stvaraju oko mene, smeju se i deru dok stojim u grmlju ponižen. Gotovo je. Šestogodišnji Kodi me gleda razočarano, kao da je Dekster, Bog noći, izneverio svog visokog sveštenika. Astor, njegova osmogodišnja sestra, pridružuje se graji dece pre nego što opet svi skliznu u mrak novog i još komplikovanijeg skrivališta, ostavljajući me tako veoma usamljenog u mojoj sramoti.

Dekster nije šutnuo u kantu. I sada je Dekster *To*. Opet.

Možda se pitate, kako je to moguće? Kako Deksterov noćni lov može da se svede na ovo? Do sada je strašni uvrnuti Dekster svoju posebnu pažnju uvek podarivao nekom strašnom uvrnutom predatoru - a sada vrebam praznu kanticu industrijskih raviola čija je jedina krivica, u najgorem slučaju, što sadrži blagi sos. Eto me gde traćim dragoceno vreme gubeći u igri koju nisam igrao još od svoje desete godine. Još gore, ja sam *To*.

„Jedan. Dva. Tri...“, brojim naglas, uvek fer i pošten saigrač.

Kako je to moguće? Kako Demon Dekster može da oseti težinu tog meseca a da ne zaroni u utrobu sekući život iz nekoga kome je neophodno da oseti oštricu Deksterovog oštrog uma? Kako je moguće da Hladnokrvni osvjetnik u ovakvoj noći odbije da izvede Mračnog putnika u obilazak?

„Četiri. Pet. Šest.“

Hari, moj mudri poočim, naučio me je finoj ravnoteži između Potrebe i Noža. Prihvatio je dečaka u kome je video nezaustavljivu potrebu za ubijanjem; bez nastojanja da izmeni njegovu potrebu, Hari je dečaka izvajao u čoveka koji ubija samo ubice; u Dekstera nekrvoslednika, koji se skrivao iza naizgled ljudskog lica i pronalazio samo one zaista nevaljale serijske ubice koje su ubijale bez kodeksa. I ja bih bio jedan od takvih da nije bilo Harijevog plana. *Mnogo ljudi to zaslužuje, Dekstere*, govorio je moj divni poočim policajac.

„Sedam. Osam. Devet.“

On me je naučio kako da pronalazim moje specijalne drugare za igru, kako da budem siguran da su zaslužili da im Mračni putnik i ja dođemo u prijateljsku posetu. Još bolje od toga, naučio me je kako da se izvučem onako kako samo policajac može tome da poduči. Pomogao mi je da od života napravim verodostojnu rupu-skrivalicu i utisnuo me u nju tako da mi uvek bude taman; pomogao mi je da budem nepopustljivo normalan u svemu.

Naučio sam kako da se uredno oblačim i smešim i perem zube. Postao sam savršeni lažni čovek, koji je govorio sve one glupe i besmislene stvari koje ljudi svakodnevno govore jedni drugima. Niko nije sumnjao u to šta čući iza perfektno imitacije osmeha. Niko osim, naravno, moje posestrime Debore, ali ona je bila na dobrom putu da prihvati pravoga mene. Na kraju, mogao sam da ispadnem i mnogo gori. Mogao sam da postanem neviđeno poročno čudovište koje ubija i ubija ostavljajući ostavlja hrpe trulog mesa za svojih bdenja. Ali nije bilo tako; našao sam se na strani istine, pravde i američkog načina. I dalje čudovište, naravno, ali bih se uvek lepo očistio posle, i bio sam NAŠE čudovište, celo upakovano u crvenu, belu i plavu 100% sintetičku vrlinu. Za onih noći kada je mesec najglasniji, ja pronalazim druge, one koji vrebaju nevine i ne igraju po pravilima, i primoravam ih da nestanu u malim, uredno spakovanim komadima.

Ova elegantna formula je savršeno funkcionisala tokom godina srećne neljudskosti. Između dana za igru održavao sam savršeno prosečan život u veoma običnom stanu. Nikada nisam kasnio na posao, šalio sam se na pravi način sa kolegama, i bio koristan i neupadljiv u svemu, baš kao što me je Hari učio. Moj androidski život bio je uredan, savršeno izbalansiran, imao pravu priznatu društvenu vrednost.

Do sada. Ne znam kako, ali evo me u pravoj noći gde se igram šutni u kantu sa čoporom dece, umesto da se igram seci sekača sa pažljivo izabranim drugarom. I uskoro, kada se igra završi, odvešću Kodija i Astor kući, njihovoj majci

Riti, a ona će mi doneti konzervu piva, ušuškati decu u krevet i sestri pored mene na kauč.

Kako je to moguće? Da li je Mračni putnik otišao u prevremenu penziju? Je li Dekster smekšao? Da nisam skrenuo u taman, dugačak i mračan hodnik i iz njega izašao kao domaćin Dekster? Hoću li ikada više spustiti svoj lovački trofej - kapljicu krvi - na čistu staklenu pločicu, kao što sam to ranije redovno radio?

„Deset! Spremni ili ne, krećem!“

Da, zaista. Krećem.

Ali, kuda?

* * *

Počelo je, naravno, sa narednikom Douksom. Svaki superheroj mora imati arhineprijatelja, a on je bio moj. Njemu nisam uradio apsolutno ništa, ali je on odlučio da mi se svali na kičmu i uznemirava me u poslu. Mene i moju senku. Cela ironija je bila u sledećem: lovio je mene, vrednog laboranta koji radi na krvnim otiscima u istoj policijskoj stanici u kojoj je i sam bio zaposlen - bili smo, takoreći, u istom timu. Da li je bilo fer da me tako proganja, samo zato što sam, tu i tamo, ponekad, mesečario?

Znao sam narednika Douksa mnogo bolje nego što sam to zaista želeo, mnogo bolje nego što je to moguće samo na osnovu profesionalnog odnosa. Postarao sam se da saznam sve o njemu iz jednog jednostavnog razloga: nikada mu se nisam dopadao, uprkos činjenici da se veoma ponosim što

sam šarmantan i vedar, svetska klasa. Izgledalo mi je kao da Douks gotovo prepoznaje da je sve lažno; sva moja rukotvorena srčanost razbijala se o njega kao junske mušice o vetrobran.

To je, prirodno, budilo moju radoznalost. Mislim, zaista; kakav to čovek može da ne voli mene? Zato sam ga malo proučavao, i otkrio: osoba kojoj je mogao da se ne dopadne nonšalantni Dekster bila je afroamerikanac od 48 godina, rekorder našeg Odeljenja u ravnom potisku s grudi dvoručnim tegom. Prema tračevima koje sam pokupio, bio je veteran i od dolaska u Odeljenje učestvovao je u nekoliko smrtonosnih pucnjava, koje je Unutrašnja kontrola sve odreda proglasila opravdanim.

No važnije od svega toga, iz prve ruke sam saznao da je, iza dubokog besa koji je uvek goreo u njegovim očima, vrebao eho zadovoljnog smeha mog ličnog Mračnog putnika. Bio je to samo tanušan zvon malenog zvona, ali sam bio siguran. Douks je delio svoj prostor s nekim, baš kao i ja. Ne sa istim stvorom, ali sa nekim veoma sličnim, panterom prema mom tigru. Douks je bio policajac, ali je bio i hladnokrvni ubica. Nisam imao pravog dokaza za to, no bio sam siguran taman onoliko koliko je to moguće u odsustvu dokaza, kako, na primer, zakreće šiju pešaku koji je nemarno pretrčao ulicu.

Razuman čovek bi mogao da pomisli da bismo on i ja mogli da nađemo zajednički jezik; popijemo kafu i uporedimo svoje Putnike, razmenimo zanatsko iskustvo i ćaskamo o tehnikama čerečenja. Ali ne: Douks me je želeo mrtvog. A meni je bilo teško da delim njegovo stanovište.

Douks je bio radio sa detektivkom Laguertom u vreme njene donekle sumnjive smrti, i otada su njegova osećanja prema meni dobila intenzivniju notu od one koju daje prosto gnušanje. Douks je bio ubeđen da sam imao neke veze sa Laguertinom smrću. To je bilo potpuno netačno i sasvim nefer. Sve što sam uradio bilo je da posmatram - ima li čega lošeg u tome? Naravno da sam pomogao pravom ubici da pobjegne; ali, šta biste drugo i očekivali? Kakav bi to čovek izdao rođenog brata? Posebno pošto je obavio tako pedantan posao.

Stalno govorim - živi i pusti druge da žive. Ili prilično često, uostalom. Narednik Douks je mogao da misli šta god je hteo, meni je bilo svejedno. Još uvek malo zakona zabranjuje razmišljanje, iako sam siguran da veoma naporno rade na tome u Vašingtonu. Kakve god sumnje o meni imao dobri narednik, neka mu ih. No, pošto je sada odlučio i da dela po pitanju svojih nečistih misli, moj život je postao haos. Dezorijentisani Dekster je brzo postajao dementni Dekster.

A zašto? Kako je cela ta gadna zbrka počela? Nisam ništa loše uradio osim što sam pokušao da budem ja.

POGLAVLJE 2

S vremena na vreme, ima noći kada Mračni putnik zaista mora da izađe napolje i igra se. To mu dođe kao šetanje psa. Neko vreme možete da se oglušujete o lajanje i grebanje po vratima, ali zatim morate da pustite zver napolje.

Nedugo posle pogreba detektivke Laguerte došlo je vreme kada se činilo razumnim poslušati šapate sa zadnjeg sedišta i započeti planiranje male avanture.

Locirao sam savršenog partnera za igru, veoma uverljivog prodavca nekretnina pod imenom Makgregor. Bio je srećan, veseo čovek koji je voleo da prodaje kuće porodicama s decom. Posebno s dečacima; Makgregor je izuzetno voleo dečake između pet i sedam godina. Bio je smrtonosno naklonjen petorici za koje sam sigurno znao, a veoma verovatno ih je bilo i više. Bio je pametan i pažljiv, i bez posete Mračnog izviđača Dekstera verovatno bi imao sreće još dugo. Teško je kriviti policiju, barem u ovom slučaju. Na kraju, kada mala deca nestanu, retko ko pomisli: „Aha! Od koga je ova porodica kupila kuću?“

Naravno, malo je Dekstera na svetu. To je u principu dobro, ali je u ovom konkretnom slučaju bilo korisno biti ja. Nekom prilikom, u novinama sam pročitao priču o nestalom dečaku, a zatim sam četiri meseca kasnije pročitao još jednu sličnu. Dečaci su bili približnog uzrasta; takvi

detalji uvek upale malu sijalicu i dobrosusedski šapat: „Zdravo, komšo!“, počne da kapljucka u mom mozgu.

Zato sam iskopao prvu priču i uporedio ih. Primetio sam da su u oba slučaja novine eksploatisale bol porodica uz napomenu da su se nedavno bili uselili u nove kuće; čuo sam tihi zadovoljan smeh iz senke, te ispitah stvar pobliže.

Zaista je bilo prilično suptilno. Detektiv Dekster morao je prilično da kopa jer je u početku izgledalo da veza ne postoji. Spomenute porodice su bile iz različitih krajeva grada, što je odmah eliminisalo mnoge mogućnosti. Išle su u različite crkve, različite škole, selidbu su obavile različite kompanije. Ali kada se Mračni putnik smeje, neko obično radi nešto smešno. I konačno sam pronašao vezu; obe kuće su bile na prodaji kod iste agencije za nekretnine, male kancelarije iz Južnog Majamija, koja je imala samo jednog agenta, veselog, prijateljski nastrojenog čoveka po imenu Rendi Makgregor.

Zatim sam kopao dalje. Makgregor je bio razveden i živeo je sam u malom betonskom bloku kuća blizu Old Katler Rouda u Južnom Majamiju. Imao je i čamac od 26 stopa sa kabinom u marini Mateson Hamuk, što je bilo relativno blizu njegove kuće. Čamac je bio istovremeno i veoma podesna ogradica za igru, način da svoje male ortake izvede na otvoreno more gde ga niko ne može videti niti čuti dok istražuje - pravi Kolumbo bola. A što se toga tiče, čamac je pružao i izuzetan način za odbacivanje uneređenih ostataka; samo nekoliko milja od Majamija, zalivska struja je pravila gotovo bezdano smetlište. Nije ni čudo da tela dečaka nikada nisu bila pronađena.

Tehnika je bila toliko razumna da sam se pitao zašto se toga nisam i sâm setio. Glupi ja; svoj mali čamac sam koristio samo za pecanje i vozikanje po Zalivu. A vidi Makgregora koji je smislio potpuno nov način uživanja u večeri na vodi. Ideja je bila veoma dobra i odmah je premestila Makgregora na čelo mog spiska. Ljude smatram prilično beskorisnim stvorovima. Možete me smatrati nerazumnim, čak i lišenim zdrave logike zbog toga. Ali, iz nekog razloga, do dece mi je veoma stalo. Kad pronađem nekog kome su deca plen, to mu dođe isto kao da je taj potkupio Mračnog Maitre'd¹ sa dvadeset dolara da bi prešao u prvi red. Rado bih otkaćio somotski gajtan i odmah doveo Makgregora - pod pretpostavkom da je radio ono što mi se činilo da radi. Naravno, morao sam da budem posve siguran. Uvek sam nastojao da izbegnem seckanje pogrešne osobe, pa bi bilo šteta da to počnem da radim sada, makar to bio i prodavac nekretnina. Sinulo mi je da je najbolji način da se uverim ako posetim dotični čamac.

Srećom po mene, već sledeći dan je bio kišovit. Ne mislim da sve zasluge pripišem sebi; obično kiša svakodnevno pada u julu. Samo što je ovo ličilo na celodnevnu oluju, baš kao što bi Dekster poručio. Ranije sam krenuo s posla iz policijske laboratorije za veštačenja u majamskom okrugu Dejd i presekao do Ležona, pa pravo do Old Katler Rouda. Skrenuo sam levo u Mateson Hamuk; kao što sam se i nadao, bilo je pusto. Znao sam da se na oko 100 jardi napred nalazi čuvarova kućica u kojoj neko jedva

¹ Glavni konobar, stjuart ili batler.

čeka da mi uzme četiri dolara za veliku privilegiju ulaska u marinu. Bilo je sasvim razumno ne pojaviti se pred čuvarevom kućicom. Naravno da je veoma važno uštedeti četiri dolara, ali je još važnije bilo to da po kišnom danu usred nedelje mogu da izgledam suviše sumnjivo; a to sam želeo da izbegnem, posebno dok upražnjavam svoj hobi.

Sa leve strane puta bio je mali parking koji je služio kao izletišta. Staro izletničko sklonište od krečnjaka stajalo je pored jezera, sa desne strane. Parkirao sam auto i navukao svetložutu kišnu kabanicu. Osećao sam se veoma „nautički“, prava odeća za provaljivanje u čamac homocidnog pedofila. Bio sam veoma uočljiv, što me nije mnogo brinulo. Krenuću biciklističkom stazom koja se pruža paralelno s putem. Zaklanjali su je mangrovi, a u neverovatnom slučaju da stražar izviri iz kućice na kišu, ne bi video ništa osim kako protrčava jarkožuta mrlja. Jednostavno, uporni džoger koji je izašao na svoje popodnevo kaskanje, pa makar padale sekire.

I prokaskao sam jedno četvrt milje niz stazu. Kao što sam se i nadao, u stražarskoj kućici nije bilo znakova života pa sam protrčao do velikog parkinga uz vodu. Poslednji red dokova tamo desno bio je dom floti malih čamaca, a velike igračke sportskih ribolovaca i milionera bile su usidrene bliže putu. Makgregorov skromni čamac od 26 stopa, *Osprej*, bio je usidren gotovo na kraju doka.

Marina je bila pusta pa sam ležerno prošao kroz kapiju u žičanoj ogradi, pored table na kojoj je pisalo: PRISTUP DOKOVIMA DOZVOLJEN SAMO VLASNICIMA ČAMACA. Pokušao sam da osetim krivicu što kršim tako

važnu naredbu, ali je to bilo izvan mojih moći. Na donjoj polovini table pisalo je: ZABRANJENO PECANJE SA DOKOVA ILI U OBLASTI MARINE, i ja obećah sebi da ću izbegavati pecanje po svaku cenu; odmah mi je savest bila mirnija što kršim ono prvo pravilo.

OSPREJ je bio star pet ili šest godina i pokazivao je malo znakova habanja pod uticajem floridskog vremena. Paluba i ograda su bili veoma čisto izribani pa sam pazio da ne ostavljam tragove dok sam se peo u čamac. Iz nekog razloga, brave na čamcima nikada nisu naročito komplikovane. Možda su mornari pošteniji narod od kopnaša. U svakom slučaju, trebalo mi je samo nekoliko sekundi da sredim bravu i uvučem se u OSPREJ. Kabina nije imala onaj ustajali miris pečene buđi koji mnogi čamci dobiju čim provedu nekoliko sati vezani na suptropskom suncu. U vazduhu se osećao trag nekog sredstva za dezinfekciju, kao da je neko tako temeljno ribao da se nijedna klica niti vonj nije mogao nadati da preživi.

Tu je bio mali sto, kuhinjica, a na ograđenoj polici jedan od onih malih TV/video uređaja i gomila filmova pored njega: *Spajdermen*, *Braca meda*, *U potrazi za Nemom*. Pitao sam se koliko li je dečaka Makgregor poslao preko ograde da traže Nema. Od srca sam se nadao da će Nemo uskoro naći Makgregora. Zakoračio sam u kuhinjicu i počeo da otvaram fioke. Prva je bila puna slatkiša, sledeća puna plastičnih akcionih junaka. A treća je bila apsolutno krcata koturovima lepljive trake.

Lepljiva traka je divna stvar, i kao što ja to dobro znam, može da se upotrebi za mnogo nezaboravnih i korisnih

stvari. Ipak, preterano je imati deset koturova ćušnutih u fioku na ćamcu, ukoliko je ne koristite u naroćite svrhe za koje su neophodne gomile traka; za naućni projekat, moćda, koji podrazumeva veći broj dećaka? Samo predosećaj, naravno, zasnovan na naćinu na koji je ja koristim - ne, nikako na dećacima, već na ispravnim graćanima kao Ńto je, recimo ... Makgregor? Sve je dobijalo sasvim verovatan oblik, a Mraćni putnik je poćeo da palaca svojim suvim guŃterskim jezikom u iŃčekivanju.

SiŃao sam niz stepenice u mali prednji deo koji mornari verovatno zovu brodska kabina. Krevet nije bio naroćito elegantan, samo tanak uloćak od pene i gume na uzdignutoj polici. Dotakao sam madrac, koji je zaŃkripao pod tkaninom; gumena oplata. Zavrnuo sam madrac s jedne strane. U policu su bila uŃrafljena ćetiri prstenasta zavrtnja, po jedan na svakom uglu. Podigao sam rezu ispod madraca.

Razumno je oćekivati odrećenu kolićinu lanaca na ćamcu. Ali, lisice koje sam naŃao nisu mi delovale kao neŃto nautićko. Naravno da bi moglo da postoji veoma dobro objaŃnjenje. Makgregor ih je moćda stavljao svadljivim ribama.

Ispod lanaca i lisica bilo je pet sidara. To bi bilo sasvim prirodno na jahti kojom se plovi oko sveta, ali je bilo suviŃe za mali vikendaŃki ćamac. Ćemu su, pobogu, ona mogla slućiti? Kada bih ja svoj mali ćamac izvezio na otvoreno more sa viŃe malih tela kojih bih Ńeleo da se lako i potpuno reŃim, Ńta bih radio sa toliko sidara? Kad se stvari posmatraju iz tog ugla, postajalo je oćigledno da će se

Makgregor vratiti sa samo četiri sidra pod ležajem, kada sledeći put bude išao na krstarenje sa nekim malim prijateljem.

Nije bilo sumnje da se pojavilo dovoljno detalja koji su zajedno davali veoma zanimljivu sliku. Mrtva priroda bez dece. Za sada nisam pronašao ništa što ne bi moglo da se objasni kao niz koincidencija, a meni je trebalo da budem apsolutno siguran. Morao sam da nađem sasvim neoboriv dokaz, nešto što je bilo potpuno nesumnjivo i što bi zadovoljilo Harijev kodeks.

Pronašao sam ga u fioci, desno od ležaja.

Tu su bile tri male fioke ugrađene u brodsku pregradu. Izgledalo je kao da je unutrašnjost poslednje fioke bila nekoliko inča kraća od gornje dve. Postojala je mogućnost da tako i treba, da je bila kraća zbog krivine trupa. Međutim, već mnogo godina sam proučavao ljudska bića pa mi se ovo učinilo veoma sumnjivim. Izvukao sam fioku sasvim i - kao što sam i očekivao - otkrio sam mali tajni odeljak. A u tajnom odeljku...

Pošto ja, u stvari, nisam pravo ljudsko biće, moje emotivne reakcije su uglavnom ograničene na ono što sam naučio da lažiram. Prema tome, nisam se šokirao, pobesneo, naljutio, niti osetio gorčinu. To su bila veoma teška osećanja koja nije lako ubedljivo odglumiti, a nije bilo ni publike da ih vidi, pa čemu trud? Osetio sam, zato, kako mi se iz mračnog zadnjeg sedišta uz kičmu vije lagani hladan vetar i raznosi hladno suvo lišće po podu mog gušterskog mozga.

Mogao sam da identifikujem pet različitih golih dečaka u gomili fotografija, postavljenih u različitim pozama, kao da je Makgregor još uvek tragao za stilskom definicijom. I stvarno nije cicijašio na lepljivoj traci. Na jednoj od slika, dečak je izgledao kao umotan u srebrnosivu čauru pri čemu su samo neki delovi bili slobodni. Ono što je Makgregor ostavio izloženo, govorilo mi je mnogo o njemu. Kao što sam i sumnjao, on nije bio vrsta čoveka koju bi većina roditelja poželela kao izviđačkog instruktora.

Kvalitet fotografija je bio dobar, snimane su iz mnogo različitih uglova. Jedna serija se posebno isticala. Bled i mlohav go muškarac u crnoj kukuljici stajao je pored čvrsto ulepljenog dečaka, gotovo kao slika sa lovačkim trofejom. Na osnovu oblika i boje tela bio sam prilično siguran da je muškarac bio Makgregor, iako je kukuljica pokrivala lice. I dok sam prevrtao po fotografijama, došle su mi dve veoma zanimljive misli. Prva je bila: A-ha! To je, naravno, značilo da nije bilo ni malo sumnje u ono što je Makgregor radio, i sada je bio dobitnik glavne nagrade u izvlačenju šanse za čišćenje kod Mračnog putnika. A druga misao koja me je znatno više uznemiravala, bila je sledeća:

Ko je slikao?

Bilo je suviše različitih uglova, što je isključivalo automatiku. A kada sam po drugi put premetnuo po njima, na dva snimka snimljena odozgo primetio sam šiljati vrh koji je ličio na crvenu kaubojsku čizmu.

Makgregor je imao saučesnika. Reči su zvučale kao skinute iz advokatskih serija sa TV-a, ali je bilo tako i nisam mogao bolje da se izrazim. On ovo nije radio sam. Neko je

bio s njim, ako ništa drugo a ono da bi posmatrao i fotografisao.

Crvenim, ali moram priznati da i ja ponešto znam o poludozvoljenom sakaćenju, samo što nikada do sada nisam naleteo na nešto poput ovoga. Trofejni snimci, da... na kraju krajeva, ja sam imao svoju kutijicu s pločicama i na svakoj po jednu kapljicu krvi u znak sećanja na svaku pojedinačnu moju avanturu. Savršeno je normalno čuvati neku vrstu suvenira.

Ali da i neko drugi bude prisutan, da posmatra i slika, to je pretvaralo sasvim privatni čin u neku vrstu performansa. Bilo je apsolutno nepristojno - čovek je bio perverzan. Kad bih samo imao osećaj za bes protiv nečuvene amoralnosti, sasvim sam siguran da bih sada bio ispunjen njime. Međutim, kako su stvari stajale, želeo sam više nego ikada da поближе upoznam Makgegora.

Bilo je zagušljivo i vruće na čamcu, a moja izuzetno šik kišna kabanica mi nikako nije olakšavala stvar. Osećao sam se kao jarkožuta kesica s čajem. Izabrao sam nekoliko najjasnijih slika i stavio ih u džep. Vratio sam ostatak u pregredak, uredio ležaj i vratio se u glavnu kabinu. Koliko sam mogao da prosudim provirivši kroz prozor - ili bi trebalo da kažem brodski prozor? - niko nije vrebao niti me tajno posmatrao. Izvukao sam se kroz vrata, proverio da li sam ih dobro zaključao za sobom i odšetao kroz kišu.

Iz mnogih filmova koje sam tokom godina odgledao, znao sam veoma dobro da je šetnja po kiši pravo okruženje za izražavanje ljudske podmuklosti, pa sam uradio upravo to. O, taj zli Makgegor i njegov prijatelj, fotografski

amater. Kako mogu da budu tako poročni bednici? To je zvučalo dobro, i to je sve što sam mogao da smislim; nadao sam se da je bilo dovoljno da zadovolji šablon. Jer, bilo je daleko zabavnije razmišljati o sopstvenoj perfidnosti i kako bih mogao da je nahranim određujući datum kada ću se poigrati sa Makgregorom. Mogao sam da osetim nadolazak talasa opskurnog oduševljenja koje plavi tmaste tamnice Kule Dekster i skuplja se u odvodima. Uskoro će se izliti na Makgregora.

Više nije bilo mesta sumnji. I sam Hari bi priznao da su fotografije bile više nego dovoljan dokaz, a nestrpljivi kikut sa mračnog zadnjeg sedišta presudio je u korist projekta. Makgregor i ja ćemo zajedno u istraživanje. A zatim, specijalna nagrada - pronalaženje njegovog prijatelja u kaubojskim čizmama koji će morati da krene za Makgregorom što je pre moguće. Nema odmora za opake. To mu dođe kao kad vam nude „dva po ceni jednog“, prosto je nemoguće odoleti.

Ispunjen svojim srećnim mislima, nisam ni primećivao kišu dok sam muškim korakom hitao prema svojim kolima. Čekalo me je mnogo posla.

POGLAVLJE 3

Uvek je dobro slediti rutinu, posebno ako si ubica pedofil koji je na sebe skrenuo pažnju Osvetnika Dekstera. Srećom po mene, Makgregoru niko nije odao tu informaciju od vitalnog značaja pa sam ga veoma lako pronašao dok je napuštao kancelariju u 18.30, kao i svakoga dana. Izašao je na zadnja vrata, zaključao ih i seo u svoj veliki „ford SUV“; savršen auto za prevoz ljudi koji su želeli da im pokaže kuće, ili za prevoz upakovanih malih dečaka do doka. Uključio se u saobraćaj, a ja sam ga sledio do njegove skromne betonske kuće u 80. jugozapadnoj ulici.

Pored kuće je prolazio prilično gust saobraćaj. Skrenuo sam u malu bočnu ulicu pola bloka niže i neupadljivo parkirao na mestu odakle sam imao dobar pogled. U dubinu Makgregorovog placa pružala se visoka i gusta živica, koja je sprečavala da susedi vide šta se događa u njegovom dvorištu. Sedeo sam u kolima pretvarajući se da gledam u mapu čitavih deset minuta, taman dovoljno da napravim plan i da se uverim da on neće nigde otići. Kada je izašao iz kuće i počeo da posluje po dvorištu, bez košulje i u iznošenom Madras šortsu, znao sam kako ću to obaviti; uputio sam se kući da bih se pripremio.

Uprkos činjenici da obično imam zdrav i jak apetit, uvek mi je teško da jedem pre mojih malih avantura. Moj unutrašnji saradnik je podrhtavao u sve većem iščekivanju,

mesec je sve glasnije brborio u mojim venama dok se noć navlačila na grad, a misli o hrani postajale su tako nezanimljive.

I eto, umesto da uživam ležerno u visokoproteinskoj večeri, špartao sam stanom nestrpljiv da počnem, ali još uvek i dovoljno hladan da čekam; puštao sam da se dnevni Dekster polako utopi u pozadinu i osećao otrovni nalet snage Mračnog putnika koji je polako preuzimao komande i proveravao kontrole. Uvek je bilo stimulatивно dopustiti sebi da se povučem na zadnje sedište i prepustim upravljač Putniku. Senke su dobijale oštrije ivice i tama je bledela u živahno sivilo koje je svemu davalo znatno oštrijiji fokus. Tihi zvukovi postajali su glasni i raspoznatljivi, koža me je peckala, svoje disanje sam čuo kao urlik, čak je i vazduh oživeo mirisima koji se uopšte nisu primećivali za običnih dosadnih dana. Nikada nisam bio živiji nego kada je Mračni putnik vozio.

Primoravao sam sebe da sedim u fotelji i uzdržavao se osećajući kako se preko mene valja Potreba koja za sobom ostavlja visoku plimu spremnosti. Svaki udah bio je kao udar hladnog vazduha koji zviždi kroz mene i napumpava me tako da postajem sve veći i sjajniji; velik i sjajan kao kakav ogroman, nepobedivi čelični svetionik, spreman da reže po sada već mračnom gradu. Zatim je moja stolica postala glupa mala stvar, mišja rupa, i sama noć bila je dovoljna.

Vreme je.

Izašli smo u vedru noć, mesečina je čekićala po meni, miris uvelih ruža majamske noći vijorio je preko moje kože

i ja sam začas bio u senci koju je bacala Makgregorova živica, za sada samo posmatrajući, čekajući, slušajući i poštujući oprez koji se uvio oko mog zapešća i šaputao: *Strpljivo!*. Bilo je jadno što on nije mogao da vidi nešto što sija takvim sjajem kao ja; ta pomisao mi je donela novi nalet snage pa sam navukao belu srebrnu masku i spremio se da počnem.

Polako, neprimetno, izvukao sam se iz tame živice i stavio dečju plastičnu klavijaturu u bokor gladiola pod njegovim prozorom kako ne bi mogao odmah da je vidi. Bila je svetlocrvena i plava, dugačka jedva stopu i samo sa osam dirki, ali je beskrajno ponavljala četiri iste melodije sve dok se baterija ne bi istrošila. Uključio sam je i povukao se na svoje mesto u živici.

Zasvirali su *Zvončići*, zatim *Stari Makdonald*. Iz nekog razloga, u svakoj pesmi je nedostajala ključna fraza, ali je mala igračka svirala dalje i prešla na *Londonski most* istim sumanuto-veselim tonom.

To je bilo dovoljno da svakog izludi, ali je na nekoga poput Makgregora, koji je živeo za decu, verovatno imalo još jači uticaj. U svakom slučaju, barem sam se nadao tome. Potpuno smišljeno sam izabrao malu klavijaturu da ga namamim iskreno se nadajući, u stvari, da će pomisliti da je otkriven - i da je igračka došla iz Pakla da ga kazni. Na kraju krajeva, zašto ne bih uživao u onome što radim?

Izgledalo je da deluje. *Londonski most* se ponavljao treći put kada je on teturajući izašao iz kuće, uspaničeno iskolačenih očiju. Zastao je malo zijajući okolo, njegova proređena crvenkasta kosa izgledala je kao da je preživela

oluju a bleđi trbuh mu se prelivao preko pojasa ispranog donjeg dela pidžame. Meni nije izgledao previše opasno, ali ja nisam bio petogodišnji dečak.

Pošto je neko vreme stajao otvorenih usta i češkao se u stavu kao da pozira za kip grčkog boga gluposti, Makgregor je locirao izvor zvuka (sada su ponovo svirali *Zvončići*). Prišao je i sagnuo se da bi dodirnuo malu plastičnu klavijaturu; nije imao vremena ni da se iznenadi a moja omča od pecaroške strune već je bila čvrsto stegnuta oko njegove guše. Ispravio se verovatno pomislivši kako bi mogao da se odupre. Ja sam stegao još više i on se predomislio.

„Prestani da se opireš“, rekli smo svojim hladnim i zapovedničkim glasom Putnika. „Duže ćeš živeti.“ U rečima je čuo svoju budućnost i pomislio da bi mogao da je promeni, pa sam ja povukao jako za povodac i držao ga tako sve dok mu lice nije potamnelo i on pao na kolena.

Malo pre nego što će se onesvestiti, olabavio sam pritisak. „Sad radi kako ti se kaže“, rekli smo. On nije kazao ništa; samo se davio u nekoliko velikih i bolnih grcaja, pa sam sasvim malo uvrnuo strunu. „Razumeš?“, rekli smo, i pošto je klimnuo, pustio sam ga da diše.

Nije pokušavao da se opire dok sam ga vukao u kuću po ključeve od auta. Skakutao je kao žaba najpre do kuće a onda do svog velikog „SUV-a“. Seo sam na sedište iza njega, držeći povodac veoma čvrsto i dozvoljavajući mu da diše koliko da se održi u životu, za sada.

„Upali auto“, rekli smo mu, a on je zastao.

„Šta hoćeš?“, rekao je glasom koji je bio hrapav kao da je pojeo šmirglu.

„Sve“, rekli smo. „Upali auto.“

„Ja nemam pare“, rekao je.

Žestoko sam povukao strunu. „Kupi mi malog dečaka“, rekli smo. Držao sam čvrsto nekoliko sekundi, previše čvrsto da bi mogao da diše i taman dovoljno dugo da mu omogućim da zna da smo *mi* bili glavni, *mi* smo znali šta je sve bio radio i *mi* ćemo mu dozvoliti da diše samo ako nam se prohte, od sada pa nadalje; kada sam ponovo otpustio strunu, on nije imao šta da kaže.

Vozio je kako smo mu govorili, 80. ulicom do Old Katler Rouda a onda na jug. Gotovo da nije bilo nikakvog saobraćaja ovako daleko od glavnih saobraćajnica, posebno u ovo doba noći. Okrenuli smo u novi blok koji se zidao na kraju Sneper Krika. Gradnja je bila obustavljena zato što je vlasnik optužen za pranje novca, i niko nam neće smetati. Proveli smo Makgregora kroz poluizgrađeno čuvarsko mesto, zatim oko malog kružnog toka, na istok prema vodi. Zaustavili smo se pored prikolice negdašnje privremene uprave gradilišta, sada prepuštene tinejdžerima koji traže uzbuđenje i svima koji traže samo malo privatnosti, kao što sam, na primer, ja.

Sedeli smo malo uživajući u pogledu: mesec nad vodom, sa pedofilom u omći u prednjem planu - veoma lepo.

Izašao sam i izvukao Makgregora za sobom, povukao ga tako da je pao na kolena i grčevito pokušavao da

dohvati strunu oko vrata. Malo sam posmatrao kako se davi i balavi po zemlji, lica koje mu je opet postajalo tamno i očiju koje su opet postajale crvene. Zatim sam ga povukao da se osovi na noge i pogurao ga uz drvene stepenike u prikolicu. Dok se oporavio dovoljno da shvati šta se događa, već sam ga vezao za tablu stola, ruku i nogu pričvršćenih lepljivom trakom.

Makgregor je pokušao da govori, ali je iz njega izlazio samo kašalj. Sačekao sam, sada je bilo vremena na pretek. „Molim vas..- konačno je rekao glasom koji je škripao kao pesak po staklu - „daću vam šta god hoćete.“

„I hoćeš“, rekli smo posmatrajući kako ga zvuk izgovorenih reči preseca; premda nije mogao da vidi kroz moju belu srebrnu masku, osmehnuli smo se. Izvadio sam fotografije koje sam bio uzeo sa njegovog čamca i pokazao sam mu ih.

Potpuno je prestao da se miče a usta su mu ostala otvorena. „Gde ste to našli?“, rekao je, zvučeći prilično razdražljivo za nekoga ko će uskoro biti isečen na male komade.

„Kaži mi ko je slikao.“

„Zašto bih?“, rekao je on.

Uzeo sam makaze za sečenje lima i odsekao mu prva dva prsta na levoj ruci. On se bacakao i vrištao, a krv je počela da curi; to me je uvek ljutilo pa sam mu teniskom lopticom začepio usta i odsekao prva dva prsta na desnoj ruci. „Tek onako“, rekao sam i sačekao da on bar malo uspori.

Kad konačno jeste, jedno oko je otkotrljao ka meni i lice mu je ispunila ona vrsta razumevanja koja se javlja kada se prevaziđe bol i usvoji spoznaja da ono što sledi znači zbogom. Izvadio sam mu tenisku lopticu iz usta.

„Ko je slikao?“

Osmehnuo se. „Nadam se da je neko od njih bilo tvoje“, rekao je, a to je sledećih devedeset minuta učinilo znatno plodonosnijim.

POGLAVLJE 4

Obično sam osećao prijatan zanos posle mojih noćnih izleta, ali sam ujutro po Makgregorovom naglom odlasku i dalje sav bio u zamahu i ustreptao. Imao sam veliku želju da pronađem fotografa u crvenim kaubojskim čizmama i stvar lepo dovedem do kraja. Ja sam uredno čudovište, i volim da završim sve što počnem. Saznanje da se neko šetao u tako smešnoj obući nosajući sa sobom aparat koji je previše toga video činilo me je nestrpljivim da krenem za njim i dovršim moj mali dvofazni projekat.

Možda sam previše požurio sa Makgregorom; da sam mu ostavio još vremena i dovoljno ga podstakao, sve bi mi rekao. Međutim, izgledalo je kao da ga lako mogu pronaći i sam - kada Mračni putnik vozi, prilično sam siguran da mogu da uradim bilo šta. Do sada sam uvek bio u pravu, ali ovoga puta sam sebe doveo u prilično nezgodan položaj i morao sam sam da potražim gospodina Čizmu.

Iz svog ranijeg istraživanja znao sam da Makgregor nije imao društveni život izvan svojih povremenih večernjih krstarenja. Bio je član nekoliko poslovnih udruženja, što se i moglo očekivati od trgovca nekretninama, ali nisam otkrio da se družio ni sa kim posebno. Znao sam i da nema kriminalni dosije, pa nisam mogao da pregledam dokumentaciju u potrazi za poznatim saučesnicima. U sudskoj dokumentaciji o njegovom razvodu prosto je

stajalo „nepomirljive razlike“, a ostatak je bio prepušten mojoj mašti.

Dakle, tu sam se zaglavio; Makgregor je bio tipičan usamljenik i koliko god da sam ga pažljivo proučavao nikako nisam mogao da nađem pokazatelje da je uopšte imao prijatelje, kompanjone, devojke, bolje polovine ili bliske prijatelje. Nije bilo pokeraških večeri s momcima - nije ni bilo nikakvih momaka, osim onih sasvim mladih. Nije bilo crkvene organizacije, nikakvih kružoka, nikakve kafane u kraju, ili nedeljnih igranki sa zemljacima koje bi mogle da objasne čizme - apsolutno ničeg osim fotografija sa onim glupim crvenim vrhovima.

Dakle, ko je bio Kauboj Bob, i kako da ga nađem?

Postojalo je samo jedno mesto na kome sam mogao da potražim odgovor, i to je moralo da bude uskoro, pre nego što neko primeti da nema Makgregora. U daljini sam čuo grmljavinu pa sam iznenađeno pogledao na zidni sat. I naravno, bilo je 2.15, vreme za popodnevnu oluju koja je udarala svakodnevno u ovo doba godine. Celu pauzu za ručak sam bio utučen, što uopšte ne liči na mene.

Oluja će mi dobro poslužiti kao zaštita, a mogao bih da stanem i pojedem nešto u povratku. Pošto sam tako lepo i prijatno isplanirao svoju blisku budućnost, uputio sam se prema parkingu, ušao u kola i odvezao se na jug.

Dok sam stigao do Mateson Hamuka, kiša je počela pa sam opet izvukao svoju sportsku žutu kabanicu i počeo da džogiram niz stazu do Makgregorovog čamca.

Opet sam lako obio bravu i uvukao se u kabinu. Tokom moje prve posete čamcu tražio sam znakove da je Makgregor pedofil. Sada sam nastojao da pronađem nešto podesnije, neki mali trag na osnovu kojeg bih identifikovao Makgregorovog prijatelja fotografa.

Pošto sam morao da počnem od nečega, ponovo sam sišao u spavaći deo. Otvorio sam fioku sa lažnim dnom i opet pregledao slike. Ovoga puta sam ih proučio i otpozadi a ne samo s lica. Digitalna fotografija je znatno otežala pronalaženje tragova, a na slikama nije bilo nikakvih znakova, niti je bilo praznih kutija od filmova sa serijskim brojevima koji bi mogli da se prate. Svaki moron na svetu bi mogao prosto da učita slike na disk i štampa ih kad mu se prohte, pa makar imao i tako očajan ukus za obuču. Nije bilo fer: zar računari ne bi trebalo da olakšaju stvari?

Zatvorio sam fioku i tražio po svuda, ali ni traga nečemu što već nisam bio video. Donekle obeshrabren, popeo sam se uz stepenice u glavnu kabinu. I tu je bilo nekoliko fioka, pa sam i njih preturio. Videotrake, akcioni junaci, instalaterska lepljiva traka - sve stvari koje sam već primetio i nijedna od njih nije imala šta da mi kaže. Izvukao sam gomilu lepljivih traka, misleći da možda ne treba dopustiti da sve to propadne. Nemajući šta drugo da radim, podigao sam poslednji kotur.

I tu sam ga našao.

Mnogo je bolje imati sreće nego biti dobar u poslu. Ne bih očekivao nešto ovako sjajno ni za milion godina. Zalepljeno za kotur lepljive trake bilo je parče papira, na kome je pisalo „RAIKER“ i ispod toga broj telefona.

Nije bilo nikakve garancije da je Raiker Crveni Rendžer, ili da je uopšte u pitanju ljudsko biće. To je lako moglo da bude i ime vodovodžije koji je održavao vodovodnu instalaciju u marini. U svakom slučaju, i takvo polazište daleko je bolje od nikakvog, a morao sam i da odem s čamca pre nego što oluja prestane. Gurnuo sam papir u džep, zakopčao kišnu kabanicu i izvukao se s broda na pešačku stazu.

Možda zato što sam se osećao tako vedro opuštenim posle večeri provedene s Makgregorom, dok sam se vozio kući uhvatio sam sebe da pevušim zaraznu pesmicu Filipa Glasa iz *1000 aviona na krovu*. Ključ za srećan život nalazi se u postignućima kojima se ponosiš i ciljevima kojima s radošću težiš, a u ovom trenutku imao sam oba. Bilo je divno biti ja.

Moje dobro raspoloženje trajalo je samo do kružnog toka kod kojeg se Old Katler utapao u Ležon, jer je tada rutinski pogled u retrovizor zamrzao pesmu na mojim usnama.

Iza mene, praktično zalepljen za moje zadnje sedište, bio je kestenjasti „ford taurus“. Izgledao je veoma slično vozilima kojih je policijska stanica Majami-Dejd imala na pretek i koje su koristili obični službenici.

To nikako nisam mogao da posmatram kao dobru stvar. Patrolna kola su mogla da budu iza mene bez posebnog razloga, ali je neko iz voznog parka mogao i da ima neki cilj, a taj cilj je izgleda bio da mi se stavi do znanja da me prate. Ako je tako, potpuno je uspelo. Od odsjaja s vetrobrana nisam mogao da vidim ko vozi, ali mi je

odjednom postalo veoma značajno da saznam koliko su me već dugo kola pratila, ko ih je vozio i koliko je vozač video.

Skrenuo sam u malu sporednu ulicu, zaustavio se i parkirao, a „taurus“ se parkirao odmah iza mene. Prvo se ništa nije događalo; svako je sedeo u svojim kolima čekajući. Hoće li me uhapsiti? Ako me je neko pratio još od marine, to bi moglo da bude veoma loše po poletnog Dekstera. Pre ili kasnije, primetiće Makgregorovo odsustvo, a čak i veoma rutinska istraga će otkriti njegov čamac. Neko će proveriti da li je još uvek u marini, a činjenica da je Dekster bio tamo usred dana mogla bi tada da postane veoma značajna.

Uspešno obavljen policijski posao čine male stvari ove vrste. Policija traži takve čudne koincidencije, a kada ih pronade, prema osobi koja je bila na previše zanimljivih mesta iz čiste slučajnosti odnose se s posebnom ozbiljnošću. Čak i ako ta osoba ima policijsku identifikaciju i zadivljujuće šarmantan folirantski osmeh.

Zaista mi nije preostalo ništa drugo do da pokušam da se izvučem na blef; otkrijem ko me prati i zašto, a zatim toga nekoga ubedim da uludo traći vreme. Složio sam najbolju facu zvaničnog pozdrava, izišao iz auta i žustrim korakom se zaputio ka „taurusu“. Prozor se spustio a u mene je pogledalo uvek ljutito lice narednika Douksa, nalik idolu nekog zlog boga izrezbarenog u tamnom drvetu.

„Zašto u poslednje vreme toliko često odlaziš s posla usred dana?“, upitao me je. Glas mu je bio prilično bezličan ali je na mene uspeo da ostavi utisak i stavi mi na znanje da

će smatrati lažju šta god ja rekao i želeće da me povredi zbog toga.

„Gle, narednik Douks!“, izgovorih veselo. „Kakva neverovatna slučajnost. Šta ćete vi ovde?“

„Imaš nešto važnije od svog posla?“, rekao je. Bio je savršeno nezainteresovan da se drži određene teme, te ja samo slegnuh ramenima. Kada se suočiš s ljudima ograničenog konverzacijskog umeća i bez želje da ga uopšte izgrade, uvek je lakše jednostavno se prepustiti.

„Ja, ovaj ... morao sam da obavim neke privatne poslove“, rekao sam. Slab izgovor, slažem se, ali je Douks imao običaj da postavlja sasvim čudna pitanja koja su unosila nervozu i da kroz njih tako provuče zlobu, da mi je bilo dovoljno teško da ne zamucam, a kamoli da smislim pametan odgovor.

Gledao me je nekoliko beskrajnih sekundi, na način na koji gladan pitbul gleda sveže meso. „Privatni poslovi“, rekao je ne trepnuvši. Kada je on to ponovio, zvučalo je još gluplje.

„Tako je“, rekao sam.

„Tvoj zubar je u Gejblsu“, rekao je.

„Pa...“

„A tvoj doktor u Alamedi. Nemaš advokata, sestra ti je još uvek na poslu“, rekao je. „Koje sam *privatne poslove* izostavio?“

„U stvari, ja, ja...“, rekao sam, i bio sasvim zapanjen što čujem sebe kako zaplicem. Ali ništa drugo nije izlazilo iz

mene, a Douks me je samo gledao kao da me moli da počnem da bežim da bi mogao da vežba gađanje s krila.

„Čudno“ - konačno je rekao - „i ja ovde treba da obavim neke *privatne poslove*.“

„Stvarno?“, rekao sam, otkrivši s olakšanjem da su mi usta ponovo sposobna za formiranje ljudskog govora. „A šta bi to moglo da bude, naredniče?“

Prvi put sam ga video da se smeje, i moram da priznam da bi mi se znatno više dopalo da je samo iskočio iz kola i ujeo me. „Motrim na **TEBE**“, rekao je. Ostavio mi je trenutak da se divim visokom sjaju njegovih zuba, a zatim je smotao prozor i nestao iza zatamnjenog stakla kao mačka iz Alisine zemlje čuda.

POGLAVLJE 5

Da sam imao dovoljno vremena sigurno bih smislio mnogo štošta neprijatnije od pretvaranja narednika Douksa u moju ličnu senku. Dok sam stajao u svojoj modernoj kišnoj kabanici i razmišljao kako mi izmiču Raiker i njegove crvene čizme, već samo to bilo je dovoljno loše da mi uništi inspiraciju da smišljam još gore varijante. Jednostavno sam seo u auto, pokrenuo motor i odvezao se kući kroz kišu. Samoubilački gegovi ostalih vozača na mene obično deluju utešno, čine da se osećam kao kod kuće, ali je kestenjasti „taurus“ za mojim petama i tome oduzeo svu draž.

Poznavao sam narednika Douksa dovoljno dobro da bih znao da za njega ovo nije bio hir po kišnom danu. Ako je motrio na mene, nastaviće to da radi sve dok me ne uhvati u nekom nevaljalstvu. Ili dok mu ne postane nemoguće da me i dalje posmatra. Prirodno, mogao sam bez problema da smislim nekoliko intrigantnih načina koji bi ga naterali da izgubi interes, ali su svi imali pečat trajnosti; i mada sam u stvari bio čovek bez savesti, moja sasvim jasna pravila funkcionisala su gotovo na istovetan način.

Znao sam da će narednik Douks pre ili kasnije uraditi nešto što bi me odvrátilo od mog hobija, pa sam dugo i mnogo razmišljao o tome kako da postupim kada se to

konačno dogodi. Avaj, najbolje što sam mogao smisliti bilo je da čekam i vidim.

„Pardon?“, mogli biste reći, i imali biste potpuno pravo. Možemo li zaista ignorisati očigledan odgovor? Najzad, Douks je možda jak i smrtonosan, ali je Mračni putnik bio sve to još i više, i niko nije mogao da mu se suprotstavi kada on preuzme upravljač. Možda samo ovoga puta...

Ne, reče tihi glas u moje uho.

Zdravo, Hari. Zašto ne? Još dok sam postavljao to pitanje sećanje me je vraćalo u vreme kada mi je Hari rekao:

Postoje pravila, Dekstere.

Pravila, Tata?

* * *

Bio je moj šesnaesti rođendan. Nije to bila naročita zabava jer još nisam bio naučio da budem neodoljivo šarmantan i da se ortačim, a kada nisam ja izbegavao svoje balave vršnjake, izbegavali su oni mene. Proveo sam svoju adolescenciju kao pas ovčar u stadu prljavih, veoma glupih ovaca. Otada sam mnogo naučio. Dakle, nisam bio baš naročito daleko odmakao u šesnaestoj - ljudi su zaista beznadežna stvorenja! - no, nema smisla da baš sve ovde otkrivam.

I tako, moj šesnaesti rođendan bio je prilično ograničen događaj. Nešto pre toga umrla je od raka Doris, moja pomajka.

Moja posestrima Debora napravila je tortu i Hari mi je dao novi štap za pecanje. Duvao sam svećice, jeli smo tortu a onda me je Hari odveo u zadnje dvorište naše skromne kuće u Kokonat Grouvu. Seo je za izletnički sto od sekvojinog drveta koji je napravio pored zidanog roštilja, pokazavši mi rukom da sednem i ja.

„Pa, Dekse“, rekao je. „Šesnaest. Još malo pa čovek.“

Nisam bio siguran šta to treba da znači - Ja? Čovek? U smislu: ljudsko biće? - te tako nisam znao ni kakav se odgovor očekivao od mene. Ali sam znao da je sa Harijem obično najbolje bilo ne pametovati previše i zato sam samo klimnuo glavom. Hari me je prostrelio svojim plavookim x zrakom. „Zanimaju li te uopšte devojke?“, upitao me je.

„Ovaj ... kako to misliš?“, rekao sam.

„Ljubakanje. Muvanje. Znaš već. Seks.“

U glavi mi se zavrtelo na tu pomisao, kao da me je hladna tamna noga šutirala u čeonom delu lobanje. „Ne, maaa neee. Ja... ovaj...“, rekoh, zlatoust već tada. „Ne na taj način.“

Hari je klimnuo glavom kao da mu je to sasvim jasno. „Ne dečaci, valjda“, rekao je, a ja samo odmahnuh glavom. Hari pogleda u sto, zatim iza sebe, na kuću. „Kada sam ja napunio šesnaest otac me je odveo kurvi.“ Odmahnuo je glavom i veoma mali osmeh mu je zatitrao licem. „Trebalo mi je deset godina da to prebolim.“ Nisam mogao da smislim apsolutno nikakav odgovor na to. Sama ideja o seksu mi je bila potpuno strana, a još da se *plaća* za njega, posebno kada je u pitanju sopstveno dete, i kada je to dete

bilo *Hari* - daj, molim te. To je bilo previše. Pogledao sam u Harija gotovo sasvim uspaničeno, a on se nasmešio.

„Ne“, rekao je Hari. „Nisam to mislio da ti ponudim. Mislim da ćeš veće vajde imati od tog štapa za pecanje.“ Polako je odmahnuo glavom i pogledao u stranu, daleko preko izletničkog stola, preko dvorišta, niz ulicu. „Ili od noža za filetiranje.“

„Da“, rekao sam trudeći se da ne odajem previše svoje nestrpljenje.

„Ne“ - ponovi on - „obojica znamo šta ti želiš. Ali još nisi spreman.“

Otkad je Hari prvi put govorio sa mnom o tome šta sam ja na onom nezaboravnom kampovanju pre nekoliko godina, radili smo na tome da postanem spreman. Dovodili me u red, kako bi to Hari rekao. Pošto sam bio bandoglavi mladi veštački čovek, bio sam i nestrpljiv da započnem svoju veselu karijeru, ali me je Hari obuzdavao - jer, Hari je uvek znao.

„Umem da pazim“, rekao sam.

„Ali ne savršeno“, rekao je on. „Postoje pravila, Dekstere. Mora da ih bude. To je ono što te odvaja od drugih.“

„Utopiti se“, rekao sam. „Počistiti za sobom, ne rizikovati, aaa...“

Hari je zavrteo glavom. „Još važnije. Pre svega, pre nego što počneš, moraš da budeš siguran da je ta osoba to zaista zaslužila. Ne mogu da ti nabrojim koliko sam puta znao da je neko kriv, a morao sam da ga pustim. Skot te

gleda i smeje ti se u brk, ti znaš i on zna, ali moraš da mu otvoriš vrata i pustiš ga da ode..." Stisnuo je vilicu i pesnicu spustio na izletnički sto. „Ti nećeš morati. ALI... moraš da budeš siguran. Više nego siguran, Dekstere. Pa čak i kada si apsolutno siguran..." Podigao je ruku, dlanom okrenutim prema meni. „Pribavi neki dokaz. Hvala bogu, ne mora da bude takav da bi se održao na sudu.“ Nasmejao se kratko i gorko. „Nikada nigde ne bi stigao. Ali ti treba dokaz, Dekstere. To je najvažnije.“ Lupkao je po stolu zglavcima stisnute pesnice. „Moraš da imaš dokaz. Pa čak i tada..."

Zastao je - pauza je bila netipična za Harija - a ja sam čekao, znajući da sledi nešto teško. „Čak i tada, puštaš ih, ponekad. Bez obzira koliko su je zaslužili. Ako su previše... *očigledni*, na primer. Ako bi to privuklo previše pažnje, dižeš ruke.“

* * *

I eto, tako. Kao i uvek, Hari je imao odgovor. Kad god sam bio nesiguran, mogao sam da čujem Harija kako mi šapće u uho. Bio sam siguran, ali nisam imao dokaza da je Douks bio išta drugo do veoma ljutit i sumnjičav pub, a iskasapiti puba sigurno je bila stvar zbog koje bi Grad zahvatio bespravednika. Posle nedavnog odstranjivanja detektivke Laguerta u nevreme, policijske strukture bi gotovo sigurno bile znatno osetljivije kad bi još jedan policajac otišao na isti način.

Ma koliko to izgledalo neophodno, Douks je bio zabranjeno voće za mene. Mogao sam da gledam kroz prozor u kestenjasti „taurus“ parkiran ispod drveta i samo da priželjkujem da se spontano pojavi neko drugo rešenje - na primer, da mu klavir padne na glavu. Tužno ali istinito, ostalo mi je da priželjkujem srećan obrt.

Međutim, noćas sreća nije bila naklonjena jednom demoralisanom Deksteru, a u poslednje vreme je postojao i tragični manjak letećih klavira u Majamiju i okolini. Zato sada čučim u svojoj maloj rupi, isfrustrirano hodam tamoamo i kad god nonšalantno pogledam kroz prozor, ugledam „taurus“ parkiran preko puta. Sećanje na ono o čemu sam razmišljao samo pre sat vremena pulsiralo je u mojoj glavi. *Sme li Dekster da izađe i poigra se?* Avaj, ne, dragi Mračni putniče. Deksteru je izrečen tajmaut.

Postojalo je, ipak, nešto konstruktivno što sam mogao da uradim, čak i ovako zatvoren u stanu. Izvadio sam iz džepa zgužvani komad papira sa Makgregorovog čamca i ispravio ga, ulepivši prste ostacima lepka sa kotura lepljive trake za koji se papir bio zalepio. „RAIKER“, i broj telefona. Više nego dovoljno da se unese u jedan od mojih reverznih imenika kojem sam mogao da pristupim sa svog računara, što sam i uradio u nekoliko sledećih minuta.

Bio je to broj mobilnog telefona, registrovanog na gospodina Stiva Raikera iz avenije Tajgertejl u Kokonat Grouvu. Malo istraživanje otkrilo je da je gospodin Raiker bio profesionalni fotograf. Naravno, moglo je da se radi o koincidenciji. Siguran sam da ima mnogo ljudi na svetu koji se zovu Raiker i koji su fotografi. Pretražio sam *Žute*

strane i pronašao da je ovaj Raiker bio specijalizovan. Imao je reklamu na četvrtini strane, na kojoj je pisalo, „NEKA VAM OSTANU U SEĆANJU KAKVI SU SADA“.

Raikerova specijalnost bila je slikanje dece.

Teorija slučajnosti je morala da otpadne.

Mračni putnik se uzvrpoljio i zadovoljno nasmejao u iščekivanju, a ja sam počeo da planiram put do Tajgertejla samo onako, tek da na brzinu bacim pogled. U stvari, to nije bilo jako daleko. Mogao bih da se odvezem tamo sada, i...

I dozvolim naredniku Douksu da me sledi igrajući se „prikači rep Deksteru“. Odlična ideja, staro momče. Douks uopšte ne bi morao da se bavi dosadnim istražiteljskim poslom kada jednoga dana Raiker konačno bude nestao. Mogao bi da preskoči svu dosadnu rutinu i prosto dođe po mene.

Pri mojoj sadašnjoj brzini, kada bi Raiker mogao da nestane? Žestoko me je frustriralo to što sam imao vredan cilj na vidiku, a bio prikovan u mestu na ovakav način. I posle nekoliko sati Douks je bio parkiran preko puta ulice a ja sam sedeo u sobi. Šta činiti? Pozitivno je bilo to što Douks očigledno nije bio video dovoljno da bi išta drugo preduzimao osim da me prati. U koloni sa negativnim stavkama najveća je bila sledeća: ako nastavi da me prati biću primoran da igram ulogu dobroćudnog pacova iz veštačke laboratorije i brižljivo izbegavam sve što je smrtonosnije od špica na ekspresnom autoputu Palmeto, što nikako neće ići. Osetio sam da sam pod pritiskom. I to me nije pritiskao samo Putnik, već me je pritiskalo i vreme.

Uskoro ću morati da nađem neki dokaz da je Raiker bio baš taj fotograf koji je fotografisao Makgregorove slike i, ako to jeste bio on, upustim se u oštar i šiljat razgovor s njim. Ako bude shvatio da je Makgregor otišao kuda i svi smrtnici, najverovatnije će pobeći u brda. A ako moji saradnici iz Policijske uprave to shvate, stvari bi mogle da postanu veoma neprijatne po divotnog Dekstera.

U međuvremenu, Douks je očigledno nameravao dugo da ostane i ja tu ništa nisam mogao da uradim. Izluđivala me je pomisao da se Raiker slobodno šetka umesto da se koprca pod lepljivom trakom. *Homicidus interruptus*. Mračni putnik je tiho ječao i škripao mentalnim zubima i ja sam savršeno razumeo kako se on oseća, ali nisam mogao mnogo da učinim osim da premeravam prostoriju uzduž i popreko. Ni to nije mnogo pomagalo: ako ovako nastavim napraviću rupu u tepihu i nikada neću dobiti povraćaj iznosa deponovanog za osiguranje stana.

Instinkt mi je govorio da treba da uradim nešto što će Douksa da izbaci iz koloseka, samo što on nije bio običan krvoslednik. Ovog uzdrhtalog, nestrpljivog njuškala moglo je eventualno da skrene s puta iscrpljivanje, igra čekanja; da budem besprekorno normalan beskrajno dugo i primoram ga da odustane i da se vrati svom pravom poslu: hvatanju svih onih zaista užasnih stanovnika podzemlja Našeg Vrlog Grada. Evo već sada je bilo ljudi koji su lošim parkiranjem zauzimali dva mesta, zagađivali, i pretili da će glasati za demokrate na sledećim izborima. Kako je onda mogao da traći vreme na malog starog Dekstera i njegov bezazlen hobi?

Onda dobro: biću nepodnošljivo normalan dok ga to ne zaboli. Možda će potrajati nedeljama umesto danima, ali učiniću tako. Živeću potpunim sintetičkim životom koji sam stvorio da bih ličio na čoveka. A pošto ljudima obično vlada seks, počecu od posete svojoj staroj devojci Riti.

„Devojka.“ Jedan čudan izraz, posebno za odrasle osobe. A u praksi i jedan još čudniji koncept. Uopšteno govoreći, kod odraslih taj pojam opisuje ženu, a ne devojku, koja je voljna da pruži seksualne usluge, a ne drugarstvo. U stvari, iz onoga što sam primetio bilo je sasvim moguće istinski ne voleti svoju devojku, iako je naravno prava mržnja bila rezervisana za brak. Do sada nisam bio u stanju da ustanovim šta žene očekuju od momaka za uzvrat, ali sam ja očigledno to nešto davao, barem što se Rite tiče. To sigurno nije bio seks, koji je meni bio jednako zanimljiv koliko i izračunavanje spoljnotrgovinskog deficita.

Srećom, Rita je takođe bila nezainteresovana za seks, uglavnom. Ona je bila proizvod katastrofalno rane udaje za čoveka čija je ideja dobrog provoda, ispostavilo se, bila da se uduva i isprebija je. Kasnije se to dalje razvilo u pravcu inficiranja Rite sa nekoliko čudnih bolesti. Ali kada je jedne noći potegao po deci, Ritina zadivljujuća turbo-folk lojalnost se rasprsla, i ona je izbacila svinju iz svog života, srećom, pravo u zatvor.

Rezultat sve ove muke bio je da je tražila pravog gospodina koji bi bio zainteresovan za razgovor i druženje; nekoga kome nije trebalo da se predaje sirovim životinjskim nagonima elementarne strasti. Drugim rečima,

čovaka koji bi cenio njene suptilnije kvalitete a ne njenu volju da se upušta u golišavu akrobatiku. *Ecce, Dekster*. Već dve godine ona je bila moja idealna kamuflaža, ključni sastojak Dekstera kakvog ga je svet poznavao. Zauzvrat, nisam je tukao, niti joj prenosio infekcije, niti svoju životinjsku pohotu iskaljivao na njoj, i izgledalo je da ona zaista uživa u mom društvu.

Posebna nagrada je bila ta što sam zaista zavoleo njenu decu, Astor i Kodija. Možda je to čudno, ali je svejedno istina, uveravam vas. Ako bi ceo svet misteriozno nestao, to bi me iziritiralo samo zato što ne umem da pravim krofne. Međutim, deca su mi zanimljiva i, u stvari, njih volim. Ritino dvoje dece imalo je traumatično rano detinjstvo, a možda zato što je i moje bilo takvo, prema njima sam osećao posebnu privrženost, zanimanje koje je išlo dalje od toga što mi Rita služi kao kamuflaža.

Pored zadovoljstva koje su mi pružala deca, i sama Rita je bila sasvim reprezentativna. Imala je kratku i urednu plavu kosu, lepo stesano sportsko telo, i retko je govorila stvari koje su bile izravno glupe. Mogao sam da izlazim s njom i da znam da izgledamo kao odgovarajuće sklopljen ljudski par, a cela poenta je bila upravo u tome. Čak se govorilo da smo privlačan dvojac, mada nisam baš siguran šta to znači. Pretpostavljam da sam i ja Riti nekako bio privlačan, iako istorija njenih muškaraca nije bila naročito laskava. Ipak, uvek je lepo biti s nekim ko misli da sam ja divan. To samo potvrđuje moje loše mišljenje o ljudima.

Pogledao sam u sat na stolu. Pet i trideset dva: u roku od narednih petnaest minuta Rita će stići kući s posla u

agenciji Ferčajld Tajtl, gde se bavila nečim veoma komplikovanim u vezi sa procenatima. Dok stignem do njene kuće, ona će biti tamo.

Sa veselim sintetičkim osmehom izašao sam na vrata, mahnuo Douksu i odvezao se Ritinoj skromnoj kući u Južnom Majamiju. Saobraćaj nije bio preterano loš, a to znači da nije bilo fatalnih saobraćajnih nesreća ili pucnjave, i za manje od dvadeset minuta parkirao sam auto ispred Ritinog bungalova. Narednik Douks je prošao do kraja ulice, a kada sam ja zakucao na vrata, on je parkirao preko puta.

Vrata su se širom otvorila i Rita je ugledala mene. „O“, reče. „Dekstere.“

„Lično“, rekoh ja. „Prolazio sam ovuda i pitao se da li si već stigla kući.“

„Pa, ja, upravo sam stigla. Verovatno izgledam očajno... Aaa ... uđi. Jesi li za pivo?“

Pivo; kakva pomisao. Nikada ga nisam ni probao - a opet je bilo toliko normalno, toliko u stilu „poseta devojci posle radnog dana“, čak bi i Douks morao da bude impresioniran. To je bio baš onaj pravi šmek. „Pivo bi mi leglo“, rekoh, i uđoh za njom u relativno hladovitu dnevnu sobu.

„Sedi“, reče ona. „Samo da se malo osvežim.“ Nasmejala mi se. „Deca su pozadi, ali će dojuriti čim saznaju da si tu.“ I ona odzuja niz predsoblje, vraćajući se trenutak kasnije sa konzervom piva. „Odmah se vraćam“, reče opet i ode do svoje spavaće sobe u zadnjem delu kuće.

Sedoh na sofu i pogledah u pivo u mojoj ruci. Nisam neki potrošač - zaista, alkohol nije preporučljiva navika za predatore. Usporava reflekse, otupljuje percepciju i para načeti rukav pažnje, a sve mi je to uvek zvučalo kao nešto veoma loše. Ali eto mene, demona na raspustu, kako podnosim najveću žrtvu odričući se svojih moći i postajući čovek - pa je tako pivo bila prava stvar za dipsofobičnog² Dekstera.

Uzeh gutljaj. Ukus je bio gorak i tanak, upravo kakav bih i ja bio da sam morao dugo da držim Mračnog putnika vezanog za njegovo sedište. S druge strane, pretpostavljam da se ukus za pivo stiče. Uzeh još jedan gutljaj. Mogao sam da osetim kako mi se kotrlja niz jednjak, zatim bućka u stomaku, i tada mi sinu da uz sve današnje uzbuđenje i frustriranje nisam ručao. Ma, šta onda - bilo je to samo „lajt“ pivo; ili, kako je na konzervi dostojanstveno stajalo, LITE BEER. Pretpostavljam da treba da budemo izuzetno zahvalni što nisu smislili i simpatičniji način za pisanje reči „pivo“.³

Potegoh veliki gutljaj. I nije bilo baš toliko loše kada se jednom navikneš na njega. Svega mu, ZAISTA je opuštalo. U svakom slučaju, bivao sam opušteniji sa svakim gutljajem. Još jedan osvežavajući gutljaj - nisam pamtio da je imalo tako osvežavajući ukus kada sam ga probao na koledžu. Naravno, tada sam bio samo dečak, a ne muški zreo, izuzetno vredan i ispravan građanin kao sada. Nagnuh konzervu, ali iz nje ne izađe ništa.

² Dipsofobija, nenormalan strah od pića.

³ Ispravno je LIGHT a ne LITE.

Iako se konzerva nekako ispraznila, ja sam i dalje bio žedan. Da li je tako neprijatna situacija zaista dopustiva? Rekao bih da ne. Apsolutno nedopustiva. U stvari, nisam imao nameru da tako nešto dopustim. Ustao sam i krenuo u kuhinju odlučno i nepopustljivo. U frižideru je bilo još nekoliko konzervi sa natpisom LITE BEER i ja ponesoh jednu do kauča.

Seo sam. Otvorio pivo. Gucnuo. Mnogo bolje. Do đavola i sa Douksom. Možda bih njemu trebao da odnesem pivo. Moglo bi da ga relaksira, navede da se opusti i opozove celu stvar. Na kraju, zar nismo bili na istoj strani?

Pijuckao sam. Rita se vratila u šortsu od teksasa, belo majici sa bretelama i tanušnom satenskom mašnicom na dekolteu. Morao sam da priznam da je izgledala veoma lepo. Zaista sam umeo da odaberem kamuflažu. „Pa“, progovori ona kad je skliznula na kauč pored mene. „Lepo je videti te, ovako iznenada.“

„Mora da bude“, odvratih.

Nagnula je glavu na stranu i čudno me pogledala. „Kako ti je bilo na poslu?“

„Očajan dan“, rekao sam i gucnuo pivo. „Morao sam da pustim nevaljalca. Velikog nevaljalca.“

„O.“ Namrštila se. „Zašto... mislim, zar ne možete jednostavno...“

„Hteo sam da jednostavno“, rekoh. „Ali nisam mogao.“ Podigao sam konzervu piva ka njoj. „Politika.“ Još jedan gutljaj.

Rita zamaha glavom. „Nikako ne mogu da se naviknem da, da... mislim, spolja sve izgleda tako sređeno i glatko. Pronađete lošeg momka, strpate ga u zatvor. Ali politika? Mislim, sa ... šta je uradio?“

„Pomogao je u ubistvu neke dece“, rekoh.

„O“, reče ona šokirano. „Bože, mora da postoji nešto što može da se uradi.“

Osmehnuo sam joj se. Svega mi, videla je stvar na pravi način. Kakva cura. Rekoh ja da umem da biram! „Ubola si prstom pravo gde treba“, rekao sam i uzeo joj ruku da vidim taj prst. „Ima nešto što mogu da uradim. I to veoma dobro.“ Pomilovao sam je po ruci prosuvši samo malko piva. „Znao sam da ćeš razumeti.“

Delovala je pomalo zbunjeno. „O“, rekla je. „Šta to ... mislim ... šta ćeš da uradiš?“

Otpih gutljaj. Zašto joj ne bih rekao? Jasno se videlo da je već nešto slutila. Što da ne? Otvorio sam usta, ali pre nego što sam uspeo da išta izustim o Mračnom putniku i mom bezopasnom hobiju, Kodi i Astor uleteše u sobu, zaustavljajući se u mestu kada su me ugledali, i stajali su tako gledajući mene, pa majku.

„Zdravo, Dekstere“, reče Astor. Čušnula je laktom brata.

„Zdravo“, reče i on tiho. Nije bio neka pričalica. U stvari, nikada nije mnogo govorio. Jadno dete. Cela stvar sa njegovim ocem ga je zaista pomela. „Jesi li pijan?“, upita me on. Za njega je to bio gotovo govor.

„Kodi!“, reče Rita. Hrabro sam joj odmahnuo rukom i suočio se s njim.

„Pijan?“, rekoh. „Ja?“

On klimnu. „Jest’!“

„Definitivno ne“, rekoh strogo, upućujući mu svoje najdostojanstvenije mrgođenje. „Možda malko veseo, ali to uopšte nije ista stvar.“

„O“, reče on, a njegova sestra upade: „Ostaješ li na večeri?“

„O, mislim da bih verovatno trebao da pođem“, rekoh, ali Rita spusti iznenađujuće čvrsto ruku na moje rame.

„Nigde nećeš voziti u ovakvom stanju“, rekla je.

„Kakvom stanju?“

„Veselom“, reče Kodi.

„Nisam veseo“, odvratih ja.

„Rekao si da jesi“, reče Kodi. Ne sećam se kada sam ga poslednji put čuo da ovako sastavi četiri reči u nizu, i bio sam veoma ponosan na njega.

„Jesi“, dodala je Astor. „Rekao si da nisi pijan, da si samo malo veseo.“

„To sam rekao?“ Oboje klimnuše glavom. „Oh. Onda dobro...“

„Onda dobro“ - upade Rita - „računam da ostaješ na večeri.“

Onda dobro. Valjda sam rekao. Prilično je sigurno da sam rekao, u svakom slučaju. Znam da sam u nekom trenutku otišao do frižidera po pivo i shvatio da više nema nijednog. A malo kasnije sam opet sedeo na kauču.

Televizor je bio uključen i ja sam pokušavao da odgonetnem šta su glumci govorili i zašto je nevidljiva gomila mislila da je to bio najurnebesniji dijalog svih vremena.

Rita je skliznula na kauč pored mene. „Deca su u krevetu“, reče ona. „Kako se osećaš?“

„Osećam se divno“, rekoh. „Samo kad bih mogao da shvatim šta je toliko smešno.“

Rita je spustila ruku na moje rame. „Zaista te muči, zar ne? To što si pustio lošeg momka. Deca...“ Prišla je bliže i obgrlila me rukom, položivši glavu na moje rame. „Ti si tako dobar momak, Dekstere...“

„Ma nisam“, rekoh ja, pitajući se zašto bi ona govorila nešto tako čudno.

Rita se uspravi i pogleda u moje levo oko, pa moje desno, i nazad. „Ali jesi, ti to ZNAŠ.“ Nasmešila se i ponovo ugnezdila glavu na moje rame. „Mislim da je ... lepo ... što si došao ovamo. Da me vidiš. Kada si se osećao loše.“

Počeo sam da joj govorim da nije baš u pravu, ali mi je onda sinulo: *jesam* došao kada sam se osećao loše. Istina, bilo je to samo da bih se smučio Douksu i naterao ga da ode, posle grozne frustracije što sam izgubio igrački sudar sa Raikerom. Ali se ispostavilo da je ideja bila prilično dobra, zar ne? Dobra stara Rita. Bila je veoma topla i lepo je mirisala. „Dobra stara Rita“, rekoh. Privukoh je sebi što sam više mogao i naslonih obraz na njeno teme.

Sedeli smo tako nekoliko minuta, a zatim se Rita osovila na noge i podigla me za ruke. „Hajde“, reče. „Da te strpamo u krevet.“

Što i učinismo, a kada sam se uvukao pod pokrivač i kada se ona sklupčala pored mene, bila je tako prijatna i mirisala tako dobro i činila je da se osećam tako toplo i udobno da...

Dobro. Nije li pivo jedna čarobna stvar?

POGLAVLJE 6

Probudio sam se s glavoboljom, ogromnim gnušanjem prema samome sebi, i osećajem dezorijentisanosti. Uz obraz mi se nalazio čaršav boje ruže. Moja posteljina, ona u kojoj sam se svakodnevno budio u mom malom krevetu, nije bila boje ruže i nije mirisala ovako. Dušek je bio previše prostran da bi bio moj skromni mali krevet na izvlačenje, ali s druge strane, bio sam prilično siguran da ni glavobolja nije bila moja.

„Dobro jutro, lepoto“, rekao je glas odnekud kod mojih nogu. Okrenuo sam glavu i video kako Rita stoji u dnu kreveta i gleda u mene sa srećnim smeškom.

„Ungh“, rekoah glasom koji je zvučao kao kreket žapca i glava me zabole još jače. Ali je to bio očigledno zabavan bol, jer je Ritin osmeh postao još širi.

„Tako sam i mislila“, rekla je. „Doneću ti aspirin.“ Nagnula se i protrljala mi nogu. „Mmm“, rekla je, a zatim se okrenula i otišla u kupatilo.

Uspravio sam se. To je možda bila strateška greška jer je u glavi počelo da mi udara još jače. Zatvorio sam oči, duboko udahnuo i čekao aspirin.

Trebalo se priviknuti na ovakav normalan život.

Ali za čudo, i nije bilo tako teško priviknuti se, zaista ne. Otkrio sam da ako se ograničim na jedno ili dva piva, mogu da se opustim taman toliko da se utopim u prekrivač na kauču. I tako sam nekoliko večeri nedeljno, sa uvek vernim narednikom Douksom u mom retrovizoru, svraćao do Ritine kuće posle posla, igrao se sa Kodijem i Astor, i sedeo sa Ritom pošto bi deca otišla u krevet. Oko deset sam kretao ka vratima; Rita je izgleda očekivala da je poljubim na odlasku pa sam uglavnom sve režirao tako da je poljubim dok stojimo u otvorenim vratima kako bi Douks mogao da me vidi. Koristio sam sve tehnike koje sam video u kojekakvim filmovima a Rita je to rado prihvatila.

Volim sve što je rutina, pa sam se i na ovu novu toliko navikao da sam gotovo i samoga sebe ubedio. Od prevelike dosade, moje pravo ja otišlo je na spavanje. Iz velike daljine, u nedodžiji najdubljeg i najtamnijeg ugla Deksterzemlje mogao sam da čujem da i Mračni putnik počinje tiho da hrče - što me je malo plašilo jer sam se prvi put u životu osećao usamljeno. Ali sam držao kurs i poigravao se posetama Riti da bih video koliko daleko mogu da idem, znajući da Douks posmatra i, nadao sam se, počinje barem malo da se čudi. Donosio sam cveće, slatkiše, i picu. Ljubili smo se na razne načine, uokvireni otvorenim ulaznim vratima da bi Douks dobio najbolju moguću sliku. Znao sam da je sve bilo smešno do besmisla, ali je bilo i jedino oružje koje sam imao.

Douks je ostajao uz mene bez prestanka. Pojavljivao se nepredvidivo, što ga je činilo još većom pretnjom. Nikada nisam znao kada ili gde može da se pojavi, a to je na mene delovalo kao da je on uvek tu. Ako sam išao u piljarnicu, Douks je čekao kod gajbe s brokolima. Ako sam vozio bicikl Old Katler Roudom, negde duž puta ugledao bih kestenjastog „taurusa“ parkiranog pod krošnjama benjana⁴. Nekoliko dana bi prošlo bez Douksa na vidiku, ali sam zato mogao da ga osetim kako kruži niz vetar i čeka; nisam se usuđivao da gajim nadu da je odustao. Ako nisam mogao da ga vidim, bio je ili dobro sakriven, ili je čekao zgodnu priliku da me iznenada zaskoči.

Bio sam primoran da budem dnevni Dekster puno radno vreme kao glumac zarobljen u filmu, znajući da je tamo iza platna realan svet, ali nedohvatljiv poput Meseca. I isto koliko je na mene delovala privlačna sila Meseca, vukla me je i pomisao na Raikera. Pomisao na njega koji klepeće kroz svoj bezbrižni život u onim apsurdnim crvenim čizmama gotovo da je prevazilazila granicu podnošljivosti.

Naravno, znao sam da čak i Douks neće moći da drži tempo dovek. Na kraju, i njega su građani Majamija poprilično plaćali da radi svoj posao, kome je morao s vremena na vreme da se vraća. Ali Douks je razumeo nadolazak unutrašnje plime koja me je progonila, i znao je da će maska pasti samo ako održi pritisak dovoljno drugo,

⁴ Tropska indijska smokva (*Ficus benghalensis*) sa velikom krošnjom i mnoštvom spoljašnjih korenova koji se spuštaju iz grana u zemlju formirajući opet stablo. Sadi se radi ukrasa i hladovine.

jer MORA da padne kada hladni šapat sa zadnjeg sedišta postane sušti nagon.

I tako smo bili tu, balansirali na oštrici noža koja je, nažalost, bila samo metaforička. Pre ili kasnije, ja ću morati ponovo da budem ja. A do tada, viđaću Ritu u ogromnim količinama.

Rita nije bila ni prineti mom starom drugaru, Mračnom putniku, ali mi je trebao tajni identitet. Zato je Rita bila moj plašt, crvene helanke i opasač - gotovo kompletan kostim - dok ne uteknem Douksu.

Odlično. Sedeću na kauču s konzervom piva u ruci, gledati „Opstanak“ i razmišljati o zanimljivoj varijaciji na igru koju nikada nijedna TV mreža neće emitovati. Ako jednostavno dodate Dekstera među odbačene i naziv protumačite malo doslovnije...

Naravno, nije sve bilo pusti jad i beda. Nekoliko puta nedeljno igrao sam „šutni u kantu“ sa Kodijem, Astor i drugim divljim stvorenjima razne sorte iz komšiluka, što nas vraća tamo odakle smo počeli: Dekster je ukotvljen jer bez pilotske kabine ne može da plovi kroz svoj normalni život, a sidro su dečiji kikut i kantica industrijskih raviola. A onih večeri kada je padala kiša, ostajali smo za trpezarijskim stolom dok je Rita vrednovala oko nas perući veš, sudove ili na drugi način upotpunjujući sreću svog malog domaćeg gnezda.

Broj igara koje se mogu igrati u zatvorenom sa dvoje dece osetljive dobi i oštećenog duha kao što su Kodi i Astor ograničen je; većina igara sa tablama su im bile nezanimljive ili nerazumljive, a previše kartaških igara je

izgleda zahtevalo bezbrižnu prostodušnost koju čak ni ja nisam mogao uverljivo da odglumim. Na kraju smo se našli kod vešala; bilo je obrazovno, kreativno i sa blagom ubilačkom dozom, pa su svi bili srećni, čak i Rita.

Da ste me u predouksovskom periodu pitali da li su vešala i „miller lite“⁵ nešto što bi Dekster mogao da proguta kao šolju čaja, bio bih primoran da priznam da Dekster Ulong⁶ naginje vrelini i tami. Ali kako su se dani gomilali i ja sve dublje tonuo u realnost moje kamuflaže, morao sam da se zapitam: Nisam li malo previše uživao u životu gospodina Žitelja Predgrađa?

U neku ruku, bilo je veoma utešno videti kako su Kodi i Astor unosili svoj predatorski nagon u tako bezazlenu igru kao što su vešala. Njihovo oduševljenje vešanjem čiča-Gliše činilo je da se osećam kao da svi pripadamo istom rodu. Dok su, sasvim srećni, vešali svoje anonimne čovečuljke, osećao sam rođačku bliskost.

Astor je brzo naučila da crta vešala i linije za slova. Bila je, naravno i mnogo brljivija. „Sedam slova“, rekla bi, zatim bi zagrizla gornju usnu i dodala: „Čekaj... šest.“ Dok smo Kodi i ja promašivali slova, ona je skakala i vikala: „Aha, RUKA!“ Kodi bi je pogledao bezizražajno, a zatim bi spustio pogled na oklembešenu figuru na vešalima. Kada bi došao red na njega a mi promašivali, govorio je svojim tihim glasom: „Noga“, i pogledao u nas sa izrazom koji bi mogao da se nazove gotovo trijumfalnim s obzirom na to u kojoj meri on nije pokazivao osećanja. I kada bismo

⁵ Marka igračaka.

⁶ Oolong je kineska vrsta čaja.

sročnim slovima popunili sve crtice na isprekidanoj liniji ispod vešala, oboje bi pogledali obešenog sa zadovoljstvom; jednom, ili čak dvaput, Kodijeva konstatacija: „Mrtav“ pretekla je Astorino skakanje i vikanje: „'Aj'mo opet, Dekstere. Ja prva!“

Sve je bilo veoma idilično - naša savršena mala porodica od četvoro, Rita, deca, plus Čudovište. Ali, bez obzira koliko smo čiča-Gliša usmrtili, to nije umanjivalo moju brigu što sve više dana odlazi u slivnik vremena i da ću uskoro biti sedoglavi starac preslab da podigne i običan nož za pečenje. Tumarao sam kroz svoje zastrašujuće obične dane nad koje se nadvila senka narednika Douksa i osećaj promašene prilike.

Dokle god ne budem smislio način da se izvučem, omča oko mog vrata biće jednako sigurno stegnuta koliko i oko vrata Kodijevih i Astorinih čiča-Gliša. Veoma depresivno; stidim se da priznam da sam gotovo izgubio nadu, što se nikada ne bi dogodilo da nisam privremeno bio zaboravio jedan važan detalj:

Ovo je ipak bio Majami.

POGLAVLJE 7

Naravno, ovo nije moglo da potraje. Trebalo je da znam da je takvo neprirodno stanje moralo da popusti, da ustukne pred prirodnim poretkom stvari. Na kraju, živeo sam u gradu u kome je zločin bio kao dobar dan, uvek tu negde iza sledećeg oblaka. Tri nedelje posle mog prvog uznemirujućeg susreta sa narednikom Douksom, oblaci su konačno počeli da se razilaze.

U stvari, to je bila samo čista sreća - ništa od klavira na glavi kome sam se nadao, ali opet jedan srećan obrt. Bio sam na ručku sa mojom sestrom Deborom. Izvinite; trebalo je da kažem NAREDNICOM Deborom. Kao i njen otac, Hari, Debs je bila policajac. Zahvaljujući srećnom ishodu nedavnih događaja, ona je konačno unapređena, izvukla se najzad iz kostima prostitutke koji je morala da nosi zbog svog zadatka u Porocima, stresla sa sebe ulične ćoškove i navukla sopstveni par naredničkih „čvaraka“.

Trebalo je da bude srećna zbog toga. Na kraju krajeva, to je bilo ono što je mislila da želi: tačka na karijeri kvazikurve.

Svaka mlada i razumno privlačna oficirka dodeljena Porocima bila je, pre ili kasnije, u situaciji da se prostituše u tajnim zadacima, a Debora je bila veoma privlačna. Međutim, njen raskošni stas i zdravo dobar izgled nikada nisu ništa dobro doneli mojoj sirotij sestroj, samo

neprijatnosti. Mrzela je da nosi bilo šta što bi nagoveštavalo njene fizičke draži, a stajanje na ulici u vrućim pantalonima i uskoj majci bilo je pravo mučenje. Rizikovala je da dobije trajne bore na čelu.

Pošto sam ja jedan nehumani monstrum i naginjem logici, mislio sam da će njen novi zadatak bili kraj njenim mukama i da će uvek gundava dama ostati za nama. Avaj, čak ni premeštaj u Ubistva nije joj doneo osmeh na lice. Negde usput je pokupila stav da policajci koji se ozbiljno bave sprovođenjem zakona moraju da preoblikuju lica i počnu da liče na velike zlovoljne ribe, što se ona i dalje veoma trudila da postigne.

Na ručak smo se odvezli njenim novim autom iz službenog voznog parka, još jednom od čari njenog unapređenja koja je trebala da unese zrak sunca u njen život. Ali izgleda da nije. Pitao sam se da li treba da se zabrinem zbog nje. Posmatrao sam je dok smo se zavlačili u separe kafea Relampago, našeg omiljenog kubanskog restorana. Javila je gde se nalazi i u kom statusu, a zatim namršteno sela preko puta mene.

„Pa, naredniče Ljutko“, rekoh ja dok smo uzimali menije.

„Je l' to humor, Dekstere?“

„Jeste“, rekoh. „Baš je smešno. I pomalo tužno, takođe. Kao i sam život. Posebno tvoj, Debora.“

„Jebi se, Čarli“, reče ona. „Moj život je sasvim u redu.“ I da bi mi to dokazala, naručila je sendvič *medianoche*, najbolji u Majamiju, i *batido de mame*, milkšejk od jedinstvenog

tropskog voća koje je imalo ukus između breskve i lubenice.

Pošto je moj život u svakom pogledu bio dobar koliko i njen, naručio sam isto. Pošto smo bili stalni gosti jer smo ovde dolazili gotovo čitavog života, ostareli neobrijani konobar nam je oteo menije sa izrazom koji je Debori mogao da posluži kao uzor, i odgegao u kuhinju kao Godzila na putu za Tokio.

„Svi su tako veseli i srećni“, rekoh.

„Ovo nije kraj gospodina Rodžersa, Dekse. Ovo je Majami. Samo loši momci su srećni.“ Pogledala me je bezizražajno, savršenim pubovskim pogledom. „Kako to da nisi sav nasmejan i raspevan?“

„Nije fer, Deb, uopšte nije fer. Dobar sam već mesecima.“

Popila je malko vode. „Ma, da. I to te izluđuje.“

„Još gore od toga“, rekoh stresajući se. „Mislim da me čini normalnim.“

„Još samo da ti poverujem“, reče ona.

„Tužno, ali istinito. Postao sam prava kućna napast.“ Oklevao sam, zatim istrtljao. Na kraju, ako dečko ne može da se izjada svojoj porodici, kome onda može da veruje? „U pitanju je narednik Douks“, rekoh.

Ona klimnu glavom. „Zaista se uskurčio na tebe“, rekla ona. „Bolje bi bilo da ga se kloniš.“

„Drage volje“, odvratio sam ja. „Ali ON neće da se okane MENE.“

Njen pubovski pogled je postao još stenovitiji. „Šta nameravaš da učiniš povodom toga?“

Otvorio sam usta da poreknem sve ono o čemu sam bio razmišljao, ali srećom i za dobro moje besmrtno duše, pre nego što sam stigao da je slažem prekinuo nas je zvuk Debinog voki-tokija. Nagnula je glavu na stranu, ščepala aparat i rekla da je krenula. „Kreći“, oštro se istresla na mene uputivši se vratima. Nevoljno sam je sledio, zastanuvši samo da bacim novac na sto.

Debora je već isparkiravala auto kada sam izašao iz Relampaga. Požurio sam do nje i pružio se prema vratima. Auto je išao napred i izlazio iz parkinga pre nego što sam uspeo da smestim obe noge unutra. „Stvarno, Deb“, rekoh. „Ostadoh bez cipele. Šta je tako važno?“

Debora se namrštila, ubrzala kroz rupu u saobraćaju kroz koju je mogao da prođe samo rođeni Majamčanin. „Ne znam“, rekla je dok je uključivala sirenu.

Zažmirio sam i podigao glas da nadjačam buku. „Zar ti dispečer nije rekao?“

„Jesi li ikada čuo dispečera koji muca, Dekstere?“

„Nikada, Deb. Je l' ovaj bio takav?“

Deb je zaobišla školski autobus i uz urlanje motora uzletela uz 836. ulicu. „Da“, reče. Oštro je skrenula da izbegne BMW krcat mladićima koji su joj svi pokazali srednji prst. „Mislim da se radi o ubistvu.“

„Misliš“, rekoh.

„Da“, odgovorila je, a zatim se usredsredila na vožnju i ja sam je se manuo. Velike brzine me uvek podsećaju na

sopstvenu smrtnost, posebno na majamskim ulicama. A što se tiče slučaja mucajućeg dispečera - pa, narednica Nensi Dru⁷ i ja ćemo otkriti veoma brzo, naročito pri ovoj brzini, da je malo uzbuđenja uvek dobrodošlo.

U svega nekoliko minuta Deb je uspela da nas doveze blizu Orindž Bola bez izgubljenih života, prizemlji nas kao da je površina puta bila pista i posle nekoliko naglih skretanja pristane uz ivičnjak ispred male kuće u 4. severozapadnoj ulici. Uz i niz ulicu nizale su se slične kuće, sve male i zbijene, odeljene zidovima ili žičanim ogradama. Mnoge su bile jarkih boja i imale popločana dvorišta.

Dvoja patrolna kola već su bila parkirana pred kućom, njihova svetla su sevala. Nekoliko uniformisanih policajaca je oko kuće odmotavalo žutu traku za obeležavanje mesta zločina, a dok smo izlazili iz kola video sam trećeg policajca na prednjem sedištu jednog od automobila, sa glavom u rukama. Na verandi kuće, četvrti policajac je stajao pored starije gospođe. Sedela je na jednom od dva mala stepenika koja su vodila na verandu. Izgleda da je naizmenično jecala i povraćala. Negde u blizini zavijao je pas, bez prestanka i nepromenljivim tonom.

Debora je odmarširala do najbližeg uniformisanog puba. Bio je četvrtast sredovečni momak, tamnokos i sa izrazom na licu koji je govorio da bi i on rado sedeo u svojim kolima sa glavom u rukama. „Šta imamo?“, upita ga Deb, pokazujući značku.

⁷ Detektivka tinejdžerka čiji je lik nastao 1930. Tvorac lika je kompanija Strejtmejer Sindikat, koja je angažovala razne pisce i svi su pisali pod pseudonimom Kerolin Kini.

Policajac odmahnu glavom ne gledajući u nas i promrmlja: „Ja ne ulazim ponovo tamo, makar me to koštalo penzije.“ Okrenuo se i gotovo naleteo na patrolna kola, odmotavajući žuti traku kao da je ona mogla da ga zaštititi od onoga u kući, šta god da je to bilo.

Debora se zagledala za policajcem, a zatim je pogledala u mene. Otvoreno govoreći, nisam mogao da se setim ničega korisnog ni pametnog da kažem, pa smo trenutak samo stajali i gledali se. Vetar je šušкао žutom trakom, pas je i dalje zavijao čudno jodlujući što bez sumnje nije doprinosilo mojoj naklonosti psećoj vrsti. Debora je odmahнула glavom. „Neko treba da učutka prokletog psa“, rekla je, provukla se ispod žute trake i krenula ka kući. Ja sam išao za njom. Posle nekoliko koraka shvatih da se pseće zavijanje približava; dolazilo je iz kuće, verovatno žrtvin ljubimac. Životinje veoma često loše reaguju na smrt svojih vlasnika.

Zastali smo na stepeništu i Debora pogleda u policajca čitajući njegovo ime sa bedža. „Koronel, je li ova gospođa svedok?“

Policajac nas nije pogledao. „Jest“, rekao je, a stara žena se utom naže i izbljuva se.

Debora se namršti. „Šta je psu?“, upitala je.

Koronel ispusti neki lajav zvuk, nešto između smeha i grcanja, ali nije odgovorio i nije nas pogledao.

Pretpostavljam da se Debori smučilo, što sam ja dobro razumeo. „Šta se, jebote, ovde događa?“, zahtevala je odgovor.

Koronel je okrenuo glavu i pogledao u nas. Lice mu je bilo potpuno bez izraza. „Idi vidi sama“, reče okrenuvši se opet od nas. Debora je pomislila da nešto kaže, pa se predomislila. Samo je pogledala u mene i slegla ramenima.

„Mogli bismo i da pogledamo“, rekoh joj, a nadao sam se da nisam pokazivao preterano nestrpljenje. Uistinu, bio sam znatiželjan da vidim to što je moglo da izazove ovakvu reakciju kod majamskih policajaca. Narednik Douks je mogao da me spreči da sam uradim nešto, ali nije mogao da me spreči da se divim tuđoj kreativnosti. Na kraju, to mi je bio posao; zar ne treba svako da uživa u svom poslu?

S druge strane, Debora je pokazala neočekivano oklevanje. Pogledala je ka patrolnim kolima gde je policajac i dalje sedeo nepomično s glavom u rukama. Zatim je ponovo pogledala Koronela i staru gospođu, pa ulazna vrata male kuće. Duboko je udahnula, žestoko izdahnula, i rekla: „Dobro. Da pogledamo.“ Ali se i dalje nije micala, te sam prošao pored nje i gurnuvši otvorio vrata.

Prednja soba male kuće bila je mračna, sa navučenim zavesama i roletnama. Tu je bila jedna laka stolica koja kao da je došla iz neke sitničarnice. Presvlaka je bila toliko prljava da nije bilo moguće razaznati boju. Stolica je stajala ispred malog TV-a na rasklopivom stolu za kartanje. Osim toga, soba je bila prazna. U do vratku nasuprot ulaznim vratima video se trag svetlosti, i izgleda da je odatle dolazilo zavijanje psa. Zato se uputih ka zadnjem delu kuće.

Životinje me nisu volele, što dokazuje da su pametnije nego što mislimo. Izgleda da su osećale šta sam i to nisu

odobravale, često izražavajući osećanja veoma izričito. Zato sam se pomalo snebivao da priđem psu koji je očigledno već bio uznemiren. No, svejedno krenuh kroz vrata polako, obraćajući mu se pun nade: „Dobra kuca!“ Nije zvučao kao dobra kuca; zvučao je kao pitbul mozga oštećenog besnilom. Međutim, ja se uvek trudim da sve sagledam s pozitivne strane, čak i kada su u pitanju pseći prijatelji. Navukavši na lice dobroćudan izraz koji je pokazivao i puno ljubavi za životinje, krenuo sam kroz vrata koja su se ljuljala i vodila u prostoriju koja je očigledno bila kuhinja.

Kako sam dodirnuo vrata tako sam čuo tiho i neprijatno komešanje Mračnog putnika; zaustavio sam se. *Šta je bilo?*, upitao sam ga, a on me je ostavio bez odgovora. Zatvorio sam oči, ali je stranica i dalje bila prazna; nikakva tajna poruka se nije isprojektovala sa unutrašnje strane mojih kapaka. Slegnuo sam ramenima i gurnuo kuhinjska vrata.

Gornja polovina sobe je bila okrečena u sada već izbledelu, masnu žutu boju, a donja polovina bila je oblepljena starim plavim pločicama sa tankim belim prugama. U jednom uglu bio je mali frižider a rešo na radnoj površini. Bubarusa je pretrčala preko radne površine i nestala iza frižidera. Preko jednog prozora bila je zakucana ploča lesonita, a sa plafona je svetlela samo jedna mutna sijalica.

Pod sijalicom je stajao veliki i težak stari sto, ona vrsta sa kvadratnim nogama i belom porcelanskom površinom. Na zid je bilo okačeno ogledalo pod uglom koji je omogućavao da se u njemu ogleda ono što se nalazilo na stolu. A u ogledalu, ležeći na sredini stola bio je...

... uh ...

Dobro. Pretpostavljam da je to nešto život započelo kao ljudsko biće neke vrste, najverovatnije muško i latino. Veoma je teško reći na osnovu sadašnjeg stanja koje me je, priznajem, prilično zabezeknulo. Ipak i uprkos iznenađenju, morao sam da se divim temeljitosti posla, preciznosti s kojom je urađen. Svaki hirurg bi bio veoma ljubomoran, mada je sasvim izvesno da bi mali broj hirurga bio u stanju da opravda ovakvu vrstu čina u nekoj zdravstvenoj ustanovi.

Meni samom, na primer, nikada ne bi palo na pamet da na takav način odsečem usne i očne kapke, bez obzira što sam sam bio preza dovoljan svojim urednim radom; nikada ne bih mogao to da obavim a da ne oštetim oči, koje su, u ovom slučaju, divlje kolutale tamo-amo u nemogućnosti da se zatvore ili čak trepnu, i uvek se vraćale ogledalu. Samo predosećaj, ali sam pretpostavio da su kapci došli poslednji na red, mnogo posle preciznog uklanjanja nosa i ušiju. Međutim, nisam mogao da odlučim da li bih ja to uradio pre ili posle ruku, nogu, genitalija, itd. Bilo je teško odlučiti o redosledu, ali ako je suditi po izgledu, sve je ispravno, čak veoma stručno, uradio neko ko je imao mnogo iskustva. Često govorimo o hirurški precizno obrađenom telu, a ovo je bio pravi hirurški zahvat. Uopšte nije bilo krvi, čak ni iz usta, odakle su uklonjeni usne i jezik. Čak i zubi; čovek je morao da se divi tako zapanjujućoj temeljitosti. Svaki rez i rana bili su uredno zatvoreni, neki već bili zarasli onako kako bi se to očekivalo u najboljim bolnicama.

Sve na telu je bilo odsečeno, apsolutno sve. Ništa nije ostalo osim gole i bezizražajne glave pričvršćene za rasterećeno telo. Nisam mogao ni da zamislim kako je to bilo moguće izvesti a ne ubiti biće, a definitivno je bilo izvan mojih moći da uopšte zamislim zašto bi neko želeo da uradi tako nešto. Sve je otkrivalo okrutnost koja je čoveka primoravala da se zapita da li je univerzum uopšte bio dobar kao zamisao. Izvinite ako zvuči hipokritski, jer ovakva misao dolazi iz usta Deksterove smrtonosne glave, ali ja veoma dobro znam šta sam i to nije bilo ni blizu ovome. Činim ono što Mračni putnik procenjuje kao neophodno, a to se uvek završava smrću - koja biću na stolu, kladim se, nije uopšte delovala kao loša ideja.

Ali ovo - uraditi sve ovo tako strpljivo i pažljivo i stvora ostaviti živog ispred ogledala ... mogao sam da osetim crnu slutnju kako kreće iz duboke unutrašnjosti, kao da se po prvi put moj Mračni putnik osetio manje vrednim.

Stvor na stolu izgleda nije registrovao moje prisustvo. Samo je i dalje ispuštao zvuke izludelog psa, neprekidno, užasno zavijajući kao navijen.

Čuo sam Deb kako se najednom zaustavlja iza mene. „O, Hriste“, rekla je ona. „O, bože... Šta je to...?“

„Ne znam“, rekoh. „Ali barem nije pas.“

POGLAVLJE 8

U atmosferi tihe užurbanosti, preko Deborinog ramena video sam da je stigao narednik Douks. Prešao je pogledom jednom preko sobe, a zatim su mu se oči zaustavile na stolu. Priznajem da sam bio radoznao da vidim kako će reagovati na nešto toliko ekstremno, i vredelo je dočekati. Kada je Douks ugledao glavni eksponat u kuhinji, oči su mu se zakucale za njega i tako se savršeno skamenio da bi čovek pomislio da je statua. To je potrajalo, a zatim je krenuo ka stvoru polako, kao da ga vuče neka privlačna sila. Kliznuo je pored nas ne primećujući nas i zaustavio se kod stola.

Prvo je samo zurio. Zatim, i dalje ne trepćući, ruku je zavukao u svoj sportski kaput i izvukao pištolj. Polako, bezizražajno, nanišanio je među oči stvoru koji je i dalje zavijao na stolu. Otkočio je pištolj.

„Doukse“, rekla je Debora suvom škripom od glasa, a zatim pročistila grlo i pokušala ponovo. „Doukse!“

Douks nije odgovorio niti je sklonio pogled, ali nije povukao obarač, što je bilo šteta. Konačno, šta ćemo da radimo sa ovim stvorom? Nije mogao da nam kaže ko je to uradio. I imao sam osećaj da su njegovi dani kao korisnog člana društva okončani. Zašto ne bismo pustili Douksa da ga reši bede? Ali, tada bi Debina i moja nevoljka dužnost bila da prijavimo šta je Douks uradio, on bi dobio otkaz, a

možda bi ga čak zatvorili, i moji problemi bi bili rešeni. Rešenje je bilo idealno, ali se, nažalost, Debora ne bi saglasila s njim. Ponekad je tako frkovita i zvanična.

„Skloni oružje, Doukse“, rekla je, i mada je ostatak njegovog tela ostao nepokretan, on je okrenuo glavu da je pogleda.

„Jedino što se može uraditi“, rekao je. „Veruj mi.“

Debora je zavrtela glavom. „Znaš da ne smeš“, rekla je. Posmatrali su jedno drugo na trenutak, zatim su se njegove oči vezale za moje. Bilo mi je posve teško da ga gledam a da ne istrtljam na primer: „O, do đavola... samo napred!“ Nekako se uzdržah i Douks okrenu pištolj u vis. Ponovo je pogledao stvora, odmahnuo glavom i sklonio pištolj. „Sranje“, rekao je. „Što me ne pustiš.“ Okrenuo se od stola i žurno izašao iz sobe.

U sledećih nekoliko minuta soba se napunila ljudima koji su očajnički pokušavali da ne gledaju dok su išli za svojim poslom. Kamila Fig, nabijena laborantkinja kratke kose koja kao da je uvek ograničavala svoje izraze na crvenjenje ili piljenje, tiho je plakala dok je nanosila prah za otiske prstiju. Anhel Batista, ili Anhel-nije-mi-rod kako ga mi zovemo jer se tako uvek predstavljao, pobledeo je i stisnuo jako vilice, ali je ostao u sobi. Vins Masuka, kolega koji se obično ponašao kao da se samo pretvara da je ljudsko biće, drhtao je tako gadno da je morao da ode i sedne na verandu.

Pitao sam se da li i ja treba da se pretvaram da sam užasnut, tek da ne bih odudarao od sredine. Možda bi trebalo da izađem i sednem pored Vinsa. O čemu je trebalo

pričati u ovakvim trenucima? Bejzbolu? Vremenu? Sigurno ne bi trebalo pričati o stvoru od koga smo pobjegli - no na svoje iznenađenje, otkrio sam da mi ne bi smetalo da pričam o tome. Istina je bila da je stvor budio mali tik interesovanja kod UNUTRAŠNJEG PARTNERA. Uvek sam se trudio da izbegnem ikakvo dojavljivanje, a evo sada neko radi upravo suprotno. Jasno, ovo čudovište se pravilo važno iz nekog razloga, i mada je možda bio u pitanju savršeno prirodni takmičarski duh, to me je iritiralo i istovremeno u meni budilo potrebu da saznam više. Ko god da je ovo radio bio je potpuno drugačiji od svega što sam ikada video. Treba li da stavim ovog anonimnog predatora na spisak? Ili treba da se pravim da sam pohisterisao od užasa i nađem sebi mesto na verandi?

Dok sam odmeravao težak izbor pred sobom, narednik Douks je ponovo promaknuo pored mene, ovoga puta jedva zastajući da me pogleda s gnušanjem; to me je podsetilo da zbog njega trenutno nisam imao šanse da pregledam moj spisak. Ova blago onespokojavajuća činjenica mi je ujedno pomogla da odlučim. Počeo sam da sastavljam odgovarajući izraz lica, no stigao sam samo do podizanja obrva. Dvoje bolničara je žurno ušlo unutra demonstrirajući suhu usredsređenu važnost, zaustavivši se u mestu kada su ugledali prizor. Jedan od njih se odmah okrenuo i istrčao iz sobe. Druga, mlada crnkinja, okrenula se ka meni i rekla: „Šta mi treba da radimo, jebote?“ Zatim je počela da plače.

Morate se složiti da je imala pravo. Praktičnost, čak elegancija rešenja narednika Douksa bila je sve očiglednija.

Nije izgledalo da ima previše smisla prebaciti stvora na kolica i juriti kroz majamski saobraćaj zarad isporučivanja bolnici. Kao što je mlada dama to elegantno rekla, šta su, jebote, oni trebali da urade? Bez obzira, bilo je jasno da neko nešto mora da preduzme. Da ga nismo dirali i samo stajali oko njega, pre ili kasnije neko bi se požalio na pandure koji rigaju po dvorištu, što bi bilo jako loše po reputaciju Odeljenja.

Debora je konačno organizovala stvar. Ubedila je bolničare da daju sedative žrtvi i odnesu je, što je omogućilo iznenađujuće gadljivim laborantima da se vrate unutra i prionu na posao. Kada su lekovi počeli da deluju, u maloj kući nastala je gotovo ekstatična tišina. Bolničari su pokrili stvora i prebacili ga na kolica ne ispustivši ga, a zatim ga odgurali ka zalasku sunca.

I taman na vreme, dok su ambulantna kola nestajala iza krivine, kombiji TV stanica su počeli da pristižu. Na neki način, bilo je šteta; bilo bi divno da sam mogao da vidim reakciju nekog od reportera, posebno Rika Sangrea. On je bio najveći obožavalac ovakvih prizora u bližoj okolini - gde je bila krv tu je bio i on - i nikada nisam primetio kod njega ma i najmanji bol ili užasnutost, osim pred kamerom ili kada bi mu kosa bila u neredu. Ali nije bilo suđeno. Dok se Rikov kameraman spremio da snima, ostalo je da se vidi samo kućica ograđena žutom trakom i šačica policajaca obešenih vilica koji i po dobrom danu ne bi imali mnogo da kažu Sangreu, a danas mu verovatno ne bi umeli reći ni kako se zovu.

Za mene nije bilo mnogo posla. Došao sam Deborinim kolima i bez svoje opreme, a pored toga tragova krvi nije ni bilo, koliko sam mogao da vidim. Pošto je krv moja oblast, osećao sam da treba nešto da nađem i budem koristan, ali je naš prijatelj hirurg bio previše pažljiv. Za svaki slučaj, pregledao sam ostatak kuće, što nije bilo mnogo: jedna mala spavaća soba, još manje kupatilo i garderoba. I sve prazno, osim jednog golog i istrošenog madraca na podu u spavaćoj sobi. Izgledalo je kao da je došao iz iste sitničarnice iz koje i stolica u dnevnoj sobi, pri tome izudaran kao kubanska šnicla. Nije bilo drugog nameštaja niti kućnih aparata, čak ni plastične kašike.

Jedino što je davalo neki lični pečat pronašao je Anhel-nije-mi-rod pod stolom, dok sam ja završavao brzi obilazak kuće. „Ola“, pozdravio me je on i pincetom podigao parčence papira za beleške s poda. Prišao sam ne bih li video šta bi to moglo biti. Obično belo parčence hartije malo cepnuto duž jedne ivice, koje nije bilo vredno truda. Pogledao sam preko Anhelove glave i, naravno, parčetom lepljive trake za stranu stola držao se nedostajući komadić. „Mira,“⁸ rekao sam, i Anhel pogleda. „Aha“, reče on.

Dok je on pažljivo ispitivao traku - otisci se na lepljivoj traci fantastično očuvavaju - spustio je papir na pod i čučnuo da ga pregleda. Na njemu su slova bila ispisana paučinastim rukopisom; nagnuo sam se da bih pročitao: L-O-J-A-L-N-O-S-T.

„Lojalnost?“ , rekao sam.

⁸ Gledaj!

„Sigurno. Nije li to važna vrлина?“

„Da ga pitamo“, rekao sam, a Anhel se stresao toliko jako da je gotovo ispustio pincetu.

„Me cago en diez⁹ na ovo govno“, reče on, i maši se za plastičnu vrećicu da u nju stavi papir. Nije vredelo to posmatrati, a i sve ostalo bilo je nezanimljivo, te se uputih vratima.

Definitivno nisam profesionalni profajler, ali zbog svog mračnog hobija često imam određeni uvid u druge zločine koji su otprilike istog porekla. Ovo je, međutim, daleko prevazilazilo sve što sam ikada video ili zamišljao. Nije bilo nikakvih nagoveštaja koji bi ukazivali na ličnost ili motivaciju, a ja sam bio jednako zaintrigiran koliko i iziritiran. Kakav predator bi tako ostavio meso, i to pri tome meso koje još uvek gmiže?

Izašao sam napolje i zadržao se na verandi. Douks je stajao sa kapetanom Metjusom pričajući mu nešto zbog čega je kapetan delovao zabrinuto. Debora se šćućurila pored starice i tiho govorila s njom. Mogao sam da osetim kako se podiže povetarac, nalet koji se obično javlja pred popodnevene oluje koje su neizbežne u julu, i kako sam pogledao u nebo tako su prve velike kišne kapi počele da prskaju po pločniku. Rik Sangre, koji je stajao uz traku mašući mikrofonom u pokušaju da privuče pažnju kapetana Metjusa, pogledao je takođe u oblake. Grmljavina je počela da se prolama, a on je dobacio mikrofona svom producentu i požurio u televizijski kombi.

⁹ Poserem se na...

Moj stomak je takođe grmeo, što me je podsetilo da sam u svom ovom uzbuđenju propustio ručak. To nikako nije išlo; morao sam da sačuvam snagu. Moj prirodno brz metabolizam zahtevao je stalnu negu: nikakva dijeta za Dekstera. Međutim, zavisio sam od Deборе za prevoz, a sve je govorilo da ona neće sa simpatijama gledati na pomen hrane u ovom trenutku. Ponovo sam je pogledao. Ljuljala je staricu, gospođu Medinu, koja je očigledno prestala da riga i koncentrisala se na ridanje.

Uzdahnuo sam i prošetao do auta kroz kišu. Zaista mi nije smetalo da se skvasim. Izgledalo je da će čekanje potrajati dovoljno dugo da stignem i da se osušim.

* * *

I zaista sam dugo čekao, više od dobra dva sata. Sedeo sam u autu slušajući radio i pokušavajući da se prisetim, zalogaj po zalogaj, kako izgleda jesti sendviče *medianoche*: hrskanje korice hleba, tako krckave i reš da mi grebe nepca dok zagrizam. Zatim prvi ukus senfa, za kojim sledi mekani sir i slankasto meso. Sledeći zalogaj - komadić krastavčića. Sažvaći sve, pusti ukuse da se izmešaju. Progutaj. Uzmi veliki gutljaj „gvozdenog piva“ (ko bi ikada pogodio samo na osnovu imena da je to gazirano piće!). Uzdah. Čista sreća. Najviše od svega volim da jedem, pored igranja s Putnikom. Pravo čudo genetike što nisam debeo.

Bio sam kod trećeg zamišljenog sendviča kada je Debora konačno došla do auta. Sela je na vozačevo mesto,

zatvorila vrata i tako sedela zagledana kroz iskisli vetrobran. Znao sam da to nije najbolje što mogu da kažem, ali nisam mogao da se uzdržim: „Izgledaš izmoždeno, Deb. Jesi li za ručak?“

Odmahnula je glavom ali nije ništa rekla.

„Možda fini sendvič. Ili voćna salata... da ti podigne šećer u krvi? Osećaćeš se znatno bolje.“

Sada me je pogledala, ali to nije bio pogled koji je obećavao ručak u nekoj bliskoj budućnosti. „Eto zašto sam želela da postanem policajka“, rekla je.

„Zbog voćne salate?“

„Onaj stvor unutra... „ reče, a zatim se okrete i ponovo se zagleda kroz vetrobran. „Želim da zakucam to ... tog, šta god da je to što je moglo da uradi tako nešto ljudskom biću. Toliko žestoko želim da ga se dokopam da gotovo mogu da ga *osetim*.“

„Ima li ukus sendviča, Debora? Jer... „

Tresnula je dlanom u ivicu volana, žestoko. Zatim još jednom. „PROKLETSTVO“, rekla je. „PROKLETSTVO, jebi ga!“

Uzdahnuo sam. Bilo je jasno da će napaćeni Dekster ostati bez svoje korice hleba. I sve zbog Debore koja je doživljavala neku vrstu iznenadnog otkrovenja nakon susreta sa parčetom gmizavog mesa. Naravno da je to bilo užasno i da bi svet bio mnogo bolje mesto bez stvorenja koja su u stanju da urade tako nešto, ali da li je to značilo da mi moramo da ostanemo bez ručka? Zar nam ne treba svima snaga da bismo uhvatili tog momka? Ipak, trenutak i

dalje nije bio najbolji da se to saopšti Debori, pa sam jednostavno sedeo tu s njom, posmatrajući kišu kako pere vetrobran i žvaćući svoj četvrti zamišljeni sendvič.

* * *

Sledećeg jutra, tek što sam seo za svoj radni sto na poslu, zazvonio je telefon. „Kapetan Metjus zove sve koji su se juče našli tamo“, rekla je Debora.

„Dobro jutro, sejo. Odlično hvala, a ti?“

„Odmah“, rekla je ona i prekinula vezu.

Policijski svemir se sastoji od rutina, kako zvaničnih tako i nezvaničnih. To je jedan od razloga što volim svoj posao. Uvek sam znao šta sleduje pa je shodno tome bilo manje ljudskih reakcija koje je trebalo da pamtim a zatim ih isfoliram u odgovarajućem trenutku; manje prilike da me uhvate bez garda i pri reakciji koja bi možda otvorila pitanje moje pripadnosti ljudskom rodu.

Koliko sam ja znao, kapetan Metjus nikada ranije nije zvao „sve koji su se tamo našli“. Čak i kada je slučaj izazivao veliko interesovanje javnosti, njegova politika je bila da se on bavi medijima i onima iznad njega u komandnoj strukturi, a prepusti istražiteljima da se bave radom na slučaju. Nisam mogao da smislim apsolutno nijedan razlog zašto bi on sada kršio taj protokol, čak i u tako neobičnom slučaju kao što je bio ovaj. Posebno ne tako rano u istrazi - jedva da je imao dovoljno vremena da odobri izveštaj za štampu.

Međutim, „odmah“ je ipak značilo odmah, koliko sam se ja u to razumeo, te sam odskakutao niz hodnik do kapetanove kancelarije. Njegova sekretarica Gven sedela je za svojim stolom, jedna od najefikasnijih žena koja je ikada postojala. Bila je i jedna od najprosečnijih i najozbiljnijih, te mi je bilo nemoguće da odolim da je malo ne potkačim. „Gvendolina! O, ti vizijo koja zračiš ljupkošću! Poleti sa mnom u laboratoriju!“, rekao sam čim sam ušao u kancelariju.

Pokazala je glavom na vrata u dnu sobe. „Svi su u sali za konferencije“, rekla je, zadržavši savršeno kameno lice.

„Je l' to znači ne?“

Pomerila je glavu za inč udesno. „Ona vrata tamo“, rekla je. „Čekaju.“

I jesu, zaista. Na udaljenom kraju konferencijskog stola kapetan Metjus je sedeo sa šoljom kafe i namrgođenim licem.

Oko stola su bili redom Debora i Douks, Vins Masuka, Kamila Fig i četvoro uniformisanih policajaca, oni koji su bili postavljali traku oko male kuće kada smo se mi pojavili. Metjus je klimnuo glavom k meni i upitao: „Je l' su sad svi tu?“

Douks je prestao da me posmatra i rekao: „Bolničari.“

Metjus je odmahnuo glavom. „Nije naš problem. Neko će razgovarati s njima kasnije.“ Pročistio je grlo i oborio pogled kao da se konsultuje s nevidljivim duhom. „Dobro“, reče, i ponovo pročisti grlo. „Ovaj, aaa.... Događaj od juče koji se desio, aaa..., u 4. severozapadnoj ulici... istraga je

obustavljena, ovaj... sa najvišeg nivoa.“ Podigao je pogled i na trenutak sam pomislio da izgleda zadivljeno. *Najvišeg*, rekao je. „Svima vam se naređuje, prema tome, da zadržite za sebe sve što ste videli, čuli ili naslutili u vezi sa događajem i mestom. Bez komentara, javnih ili privatnih, bilo koje vrste.“ Pogledao je u Douksa koji je klimnuo, a zatim je pogledao oko stola, svakoga pojedinačno. „Prema tome, aaa... „

Kapetan Metjus je zastao i namrštio se kada je shvatio da u stvari nema nikakvo „prema tome“ za nas. Srećom po njegovu reputaciju slatkorečivog, otvorila su se vrata. Svi smo se okrenuli da pogledamo.

Dovratak je ispunio veoma krupan čovek u veoma lepom odelu. Nije nosio kravatu i tri gornja dugmeta na košulji bila su otkopčana. Na malom prstu njegove desne ruke sijao je prsten. Kosa mu je bila talasasta i veoma umetnički razbarušena. Izgledalo je da je u četrdesetim, a vreme nije bilo darežljivo prema njegovoj njušci. Imao je ožiljak preko desne obrve, i drugi duž jedne strane brade, ali kompletan utisak koji je ostavljao nije bio utisak obogaljenosti, već više dodatnog šarma. Sve nas je pogledao s vedrom grimasom i sjajnim praznim plavim očima; zastajući u dovratku, postigao je dramski efekat pre nego što je pogledao u čelo stola i rekao: „Kapetan Metjus?“

Kapetan je bio razumno krupan, mišićav i veoma dobro održavan čovek, ali je delovao mali i čak ženskasto u poređenju sa čovekom u dovratku, i verujem da je i sam to osetio. Stisnuo je svoju mušku vilicu i rekao: „Tako je.“

Veliki čovek je prišao Metjusu krupnim korakom i ispružio ruku. „Drago mi je, kapetane. Ja sam Kajl Čatski. Razgovarali smo telefonom.“ Dok se rukovao, bacio je pogled oko stola i zaustavio ga na Debori pre nego što se vratio Metjusu. Već pola sekunde kasnije glava mu se trzajem vratila na osmatranje stola i samo na trenutak je uklinčio pogled sa Douksom. Ni jedan od njih dvojice ništa nije rekao, pomerio se, trgnuo ili ponudio podsetnicu, ali sam bio potpuno siguran da su se znali. Ne odajući se ni na koji način, Douks je pogledao u sto ispred sebe a Čatski je svoju pažnju ponovo usmerio na kapetana. „Imate odlično odeljenje, kapetane Metjus. O vašim momcima sam čuo samo dobre stvari.“

„Hvala... gospodine Čatski“, rekao je kruto Metjus. „Hoćete li da sednete, molim vas?“

Čatski ga je dočekaao velikim šarmantnim osmehom. „Hvala, sešću“, rekao je i spustio se u praznu stolicu pored Debori. Ona se nije okrenula da ga pogleda, ali s mog mesta preko stola mogao sam da vidim kako joj se uz vrat sporo penje crvenilo, sve do namrgođenih obrva.

U tom trenutku mogao sam da čujem tanak glasić u pozadini Deksterovog mozga kako pročišćava grlo i kaže: „Samo trenutak, molim vas - šta se, kog đavola, ovde događa?“ Možda mi je neko podmetnuo LSD u kafu, jer je ovaj kompletan dan počeo da liči na Dekstera u zemlji čuda. Zašto smo uopšte ovde? Ko je taj krupan momak pun ožiljaka koji je kapetana Metjusa činio tako nervoznim? Otkud je znao Douksa? I zašto je, za ime svega što je sjajno i

oštro, Deborino lice dobilo tako nepristojnu crvenu nijansu?

Često se zateknem u situacijama kada deluje da su svi pročitali priručnik sa uputstvom osim sirotog Dekstera koji ostaje u tami i nije u stanju ni da upari deo A i otvor B. U većini slučajeva je u pitanju neka prirodna ljudska emocija, nešto što je UNIVERZALNO RAZUMLJIVO. Nažalost, Dekster je iz drugog univerzuma i ne oseća istu emociju niti je razume. Sve što mogu jeste da dođem na brzinu do naznaka koje bi mi pomogle da odlučim kakav izraz da namaknem dok čekam da se stvari vrate i stabilizuju u poznatoj rutini.

Pogledao sam Vinsa Masuku. Bio sam verovatno bliskiji s njim nego sa bilo kojim drugim laboratorijskim tehničarem; i ne samo zato što smo jedan drugom donosili krofne, već zato što mi se činilo da folirantski prolazi kroz život, kao da je odgledao gomilu video snimaka da bi naučio kako da se smeši i priča sa ljudima. Nije bio toliko talentovan u pretvaranju kao ja, i rezultati nikada nisu bili toliko ubedljivi, ali sam osećao određenu srodnost.

U ovom trenutku je izgledao zatečeno, zaplašeno i kao da uporno ali bezuspešno pokušava da proguta knedlu. Tu nije bilo nikakve naznake.

Kamila Fig je sedela usredsređeno, gledajući samo u tačku na zidu ispred sebe. Lice joj je bilo bledo, ali je na obrazu imala malu okruglu crvenu fleku.

Kao što sam spomenuo, Debora je ubrzano radila na tome da postane što crvenija, onako srozana u svojoj stolici.

Od imitiranja neke od ovih reakcija spasao me je Čatski, koji je pogledao sve oko stola sa velikim srećnim osmehom i rekao: „Želim da zahvalim svima na saradnji u vezi sa ovom stvari. Prilično je važno da se ne diže buka dok moji ljudi ne preduzmu nešto.“

Kapetan Metjus je pročistio grlo. „Aahm. Ja, aaa ... pretpostavljam da ćete tražiti od nas da nastavimo naš rutinski istražni postupak, i aaa ... ispitivanje svedoka i tako to.“

Čatski je polako odmahnuo glavom. „Apsolutno ne. Želim da se svi vaši ljudi sklone sa scene, odmah. Želim da cela ova stvar prestane i nestane ... bar što se tiče vašeg Odeljenja kapetane; želim da bude kao da se nikada nije ni desila.“

„Da li VI preuzimate ovu istragu?“, zapita Debora.

Čatski je pogledao u nju i njegov osmeh je postao još veći. „Upravo tako“, rekao je. I verovatno bi nastavio da joj se osmehuje u nedogled, da nije bilo oficira Koronela, policajca koji je stajao na verandi sa uplakanom i uriganom starom gospođom. On je pročistio grlo i rekao: „Da, dobro, samo trenutak“, a u njegovom glasu bila je izvesna doza neprijateljstva zbog koje je njegov veoma slab akcenat postajao nešto očigledniji. Čatski se okrenuo da ga pogleda a osmeh je ostao na njegovom licu. Koronel je bio malko izbačen iz ravnoteže, ali je dočekaio zadovoljan osmeh Čatskog. „Je l' vi to pokušavate da nas sprečite da radimo svoj posao?“

„Vaš posao je da štitite i služite“, rekao je Čatski. „U ovom slučaju to znači da zaštitite ovu informaciju i služite meni.“

„To je sranje“, rekao je Koronel.

„Nije važno je l' sranje ili nije“, odgovorio mu je Čatski. „Biće tako.“

„A ko si pa ti da mi tako govoriš?“

Kapetan Metjus je lupkao vrhovima prstiju po stolu. „Dosta je bilo Koronele. Gospodin Čatski je iz Vašingtona, a meni je naređeno da mu pružim svu moguću pomoć.“

Koronel je odmahivao glavom. „Nije on prokleti EF-BI-AJ“, rekao je.

Čatski se samo osmehnuo, kapetan Metjus je duboko udahnuo kao da bi nešto rekao - ali je Douks naklonio glavu malo u stranu i rekao: „Začepi.“ Koronel ga je pogledao a iz njega je nestalo nešto njegove borbenosti. „Ne želim da se petljam s ovim sranjem“, nastavio je Douks. „Neka njegovi ljudi to rade.“

„Nije ispravno“, rekao je Koronel.

„Okani se“, rekao je Douks.

Koronel je otvorio usta, Douks podigao obrve - i razmislivši, možda videvši lice ispod tih obrva, oficir Koronel je odlučio da dignu ruke.

Kapetan Metjus je pročistio grlo u nastojanju da povрати kontrolu. „Ima li još pitanja? Onda u redu ... gospodine Čatski. Ako još nekako možemo da pomognemo...“

„U stvari, kapetane, bio bih vam zahvalan kad bih mogao da pozajmim jednog od vaših detektiva za vezu.“

Nekoga ko može da mi pomogne da se snađem, stavim tačku na sva I, tako nekako.“

Sve glave oko stola se okrenuše ka Douksu u savršenom skladu, osim glave Čatskog. On se okrenuo na stranu, k Debori, i rekao: „Šta velite, detektivko?“

POGLAVLJE 9

Moram priznati da me je iznenađujući završetak sastanka sa kapetanom Metjusom zatekao bez garda, ali sam sada barem znao zašto su se svi ponašali kao laboratorijski pacovi bačeni u lavlji kavez. Niko ne voli da mu federalci otimaju slučaj; jedina radost u svemu tome je da im otežaš posao što je više moguće. Čatski je očigledno bio tako veliki igrač da će nam i to malo zadovoljstva biti oduzeto.

I dalje nisam znao šta je mogla da znači svetlocrvena boja Deborine kože, ali s druge strane, to i nije bio moj problem. Moj problem je postao iznenada nešto jasniji. Možda mislite da je Dekster priglup momak što nije ranije sabrao sve, i u ovom slučaju se neću mnogo buniti. Ne mogu poreći da mi je trebalo dosta vremena, no kada je novčić konačno zvecnuo propratila ga je želja da samoga sebe mlatnem po glavi što to nisam video ranije. Možda su sve ono pivo i toplina Ritine kuće osakatili moje mentalne sposobnosti.

Bilo je jasno da je posetu iz Vašingtona bio organizovao niko drugi do Deksterova lična boginja osvete, narednik Douks.

Postojale su nejasne glasine da je njegova služba u vojsci bila donekle neregularna, i ja sam počeo da im verujem. Njegova reakcija kada je video stvora na stolu nije bila šok, bes, odvratnost ili ljutnja, već nešto znatno zanimljivije:

prepoznavanje. Odmah je, tu na licu mesta, rekao kapetanu Metjusu šta je to bilo, i sa kim da razgovara o tome. Taj sasvim određeni neko je poslao Čatskog. Te prema tome, kada sam pomislio da su se Čatski i Douks prepoznali na sastanku, bio sam u pravu - jer šta god da se dešavalo i šta god da je Douks znao, Čatski je takode znao, verovatno čak i bolje, i došao je da to utamani. A ako je Douks znao o nečemu takvom, morao je da postoji neki način da se njegova prošlost okrene protiv njega i tako skinu lanci sa jadnog utamničenog Dekstera.

Bio je to briljantan tok čiste logike; pozdravio sam povratak mog gigantskog mozga i mentalno potapšao sebe po plećima. Dobra kuca, Dekster, dobra kuca!

Uvek je lepo videti kako se sinapse pokreću na način koji vam stavlja na znanje da je vaše mišljenje o samome sebi ponekad sasvim opravdano. Ali u ovom konkretnom slučaju, postojala je šansa da je, osim Deksterovog samopoštovanja, u igri još nešto više. Ako je Douks imao šta da krije, onda sam se ja približio još jedan korak vraćanju u sedlo.

Divotni Dekster je dobar u nekoliko stvari, među kojima su bile i one koje su mogle da se obave legalno i javno. Jedna od tih stvari je korišćenje računara za pronalaženje informacija. To je bila veština koju sam razvio da bih lakše postajao savršeno siguran u nove prijatelje tipa Makgregora i Raikera. Pored izbegavanja neprijatnosti zbog seckanja pogrešne osobe, sa mojim ortacima po hobiju volim da se suočavam kada imam dokaze o njihovim prošlim indiskrecijama, pre nego što ih pošaljem u zemlju

snova. Računari i Internet su bili odlično sredstvo za pronalaženje takvog materijala.

Dakle, ako je Douks imao šta da krije, bio sam sasvim siguran da mogu otkriti to, ili barem neku tanku nit koju bih vukao sve dok se ne razmota cela njegova tamna prošlost. Poznajući ga na način na koji sam ga ja poznavao, bio sam prilično siguran da će otkriće biti mračno, neveselo i sasvim u Deksterovom stilu. A kada jednom pronađem to nešto... Možda je bilo naivno poverovati da ću moći da iskoristim tu hipotetičku informaciju da bih ga skinuo sa mog slučaja, ali su mi šanse izgledale prilično dobro. Naravno, ne bih se direktno suočavao s njim i zahtevao da odmah prestane i ostavi me, inače..., to ne bi bilo sasvim mudro sa nekim kao što je Douks. Bila bi to ucena, a učili su me da je veoma pogrešno ucenjivati. Međutim, informacija je moć i ja ću sigurno pronaći neki način da upotrebim šta god budem pronašao - način da dam Douksu nešto za razmišljanje što se nije odnosilo na praćenje Dekstera i sasečem njegov krstaški pohod na puku pristojnost. Znam da čovek koji otkrije da mu gore gaće ima tendenciju da veoma malo brine o tuđoj kutiji šibica.

Veselo sam otišao niz hodnik iz kapetanove kancelarije nazad u moju kancelarijicu pored laboratorije i odmah se bacio na posao.

Nekoliko sati kasnije imao sam sve što je bilo moguće naći. Bilo je iznenađujuće malo detalja u dokumentaciji o poručniku Douksu. Ono malo što sam pronašao ostavilo me je bez daha: Douks ima ime! Zvao se Albert - da li ga je iko ikada tako zvao? Nezamislivo! Mislio sam da mu je ime

Narednik. A on se jednom i rodio - u Vejkrosu, država Džordžija. Gde će biti kraja čudima!? Ima i bolje! Pre nego što je došao u Odeljenje, narednik Douks je bio - narednik Douks! Ali u vojsci - i to ne bilo gde nego u specijalnim jedinicama! Douksova slika u jednoj od onih bolesno zelenih kapica kako maršira pored Džona Vejna bila je gotovo više nego što sam mogao normalno da podnesem a da me ne zahvati zanos i zapevam koračnicu.

Bilo je navedeno nekoliko pohvala i medalja, samo što nisam mogao da pronađem ni pomena o nekom herojskom činu kojim ih je zaslužio. Bez obzira na to, osećao sam se znatno patriotskije zbog same činjenice da poznajem takvog čoveka. Ostatak njegovog dosijea bio je gotovo bez ikakvih detalja. Jedino što je štrčalo bila je „komandna dužnost“. Douks je služio kao vojni savetnik u El Salvadoru, vratio se kući na šest meseci službe pri Pentagonu, a zatim se povukao u naš srećni grad. Policija Majamija bila je presrećna da prihvati odlikovanog veterana i da mu ponudi prestižno zaposlenje.

Ali El Salvador - nisam baš blistao iz istorije, no nekako mi je ostalo u sećanju da je tamo bilo kao u filmu strave i užasa. Bili su neki protesti ili tako nešto na aveniji Brikel u to vreme, nisam mogao da se tačno setim zašto. Ali sam znao kako da saznam. Opet sam uključio računar i izašao na mrežu da vidim šta mogu da nađem. I, bogo moj, našao sam! El Salvador u vreme kada je Douks tamo boravio bio je pravi cirkus sa predstavama u tri arene istovremeno, uz mučenja, silovanja, ubistva i psovanje. I niko se nije setio da pozove mene!

Pronašao sam gomilu podataka koje su objavile različite grupe za zaštitu ljudskih prava. Bile su sasvim ozbiljne, gotovo oštre u onome što su imale da kažu o svemu što se tamo dole radilo. Opet, koliko sam mogao da razaberem, ništa se nije izrodilo iz tih protesta. Na kraju krajeva, bila su to samo ljudska prava. Mora da je bilo veoma frustrirajuće; izgleda da Društvo za zaštitu životinja ostvaruje mnogo bolje rezultate. Te jadne duše su temeljno istražile stvar, objavile rezultate sa detaljima o silovanjima, elektrodama i motkama za teranje stoke, sve zajedno sa fotografijama, dijagramima i imenima nečuvenih ljudskih monstruma koji su uživali da nanose patnje masama. A ti nečuveni ljudski monstrumi su se povlačili na jug Francuske, dok je ostatak sveta bojkotovao restorane zbog lošeg postupanja sa pilićima.

To mi je ulivalo mnogo nade. Ako me ikada budu uhvatili, možda bih mogao jednostavno da odbijem mlečne proizvode i oni bi me pustili.

Elsalvadorska imena i istorijski detalji koje sam pronašao značila su mi veoma malo, kao i konkretne organizacije. Očigledno se razvio u jedno od onih mesta na kojima je sve bilo džabe za svakoga, gde nije bilo pravih dobrih momaka, samo nekoliko grupa loših momaka sa *campesinosima* uklještenim između njih. Međutim, SAD je potajno podržavala jednu stranu, uprkos činjenici da je i taj tim bio jednako željan da od sirotinje napravi pitu. I toj sam strani ja posvetio pažnju. Nešto je okrenulo plimu u njihovu korist, neka jeziva pretnja koja nije imala ime, nešto

što je očigledno bilo toliko grozno da su ljudi osećali nostalgiju za stočarskom motkom u rektumu.

Šta god to bilo, izgleda da se podudaralo sa periodom služenja narednika Douksa u toj jedinici.

Zavalio sam se u svoju klimavu rotirajuću stolicu. Vidi, vidi, vidi... mislio sam. Kakva zanimljiva slučajnost. Otprilike u isto vreme kada smo mi dobili Douksa, sve je zviždalo od nečuvene bezimene torture i prikrivene umešanosti SAD. Prirodno, nije bilo dokaza da su te tri stvari bile povezane na bilo koji način, apsolutno nikakvog razloga za sumnju da postoji neka veza. Isto toliko prirodno, bio sam poprilično siguran da se radilo o tri zrna pasulja iz istog lonca. Jer dvadesetak godina kasnije svi su oni došli na žurku u čast ponovnog viđenja u Majamiju: Douks, Čatski i ko god da je napravio stvora na stolu. Počinjalo je da liči da će na kraju krajeva kartica A ipak leći u slot B.

Našao sam svoju tanku nit, još samo da smislim način kako da je povučem -

Bu, Alberte!

* * *

Naravno, imati upotrebljivu informaciju je jedna stvar, a znati šta ona znači i kako je upotrebiti je sasvim druga priča. Sve što sam ja zaista znao bilo je da je Douks bio u El Salvadoru kada su se događale loše stvari. Verovatno ih nije radio sam, a u svakom slučaju vlada ih je sankcionisala.

Potajno, naravno - što nije objašnjavalo kako to da su svi znali šta se tamo događalo.

S druge strane, tamo negde je sigurno bilo nekoga ko je hteo da se o svemu ovome ne priča. U ovom trenutku, toga nekoga je predstavljao Čatski - čija je pratilja bila moja draga sestra Debora. Ako budem pridobio njenu pomoć, možda ću biti u stanju da iscedim nešto detalja od Čatskog. Šta bih s njima zatim mogao da uradim ostaje da se vidi, ali sam barem mogao da počnem.

Delovalo je suviše jednostavno, što je svakako i bilo. Odmah sam pozvao Deboru, ali mi se javila njena telefonska sekretarica. Pokušao sam ponovo malo kasnije, i opet isto. Sve do kraja dana Debs je bila izvan kancelarije i molim ostavite poruku. Kada sam pokušao te večeri na kuću, opet je bilo isto; a kada sam spustio slušalicu i pogledao kroz prozor svog stana, narednik Douks je bio parkiran na svom omiljenom mestu preko ulice.

Polumesec je izašao iza iscepanog oblaka i mrmljao mi nešto samo džabe trošeći reči. Bez obzira koliko sam želeo da se izvučem i krenem u avanturu koja se zvala „Raiker“, nisam mogao; ne dok je taj odvratni kestenjasti „taurus“ bio parkiran tamo kao savest na rasprodaji. Okrenuo sam se u potrazi za nečim što bih mogao da šutnem. Petak veče, a ja sam sprečen da izađem i prošvrljam po senovitim mestima sa Mračnim putnikom - a sada još ni sestru ne mogu da dobijem telefonom. Što je život umeo da bude grozan!

Premeravao sam koracima svoj stan neko vreme, sa jadnim rezultatom - uspeo sam da nabijem palac. Zvao sam

Deboru još dva puta, i ona dva puta nije bila kod kuće. Ponovo sam pogledao kroz prozor. Mesec se malko pomerio, a Douks ni makac.

Pa dobro. Vratimo se planu B.

Pola sata kasnije sedeo sam na Ritinom kauču sa konzervom piva u rukama. Douks me je pratio i mogao sam da pretpostavim da je čekao preko ulice u svojim kolima. Nadao sam se da je uživao u ovome koliko i ja, što je trebalo da znači ne baš mnogo. Je l' ovako izgleda biti čovek? Da l' su ljudi zaista toliko bedni i bez mozga da se raduju ovome - provođenju petka uveče, dragocenog vremena bez dosadnog robovskog rada, u sedenju ispred televizora sa konzervom piva u ruci? Bilo je tako zatupljujuće dosadno... i na svoj užas, otkrio sam da počinjem da se navikavam.

Neka si proklet, Doukse. Unormaljuješ me.

„Hej, čoveče“ - rekla je Rita pored mene, gde je sedela sa podvijenim nogama - „kakve te misli more?“

„Mislim da previše radim“, rekao sam. „I sve manje uživam u tome.“

Bila je tiha na trenutak, a zatim je rekla: „To je sve zbog onog momka koga si morao da pustiš, zar ne? Onog što je... što je poubijao decu?“

„Delimično“, rekao sam. „Ne volim nedovršeni posao.“

Rita je klimnula, gotovo kao da je razumela o čemu govorim. „To je veoma... mislim, vidim da te to muči. Možda bi trebalo ... ne znam. Šta te obično opušta?“

Bilo je smešno i pomisliti šta bi bilo kada bih joj rekao šta radim da bih se opustio. Zato samo rekoh: „Pa, volim da izvezem svoj čamac. Da odem na pecanje.“

A tanak i veoma tih glasić iza mene reče: „Ja takode.“ Samo su me moji veoma istrenirani čelični nervi sprečili da ne udarim glavom u ventilator na plafonu; meni je gotovo nemoguće prikrasti se, a opet nisam imao pojma da u sobi ima još nekoga. Okrenuo sam se i tamo je stajao Kodi, gledajući me ne trepćući svojim velikim očima. „I ti?“, rekoh. „Voliš pecanje?“

Klimnuo je glavom; dve reči odjednom gotovo da je sasvim ispunilo njegovu dnevnu kvotu.

„Dobro, onda“, rekoh ja. „Dogovor je pao. Hoćemo li sutra ujutru?“

„Oh“ - reče Rita - „ne mislim ... hoću reći, on nije ... ne moraš, Dekstere.“

Kodi me je pogledao. Sasvim prirodno, nije rekao ništa, ali nije ni morao. Sve je bilo u njegovim očima. „Rita“ - rekao sam - „ponekad momcima treba da pobegnju od devojaka. Kodi i ja idemo na pecanje ujutru. Ranom zorom“, obratio sam se Kodiju.

„Zašto?“

„Ne znam zašto“, rekao sam. „Trebalo da se ide ranom zorom, pa ćemo tako i uraditi.“ Kodi je klimnuo, pogledao u majku, a zatim se okrenuo i otišao niz hodnik.

„Zaista, Dekstere“, rekla je Rita. „Zaista ne moraš.“

Naravno da sam znao da ne moram. Ali zašto ne bih? To me sigurno neće fizički zaboleti. Pored toga, biće lepo

otići negde na nekoliko sati. Posebno od Douksa. A u svakom slučaju - ponavljam - zaista ne znam zašto bi klinci nešto značili nečemu kao što sam ja, ali znače. Ne raspekmezim se kad ugledam bicikl sa pomoćnim točkovima; nemam stvarne emocije. Ali u celini deca su mnogo zanimljivija od njihovih roditelja.

* * *

Sledećeg jutra, kad je sunce počelo da izlazi, Kodi i ja smo polako plovili niz kanal pored mog stana u mom „valeru“ od 17 stopa. Kodi se malko skupio pa je njegova mala glava gotovo nestala u prsluku i ličio je na svetlo obojenu kornjaču.

U ručnom frižideru je bilo osvežavajućih pića i ručak koji nam je Rita pripremila, lagan obrok za deset ili dvanaest ljudi. Poneo sam smrznute gambore kao mamac, jer ovo je bio Kodijev prvi izlazak i nisam znao kako bi reagovao kada bih na oštru metalnu kuku natakao nešto živo. Ja sam prilično uživao u tome, naravno - što življe, to bolje! - ali se od deteta ne može očekivati tako prefinjen ukus.

Iz kanala, u Biskejnski zaliv, pa preko na Kejp Floridu, smerom prema kanalu koji je presecao pored svetionika. Kodi ništa nije rekao dok nismo ugledali Stiltsvil, tu čudnu skupinu kuća sagrađenu na kolju pobijenom u zaliv. Onda me je povukao za rukav. Savio sam se da ga čujem od buke motora i vetra.

„Kuće“, rekao je on.

„Da“, potvrdio sam. „Ponekad u njima čak ima i ljudi.“

Posmatrao je kako kuće promiču, a onda kada su počele da se gube iza nas, seo je na frižider. Još jednom se okrenuo da ih pogleda kada su gotovo nestale s vidika. Posle toga je samo sedeo dok nismo stigli do Fovej Roka i polako stali. Stavio sam motor u prazan hod i prebacio sidro preko pramca, čekajući da budem siguran da se uhvatilo pre nego što isključim motor.

„Dobro, Kodi“, rekao sam. „Vreme je da ubijemo neku ribu.“

Osmehnuo se, što se veoma retko događa. „Dobro“, rekao je.

Posmatrao me je pažljivo i ne trepćući dok sam mu pokazivao kako da stavi gambora na udicu. Zatim je i sam probao, gurajući udicu unutra veoma polako i pažljivo dok vrh nije izašao. Pogledao je u udicu a zatim podigao pogled ka meni. Klimnuo sam, a on je opet pogledao gambora, pružio ruku i dodirnuo mesto gde je udica probila ljusku.

„Dobro“, rekao sam. „Sad spusti u vodu.“ Pogledao me je. „Tamo su ribe“, rekao sam. Kodi je klimnuo, zabacio vrh štapa preko brodske ograde i otkočio svoju malu mašinicu marke „zebko“ da bi spustio mamac u vodu. I ja sam zabacio mamac sa strane, a zatim smo sedeli tako ljuljuškajući se lagano na talasima.

Posmatrao sam Kodija kako peca sa njegovom dubokom praznom usredsređenošću. Možda je uzrok tome bila kombinacija otvorene vode i malog dečaka, ali nisam

mogao a da ne mislim o Raikeru. Iako nisam mogao da ga istražujem bez rizika, pretpostavljam da je bio kriv. Kada će saznati da Makgregora više nema, i šta će tim povodom preduzeti? Najverovatnije je bilo da će se uspaničiti i pokušati da nestane - a opet, što sam više mislio o tome moja nedoumica je bivala sve veća. Postoji prirodno ljudsko oklevanje da napusti dosadašnji život i počne iznova na drugom mestu. Možda će biti samo oprezan jedno vreme. Ako bude tako, moj društveni život bi mogao da bude obogaćen novom zanimacijom, onim ko god da je stvorio JODLUJUĆU BILJKU iz 4. ulice; a činjenica da je ovo zvučalo kao naslov iz Šerloka Holmsa nije tome nimalo umanjivala značaj. Nekako sam morao da neutralizujem Douksa. Nekako, na neki način, nekada, netom nedugo, morao sam...

„Hoćeš li mi ti biti tata?“, iznenada me je upitao Kodi.

Na svu sreću, u ustima nisam imao ništa što bi me ugušilo, ali sam za trenutak osetio kao da imam nešto u grlu, nešto veličine ćurke za Dan zahvalnosti. Kada sam konačno prodisao, samo sam uspeo da izbacim: „Zašto pitaš?“

On je i dalje posmatrao svoj štap. „Mama kaže - možda“, rekao je.

„Ma, je li!“, rekao sam, a on je klimnuo ne dižući pogled.

U glavi mi se vrtelo. Šta li je Rita mogla da misli? Toliko sam bio obuzet zabavom uterivanja svoje kamuflaže u Douksovo grlo da nikada nisam zaista razmišljao o stvarima koje su se motale po Ritinoj glavi. Očigledno,

trebalo je. Nije valjda da je zaista mislila da, da - bilo je nezamislivo. Pretpostavljam da bi to na jedan sasvim čudan način moglo da ima smisla za one koji su bili ljudska bića. Srećom ja to nisam bio i zamisao mi je bila zato kompletno bizarna. *Mama kaže možda?* Možda ću ja biti Kodijev tata? Što znači... hm...

„Pa“, rekao sam, što je bio veoma dobar početak imajući na umu da apsolutno nisam imao pojma šta bih sledeće mogao da kažem. Srećom po mene, upravo kada sam shvatio da iz mojih usta neće izaći ništa što bi ličilo na koherentan odgovor, vrh Kodijevog štapa je divlje zadrhtao. „Imaš ribu“, rekao sam, i u sledećih nekoliko minuta mogao je samo čvrsto da drži štap dok se struna odmotavala sa mašine. Riba je vrludala divlje udesno, ulevo, čak ispod čamca, a zatim direktno prema horizontu. Ali polako, uprkos znatnog udaljavanja od čamca u par navrata, Kodi je uspeo da dovuče ribu bliže. Davao sam mu uputstva da drži vrh štapa nagore, da mota, dovede ribu tamo gde mogu da dohvatim strunu i dovučem je u čamac. Kodi ju je posmatrao kako se prevrće po palubi još uvek divlje udarajući svojim viljuškastim repom.

„Velika bodljarka“, rekao sam. „Jedna mnogo divlja riba.“ Savio sam se da je oslobodim, ali se ona toliko džilitala da nisam mogao da je uhvatim. Tanka linija krvi joj je tekla iz usta na moju čistu belu palubu, što je bilo malo uznemiravajuće. „Fuj“, rekao sam. „Mislim da je progutala udicu. Moraćemo da je rasporimo.“ Izvukao samo moj nož za filetiranje iz crnih plastičnih korica i položio ga na palubu. „Biće puno krvi“, upozorio sam

Kodija. Ne volim krv, i nisam je želeo na brodu, pa makar bila i riblja. Napravio sam samo dva koraka napred da otvorim spremnik i izvadim stari peškir koji sam tu držao za ovakve prilike.

„Ha“, čuo sam tiho iza sebe. Okrenuo sam se.

Kodi je uzeo nož i zabo ga u ribu, gledajući je kako se koprca na oštrici, a zatim je pažljivo zabo vrh još jednom. Ovaj put zario je nož duboko u riblje škrge i mlaz krvi je potekao po palubi.

„Kodi“, rekao sam.

On je podigao pogled ka meni, i, o čudo svih čuda, osmehnuo se. „Volim pecanje, Dekstere“, rekao je.

POGLAVLJE 10

Ni u ponedjeljak ujutro nisam stupio u kontakt sa Deborom. Neprekidno sam zvao i tako dobro upoznao muziku na sekretarici da sam mogao i da je pevušim, ali Debora se nije javljala. Sve sam se više nervirao; eto mene sa mogućnošću da se izvučem iz Douksovog zahvata kojim me je gušio, a nisam mogao da maknem dalje od telefona. Grozno je kad u tolikoj meri zavisiš od nekog drugog.

Uz ostale izviđačke vrline, mene krasi upornost i strpljenje. Ostavio sam na desetine poruka, sve vesele i pametne, i taj pozitivan odnos mora da je upalio jer sam konačno dobio odgovor.

Taman sam bio seo za radni sto da dovršim izveštaj o dvostrukom ubistvu, ništa zanimljivo. Samo jedno oružje, verovatno mačeta, i nekoliko trenutaka nekontrolisanog divljanja. Prve rane na obe žrtve bile su nanete u krevetu, gde su, očigledno, bili uhvaćeni na delu. Muškarac je uspeo da podigne jednu ruku, ali malo prekasno da bi spasao svoj vrat. Žena je uspela da stigne čak do vrata pre nego što je udarac po gornjem delu kičme poslao mlaz krvi u zid pored dovratka. Rutinska stvar, najveći deo mog posla sastoji se od rutine - i to veoma neprijatne rutine. Dva ljudska bića mogu imati samo ograničenu količinu krvi, a kad neko odluči da je ispusti odjednom napravi se užasan i neprivlačan nered, za koji smatram da je duboko uvredljiv.

Organizovanost i analitičnost čine da se osećam mnogo bolje, pa moj posao povremeno ume da donese i duboko zadovoljstvo.

Ali je ovaj bio veoma neuredan. Našao sam kaplje na plafonskom ventilatoru, verovatno sa oštrice mačete kako je ubica podizao ruku između udaraca. A pošto je ventilator bio uključen, on je rasejao još kapljica u udaljene uglove sobe.

Bio je to dan sa puno posla za Dekstera. Upravo sam pokušavao da sročim pasus u izveštaju koji bi pokazao da je u pitanju bilo ono što mi volimo da zovemo zločinom iz strasti, kada je zazvonio moj telefon.

„Hej, Dekse“, rekao je glas koji je zvučao tako opušteno, čak pospano, da mi je trebalo malo vremena dok sam shvatio da je to bila Debora.

„O“, rekao sam. „Glasine da si umrla su bile preterane.“

Nasmejala se i to ponovo zvukom koji je bio potpuno mekan, ni nalik na njen uobičajen oštri kikot. „Jest“, rekla je. „Živa sam. Ali mi je Kajl dao pune ruke posla.“

„Podseti ga, sestro, na zakon o radu. I narednice imaju pravo na odmor.“

„Mm, ne znam baš“, rekla je. „I bez toga se osećam prilično dobro.“ I zakikotala se dvosložno, grleno, tako ni nalik Debsi, kao da me je pitala da joj pokažem najbolji način da se preseče kost živom čoveku.

Pokušao sam da se setim kada sam čuo da Debora kaže da se oseća prilično dobro i da pri tome zvuči kao da to

zaista i misli. Javila mi se praznina. „Zvučiš kao da nisi ti, Debora“, rekao sam. „Koji te je đavo spopao?“

Ovoga puta smeh je potrajao duže, ali je bio jednako srećan. „Uobičajeno“, rekla je. Onda se ponovo nasmejala. „Nego, šta ima?“

„Ma ništa“, rekao sam, a nevinost je samo cvetala sa mog jezika. „Moje jedine sestre nema danima i noćima bez reči, a zatim se pojavi zvučeci kao da je izašla iz *Invazije kradljivaca leševa*. Prirodno sam radoznao šta se kog đavola dešava, to je sve.“

„Gle, gle“, rekla je. „Dirnuta sam. Gotovo kao da imam pravog čoveka za brata.“

„Nadajmo se da neće otići dalje od 'gotovo kao'.“

„A da se nađemo za ručak?“, rekla je.

„Ja sam već gladan“, rekao sam. „Kod Relampaga?“

„Mm, ne“, rekla je ona. „Šta kažeš na Azul?“

Njen izbor restorana bio jednako besmislen kao i kompletno njeno ponašanje tog jutra - potpuno besmisleno. Debora je bila tip koji jede gde i radnička klasa, a Azul je bio mesto gde je ručavalo saudijsko plemstvo. Očigledno, njena transformacija u tuđinca je sada bila kompletna.

„Sigurno, Deb, Azul. Samo da časkom prodam auto da mogu da platim, i eto me tamo.“

„Jedan sat“, rekla je. „I ne brini za novac. Kajl će platiti.“ Prekinula je vezu. A ja nisam baš rekao AHA! Ali se sijaličica upalila.

Kajl će platiti, nije nego!? Vidi ti to! I to još u Azulu.

Ako je kičerozni sjaj Saut Biča deo Majamija namenjen nesigurnim nazovizvezdicama, Azul je bio za ljude koje glamur zabavlja. Mali kafei kojima je krcat Saut Bič nadmeću se za pažnju sa prodornom bukom sjajnog i jeftinog neukusa. Azul je toliko potcenjen u poređenju s tim da se čovek pita da li su ikada odgledali ijednu epizodu *Poroka Majamija*.

Ostavio sam auto kod obaveznog momka na parkingu, malom kaldrmisanom krugu ispred ulaza. Iako volim svoj auto, priznaću da nije spadao u red „ferarija“ i „rols rojseva“. Čak i tako, poslužitelj nije odbio da ga parkira za mene, iako je verovatno pogodio da mu to neće doneti napojnicu na kakvu je navikao. Pretpostavljam da su moja kuglaška majica i kaki pantalone bile nepogrešivi pokazatelj da za njega nisam imao ni ček na donosioca ili krigerand.

Sam restoran je bio taman, hladovit i tako tih da je moglo da se čuje kad padne platna kartica *American Express*. Jedan zid bio je od obojenog stakla sa vratima koja su vodila na terasu. A tamo je Debora sedela za malim stolom u uglu, sa pogledom na vodu. Preko puta nje, okrenut leđima vratima restorana, sedeo je Kajl Čatski koji će platiti račun. Da, verovatno zaista i hoće čim nosi tako skupe naočari za sunce. Prišao sam stolu gde se odjednom stvorio konobar da izvuče stolicu koja je sigurno bila preteška za svakoga ko je mogao da priušti da jede ovde. Konobar se nije baš poklonio, ali sam mogao da vidim da se s naporom uzdržao.

„Hej, družo“, rekao je Kajl dok sam sedao. Pružio je ruku preko stola. Pošto je izgleda verovao da sam mu novi najbolji prijatelj, pružio sam se i rukovao s njim. „Šta ima u laboratorijskom zanatu?“

„Uvek puno posla, hvala“, rekao sam. „A kako je u zanatu misterioznog posetioca iz Vašingtona?“

„Nikad bolje“, rekao je on. Zadržao je moju ruku samo trenutak duže nego što je trebalo. Pogledao sam u ruku; zglobovi su mu bili uvećani, kao da je previše vremena provodio sparringujući sa betonskim zidom, i tu je bio i prsten na njegovom malom prstu. Nekako zapanjujuće feminiziran, gotovo kao verenički prsten. Kada mi je konačno pustio ruku, osmehnuo se i mahnuo glavom prema Debori, mada je sa njegovim naočarima bilo nemoguće razabrati da li je gledao u nju ili je jednostavno micao vratom.

Debora mu je uzvratila osmehom. „Dekster je bio zabrinut za mene.“

„Pa čemu služe braća?“, rekao je Čatski.

Bacila je pogled na mene. „Ponekad se i sama pitam“, rekla je.

„Zašto, Debora? Znaš valjda da ti samo čuvam zadnjicu“, rekao sam.

Kajl se zakikota. „Dobra podela. Ja čuvam prednjicu“, rekao je, i oboje se zasmehaše. Ona ga je uhvatila za ruku preko stola.

„Svi ti hormoni i sva ta sreća mi stružu po živcima“, rekao sam. „Kažite mi, pokušava li neko da uhvati to

nehumano čudovište, ili svi samo kuliramo i pravimo tragične štosove?“

Kajl je okrenuo glavu ka meni i podigao obrve. „Kakve to veze ima s tobom, ortak?“

„Dekster ima sklonost ka nehumanim čudovištima“, rekla je Debora. „To mu dođe kao hobi.“

„Hobi“, rekao je Kajl, naočari za sunce i dalje uprtih u moje lice. Pretpostavljam da je to trebalo da me zastraši, ali što se mene ticalo mogao je isto tako i da žmuri. Sasvim mi je pošlo za rukom da se ne tresem.

„On je neka vrsta profajlera amatera“, rekla je Debora.

U momentu se tako ukočio da sam se zapitao da nije zaspao iza tih zatamnjenih stakala. „Ha“, konačno je rekao, i zavalio se u stolici. „Pa dobro, šta ti misliš o ovom tipu, Dekstere?“

„Za sada samo elementarne stvari“, rekao sam. „Neko sa mnogo iskustva u medicini i u tajnim radnjama, ko se otkacio i želi da kaže nešto što ima veze sa Centralnom Amerikom. Verovatno će opet učiniti isto i to u pravo vreme za maksimalan efekat, uglavnom zbog toga što oseća da *mora* tako. Dakle, on nije standardni serijski ubica - čega?“, rekao sam. Sa Kajlovog lica je nestao opušteni osmeh, i sada je sedeo uspravljen i stisnutih pesnica.

„Kako to misliš, Centralna Amerika?“

Bio sam prilično siguran da smo obojica znali tačno šta sam podrazumevao pod Centralna Amerika, ali sam mislio da bi bilo previše da sam rekao El Salvador; ne bi bilo dobro da izgubim moj opušteni izgled tipa „to je samo

hobi“. Sva svrha mog dolaska bila je da saznam o Douksu, a kada vidim rupu - pa, moram da priznam da je bilo malo očigledno, ali je očigledno i upalilo. „Oh“, rekao sam. „Zar sam pogrešio?“ Sve te godine uvežbavanja da imitiram ljudske izraze sada su mi se isplatile jer sam navukao svoj najbolji nevino-radoznali izraz.

Kajl očigledno nije mogao da odluči da li jesam ili nisam. Radili su mu mišići na vilicama i stiskao je pesnice.

„Trebalo je da te upozorim“, rekla je Debora. „Dobar je u tome.“

Čatski je pustio veliki uzdah i odmahnuo glavom. „Jest“, rekao je. Uz vidljiv napor se zavalio na naslon i ponovo pustio da mu zatreperi osmeh. „Prilično dobro, ortak. Kako si došao do svega toga?“

„Oh, pa ne znam“, rekao sam skromno. „Jednostavno je izgledalo tako očigledno. Teško je bilo samo provaliti kako je u sve to upleten narednik Douks.“

„Isusa mu“, rekao je i ponovo stisnuo pesnice. Debora me je pogledala i nasmejala se, ne baš na isti način kao što je to činila Kajlu, ali opet, bilo je dobro znati da se tu i tamo sećala da smo jedan tim. „Rekla sam ti da je dobar“, kazala je.

„Isusa mu“, ponovio je Kajl. Nesvesno je pravio pokret jednim kažiprstom kao da mu je prst na nevidljivom obaraču, zatim je okrenuo naočari prema Debora. „Tu si u pravu“, rekao je okrenuvši se ponovo meni. Posmatrao me je hladnim pogledom neko vreme, verovatno ne bi li video da li ću strugnuti prema vratima ili početi da govorim

arapski, a zatim je klimnuo. „Kakve veze s tim ima narednik Douks?“

„Ne pokušavaš valjda samo da uvališ Douksa u govna?“, upitala me je Debora.

„U sobi za sastanke sa kapetanom Metjusom“, rekao sam. „Kada je Kajl prvi put ugledao Douksa, na trenutak sam pomislio da su se prepoznali.“

„To nisam primetila“, rekla je Debora namrštivši se.

„Bila si zauzeta crvenjenjem“, rekao sam. Ona je opet pocrvenela, na šta sam ja pomislio da je sada baš preterala. „Pored toga, Douks je bio taj koji je znao koga da pozove kada je ugledao mesto zločina.“

„Douks ponešto zna“, priznao je Čatski. „Iz vremena kada je radio za vojsku.“

„Šta to ponešto?“, upitao sam. Čatski me je dugo posmatrao, ili možda treba da kažem da su to radile njegove naočari. Kuckao je po stolu svojim smešnim prstenom na maliću i sunčevi zraci su se odbijali o veliki dijamant u centru. Kada je konačno progovorio, bilo je kao da je temperatura za stolom pala za desetak stepeni.

„Ortak“ - rekao je - „ne želim da ti pravim nevolje, ali moraš da pustiš tu stvar. Odbij. Nađi drugi hobi. Ili ćeš se uvaliti u gomilu govana - i s njima će te sprati voda.“ Konobar se stvorio kod Kajlovog lakta pre nego što sam stigao da smislim neki briljantan odgovor na to. Čatskijeve naočari su još dosta dugo bile okrenute prema meni. Zatim

je pružio jelovnik konobaru. „Bujabes¹⁰ je ovde zaista dobar“, rekao je.

* * *

Debora je nestala na još nedelju dana, što je dosta ruiniralo moje samopoštovanje jer, bez obzira na to koliko mi je teško da priznam, ruke su mi bile vezane bez njene pomoći. Nisam uspevao da smislim alternativni način kojim bih otkao Douksa. I dalje je bio tamo, parkiran pod drvećem preko puta moga stana, posmatrao me u teretani, pratio do Ritine kuće, a ja nisam mogao da mu odgovorim. Moj nekada ponosni mozak jurio je sopstveni rep i hvatao samo vazduh.

Osećao sam kako se Mračni putnik komeša, buni i bori da se uspne i preuzme komande, ali je tamo Douks virio kroz vetrobran primoravajući me da se šćućurim i dohvatim još jedno pivo. Prenaporno i predugo sam radio da ostvarim svoj savršeni mali život i neću ga sada uništiti. Putnik i ja smo mogli da čekamo još malo. Hari me je naučio disciplini koja sada treba da mi pomogne da dočekam i bolje dane.

¹⁰ Čorba od morske ribe na tradicionalan francuski način.

„Strpljenje“, rekao je Hari. Zastao je da bi se iskašljao u papirnu maramicu. „Strpljenje je važnije nego pamet, Dekse. Već si pametan.“

„Hvala“, rekao sam. I zaista sam, budući fino vaspitan, to i mislio, jer mi uopšte nije bilo udobno da sedim u Harijevoj bolničkoj sobi. Izmešani mirisi lekova, dezinficijenasa i urina, i uz njih atmosfera uzdržane patnje i kliničke smrti terala me je da gotovo poželim da sam negde drugde. Naravno, kao nedozrelo mlado čudovište nikada se nisam pitao da se možda i Hari nije osećao isto.

„U tvom slučaju, moraš da budeš još strpljiviji, jer ćeš pomisliti da si dovoljno pametan da se izvučeš“, reko je. „A nisi. Niko nije.“ Opet je zastao da se iskašlje, i ovoga puta je to trajalo duže i dolazilo iz veće dubine. Videti Harija ovakvog - neuništivog superpolicajca poočima Harija koji se trese, crveni, očiju suznih od napora - bilo je gotovo nepodnošljivo. Morao sam da pogledam u stranu. Kada sam malo kasnije vratio pogled, Hari je ponovo gledao u mene.

„Znam te, Dekstere. Bolje nego što ti sebe poznaješ“, i u to je bilo lako verovati dok nije nastavio sa: „Ti si u suštini dobar momak.“

„Ne, nisam“, rekao sam, i pri tome nisam mislio samo na divne stvari koje mi još nije bilo dozvoljeno da činim; čak i sama želja za njima u priličnoj meri je isključivala svaku vezu sa finoćom. Tu je bila i činjenica da većina

drugih bubuljičavih tipova sa nabujalim hormonima mog uzrasta za koje se mislilo da su dobri momci nisu bili ništa sličniji meni nego što bi to bili orangutani. Ali Hari nije hteo ni da čuje.

„Jesi“, rekao je. „I moraš da veruješ da jesi. Srce ti je uglavnom na pravom mestu, Dekse...“, rekao je i utonuo u zaista epski napad kašlja. Trajao je, činilo mi se, nekoliko minuta, a zatim se oslabljen naslonio na jastuk. Zatvorio je oči, a kada ih je opet otvorio, bile su harijevski čeličnoplave, sjajnije nego ikada na zelenkastom bledilu njegovog samrtničkog lica. „Strpljenje“, rekao je. I učinio je da zvuči snažno, uprkos strašnog bola i slabosti koje mora da je osećao. „Pred tobom je još dug put, a ja neću još dugo, Dekstere.“

„Da, znam“, rekao sam. Zatvorio je oči.

„Upravo sam o tome govorio“, rekao je. „Trebalo je da kažeš, ne, ne brini, pred tobom je još dovoljno vremena.“

„Ali nije“, rekao sam ne baš siguran u to kuda ovo vodi.

„Ne, nije“, rekao je. „Ali ljudi se pretvaraju. Da bih se ja bolje osećao.“

„Da li se tada osećaš bolje?“

„Ne“, rekao je, i otvorio ponovo oči. „Ali ljudsko ponašanje i logika nemaju mnogo veze. Moraš da budeš strpljiv, posmatraš i učiš. U suprotnom ćeš zajebati stvar. Uhvatiće te i ... prepoloviti moju ostavštinu.“ Ponovo je zatvorio oči a ja sam mogao da čujem napor u njegovom glasu. „Tvoja sestra će biti dobar policajac. Ti... „ Polako se nasmešio, pomalo tužno. „Ti ćeš biti nešto drugo. Istinska

pravda. Ali samo ako si strpljiv. Ako ti se ne ukaže odmah šansa, Dekstere, sačekaj je.“

Sve je to bilo previše za sedamnaestogodišnjeg pripravnika za čudovište. Ja sam samo želeo da uradim STVAR - veoma jednostavno, zaista - samo da zaplešem na mesečini sa sjajnim sečivom koje slobodno reže - tako lako, tako prirodno i slatko - da jednostavno sečem kroz sav besmisao i ravno u srce stvari. Ali nisam mogao. Hari je zakomplikovao stvar.

„Ne znam šta ću ja kad ti umreš“, rekao sam.

„Bićeš ti dobro“, rekao je on.

„Toliko toga treba zapamtiti...“

Hari je ispružio ruku i pritisnuo dugme koje je visilo na vrpici pored njegovog kreveta. „Zapamtićeš“, rekao je. Pustio je vrpcu koja je pala pored kreveta; izgledalo je kao da je to izvuklo poslednju snagu iz njega. „Zapamtićeš.“ Ležao je neko vreme zatvorenih očiju i ja kao da sam bio sam u sobi. Zatim je energično ušla sestra sa špricom a Hari je otvorio jedno oko. „Ne možemo uvek da radimo ono što mislimo da treba. To znači da kada ništa drugo ne možeš da uradiš, čekaj“, rekao je i ispružio ruku za injekciju. „Bez obzira koliki ... pritisak ... možda osećao.“

Posmatrao sam ga dok je ležao primajući iglu ne ustuknuvši i znajući čak da je i olakšanje koje je ona donosila bilo privremeno, da mu je kraj blizu i da ne može da ga zaustavi; i znajući, takođe, da se nije plašio, i da će uraditi to na pravi način, kao što je i sve ostalo u svom životu radio na pravi način. A znao sam isto tako i ovo:

Hari me je razumeo. Niko drugi nikada nije, i niko drugi nikada i neće, dokle god je ovoga sveta i veka. Samo Hari.

Jedini razlog zbog koga sam uopšte razmišljao da budem čovek bio je da bih više nalikovao njemu.

POGLAVLJE 11

I tako sam bio strpljiv. Nije bilo lako, nije bilo Harijevski i moralo je tako da se učini. Prisiliti sjajnu čeličnu oprugu da ostane čvrsto smotana, mirna, da čeka i da posmatra. Držati slatko vruće oslobađanje čvrsto zaključano u hladnoj kutiji, sve dok ne postane harijevski ispravno pustiti oprugu da se otkaçi i odskakuće kroz noć. Pre ili kasnije, pojaviće se neka pukotinica kroz koju ćemo saltom izleteti. Pre ili kasnije, pronaći ću način da nateram Douksa da trepne.

Čekao sam.

Ima nas koji lakše podnosimo čekanje, ali ima i onih kojima to, istina, teže pada nego drugima. Samo nekoliko dana kasnije, u subotnje jutro, zazvonio mi je telefon.

„Prokletstvo“, rekla je Debora bez uvoda. Gotovo mi je laknulo kada sam prepoznao onu staru džangrizavu Deboru.

„Dobro, hvala, a ti?“, rekao sam.

„Kajl me izluđuje“, rekla je. „Kaže da ne možemo da uradimo ništa do da čekamo, a neće da mi kaže šta to čekamo. Nestaje na deset ili dvanaest sati i neće da mi kaže gde odlazi. Posle toga opet još čekamo, a ja sam tako vraški umorna od čekanja da me i zubi bole.“

„Strpljenje je vrlina“, rekao sam.

„Umorila sam se i od vrle sebe“, rekla je. „I na smrt mi se smučio Kajlov pokroviteljski osmeh kad ga pitam šta bismo mogli da uradimo da bismo uhvatili čoveka.“

„Pa, Debs, ne znam šta mogu drugo da ponudim osim iskrenog saosećanja“, rekao sam. „Žao mi je.“

„Mislim da možeš da uradiš mnooogo više od toga, burazeru“, rekla je ona.

Teško sam uzdahnuo, uglavnom nje radi. Uzdasi se tako lepo prenose telefonom. „U tome je nevolja kad se ima reputacija pištoljdžije, Debs“, rekao sam. „Svi misle da mogu Džeku da izbijem oko na 30 koraka, u svako doba.“

„Ja i dalje tako mislim“, rekla je.

„Tvoje poverenje je melem za moju dušu, ali nisam ti ja za takve avanture, Debora. Ostavljaju me potpuno hladnim.“

„Moram da nađem tog momka, Dekstere. I hoću time da natrljam nos Kajlu“, rekla je.

„Mislio sam da ti se sviđa.“

Zafrktala je. „Isuse, Dekstere. Ti stvarno ne znaš ništa o ženama, zar ne? Naravno da mi se sviđa. *Zato* i želim da mu natrljam nos.“

„A-haaa, *sad* mi je sve jasno“, rekao sam.

Kratko je ćutala, pa onda rekla, onako, usput: „Kajl je rekao nešto zanimljivo o Douksu.“

Osetio sam kako se moj unutrašnji prijatelj sa dugačkim očnjacima samo malo proteže i savršeno zadovoljno prede.

„Odjednom si izuzetno fina, Debora“, rekao sam. „Dovoljno bi bilo i da si me lepo pitala.“

„Upravo sam bila pitala, a ti si mi ispričao sve ono sranje o tome kako ne možeš da pomogneš“, rekla je, opet dobra stara direktna Debora. „Dakle, šta imaš?“

„Trenutno ništa“, rekao sam.

„Sranje“, rekla je Debora.

„Ali možda mogu da pronađem nešto.“

„Koliko brzo?“

Priznajem da me je pogodio Kajlov odnos prema meni. Šta je on ono beše rekao? Biću „u gomili govana i neko će pustiti vodu“? Ozbiljno - ko je pisao ovaj dijalog? I Debora iznenadna suptilnost koja je tradicionalno bila moj domen, nije nimalo pomogla da se smirim. Verovatno nije trebalo to da kažem, ali jesam. „Recimo do ručka?“, rekao sam. „Da kažemo da ću imati nešto oko jedan sat. Kod Balena kad već Kajl može da plati.“

„To moram da vidim“, rekla je, a zatim dodala: „Znaš ono o Douksu? Prilično je dobro.“ Spustila je slušalicu.

Vidi, vidi, rekoh u sebi. Najednom mi nije smetalo da nešto malo odradim i subotom. Na kraju, jedina alternativa bila je da gluvarim kod Rite i pratim kako se hvata mahovina po naredniku Douksu. Ako budem pronašao nešto za Debs, možda mi se posle dugog čekanja i pojavi ona pukotinica kojoj sam se nadao. Samo je trebalo da budem pametan dečko, kao što svi znamo da umem.

Ali, odakle početi? Bilo je premalo činjenica za koje bih mogao da se uhvatim jer je Kajl sklonio Odeljenje sa mesta zločina tako brzo da smo jedva stigli i otiske da uzmemo. U prošlosti sam često zarađivao skromne čokoladne poene

pomažući kolegama da pronađu bolesne i uvrnute demone koji su živeli samo da bi ubijali. Jer, ja sam ih dobro razumeo budući i sam bolestan i uvrnut demon. Ovom prilikom nisam mogao da se oslonim na Mračnog putnika da mi pokaže put pošto je, jadničak, bio uljuljkan u nemiran san. Morao sam da se oslonim na svoju urođenu domišljatost, koja je trenutno zabrinjavajuće tupela.

Kad bih dao malo goriva svom mozgu, možda bi se on tada ubacio u veliku brzinu. Otišao sam u kuhinju i našao bananu. Bila je veoma ukusna, ali iz nekog razloga nije lansirala moje mentalne rakete.

Bacio sam koru u đubre i pogledao na sat. Eto, dragi dečko, odoše celih pet minuta. Odlično! Već si uspeo da smisliš da ne možeš ništa da smisliš.

Bravo, Dekstere.

I stvarno, bilo je malo mesta od kojih sam mogao početi. U stvari, imao sam samo žrtvu i kuću. A pošto svi znamo da žrtva ne bi imala šta da kaže čak i kad bismo joj vratili jezik, ostala je samo kuća.

Čudno je bilo što je tako lako napustio celu kuću. Prosto je ostavio, iako mu niko nije duvao za vratom da bi ga to eventualno nateralo na brzo i panično povlačenje; što je značilo da je tako uradio namerno. Bio je to deo njegovog plana.

Dalje, to je značilo da je imao gde da ode. Verovatno opet u oblasti Majamija čim ga je Kajl tu tražio. Eto polazišta, a još sam ga potpuno sam smislio; dobrodošao kući, gospodine Mozgu.

Nekretnine ostavljaju prilično velike otiske i onda kada se trudite da ih prikrijete. Za samo 15 minuta sedenja za računarom našao sam nešto - ne baš ceo otisak stopala, ali svakako dovoljno da razaznam oblik para prstiju.

Kuća u 4. severozapadnoj ulici bila je otplaćena i bez poreskog duga, zdravo mesto za nekoga ko je cenio privatnost u meri u kojoj sam ja verovao da je ona bila važna našem novom prijatelju. Kuća je kupljena za gotovinu, telegrafskom uplatom iz banke u Gvatemali. To je bilo pomalo čudno; sa tragom koji počinje u El Salvadoru i vodi kroz nevesele dubine misteriozne vladine agencije u Vašingtonu, zašto skrenuti levo u Gvatemalu? Međutim, brzopotezni tečaj iz savremenog pranja novca pokazao je da se sve sasvim lepo uklapalo. Očigledno Švajcarska i Kajmanska ostrva više nisu bili u modi, i ako je neko želeo diskretne bankarske transakcije u španskom govornom području, Gvatemala je bila strava.

Tu se javljalo zanimljivo pitanje o količini novca koju je dr Čereček imao, i odakle mu taj novac. Doduše, to je bilo i pitanje koje trenutno nikuda nije vodilo. Morao sam da pretpostavim da je imao dovoljno za još jednu kuću pošto je napustio prvu, i to verovatno po približno istoj ceni.

Pa, dobro. Vratio sam se svojoj bazi podataka nekretnina za okrug Dejd i potražio druga nedavno kupljena imanja na isti način, iz iste banke. Bilo ih je sedam; četiri su prodana za preko milion dolara, što mi se učinilo prilično skupo za imanja koja bi poslužila kao potrošna roba. Verovatno nisu kupljena za neku ozbiljniju namenu do za trgovca drogom kome je ponestalo fabrika, ili za

odbeglog direktora neke od kompanija sa spiska Fortune 500.

Preostala su tri imanja iz užeg izbora. Jedno je bilo u Liberti Sitiju, unutrašnji gradski pojas u Majamiju sa preovlađujućim crnim stanovništvom. Međutim, pažljivije posmatranje je pokazalo da je to bio stambeni blok.

Od preostala dva imanja, jedno je bilo u Homstedu, u vidokrugu gigantske gradske deponije koja je lokalno bila poznata kao Maunt Trešmor¹¹. Drugo je bilo takođe u južnom delu grada, u neposrednoj blizini Kvejl Rust Rouda.

Dve kuće: mogao sam da se kladim da je jedna od njih nedavno bila useljena i da je stanar radio stvari koje bi zaprepastile dame iz Velkam Vagona¹². Naravno, nisam mogao da garantujem da je baš tako, ali je izgledalo sasvim verovatno, a pored toga, upravo je došlo vreme ručku.

Balen je bilo veoma skupo mesto na koje ne bih ni pokušao da odem od svojih skromnih sredstava. Ima onu eleganciju hrastovinom obloženih zidova zbog koje osećate da vam trebaju kravata i gamaše. Ima i najbolji pogled na Biskejnski zaliv u celom gradu, i uz malo sreće mogao se dobiti jedan od šačice stolova koji su omogućavali uživanje u toj prednosti.

¹¹ *Mount Threshmore* (planina đubreta) = *Mount Rushmore* (sa uklesanim glavama predsednika), sličnost po zvučnosti.

¹² Putnike na Zapad dočekivali su vagoni Conestoga sa svežom hranom i vodom.

To je inspirisalo Tomasa Brigsa da osnuje *Welcome Wagon* 1928. godine u Memfisu (država Tenesi) za dobrodošlicu doseljenicima. Angažovao je lokalne žene koje su predavale korpe sa poklonima i uz kafu upoznavale pridošlice sa zajednicom u koju su se doselili. Ta praksa je prestala 1998.

Ili je Kajl imao sreće, ili je bacio čini na šefa sale, jer su on i Debora sedeli i čekali napolju za jednim od tih stolova, sa flašom mineralne vode i tanjirom, kako je izgledalo, krabljih ćuftica. Uzeo sam jednu i zagrizao dok sam se spuštao na stolicu preko puta Kajla.

„Mljac“, rekao sam. „Mora da je ovo raj u koji odlaze dobre krabe.“

„Debi kaže da imaš nešto za nas“, rekao je Kajl. Pogledao sam sestru koja je uvek bila Debora ili Debs, ali nikada Debi. Međutim, ona nije rekla ništa i izgledalo je da voljno dopušta ovakvu neverovatnu slobodu, te ja ponovo okrenuh svoju pažnju Kajlu. Na nosu su mu opet bile markirane naočari a njegov smešan prsten na maliću se iskrio dok je nonšalantno rukom prolazio kroz kosu sklanjajući je sa čela.

„Nadam se da imam nešto“, rekao sam. „Ali moram da pazim da me voda ne spere.“

Kajl me je poduže posmatrao, zatim je odmahnuo glavom i usiljeni osmeh je pomerio njegove usne za možda četvrtinu inča nagore. „Dobro“, rekao je. „Provalio si me. Samo, iznenadio bi se koliko često takva replika pali.“

„Siguran sam da bih zanemio od čuda“, rekao sam. Dao sam mu ono što sam štampao iz računara. „Dok se ja povratim, ti pogledaj ovo.“

Kajl se namrštio i otvorio papir. „Šta je ovo?“

Debora se nagnula napred kao nestrpljivi mladi policijski pas tragač, što je i bila. „Našao si nešto! Znala sam da hoćeš“, rekla je.

„To su samo dve adrese“, rekao je Kajl.

„Jedna od njih je sasvim verovatno skrovište tvog saradnika iz centralnoameričkih dana“, rekao sam, i zatim mu ispričao kako sam došao do adresa. Moram da mu odam priznanje, delovao je impresionirano, čak i sa naočarima za sunce na nosu.

„Trebalo je da se setim ovoga“, rekao je. „Veoma dobro.“ Klimnuo je i zvrnuo prstom po papiru. „Slediti novac. Uvek upali.“

„Naravno, nisam stopostotno siguran“, rekao sam.

„Ja bih se kladio na ovo“, rekao je. „Mislim da si našao dr Danka¹³.“

Pogledao sam u Deboru; odmahnula je glavom, te sam ponovo pogledao u Kajlove naočari. „Zanimljivo ime. Je l' poljsko?“

Čatski je pročistio grlo i pogledao prema vodi. „Mlad si da bi se sećao, rekao bih. Nekada je bila ta reklama. Danko je predstavljao multipraktik. On secka, on kocka... „ Opet je usmerio svoje tamne naočari u mene. „Tako smo ga zvali. Dr Danko. Pravio je seckano povrće. Takva vrsta šale dođe zgodno kad si daleko od kuće i gledaš užasne stvari“, rekao je.

„Ali sada ih gledamo gotovo u kući“, rekao sam. „Zašto je došao ovamo?“

„Duga priča“, rekao je Kajl.

¹³ U stvari, Ronco Vegematic (prvi mutipraktik sa komercijalnim uspehom) je imao slogan: it slices! it dices! it juliennes fries! (on secka, on kocka, on štapiće pecka), mada je u suštini bio samo mamipara.

„To znači da ne želi da ti kaže“, objasnila je Debora.

„U tom slučaju, uzeću još jednu krabljicu ćufticu“, rekao sam. Dohvatio sam poslednju ćufticu sa tanjira. Bile su zaista prilično dobre.

„Hajde Čatski“, rekla je Debora. „Dobre su šanse da znamo gde se ovaj tip nalazi. Šta ćeš da uradiš po tom pitanju?“

Stavio je svoju ruku preko njene i osmehnuo se. „Ja ću sada da ručam“, rekao je. Uzeo je jelovnik drugom rukom.

Debora je gledala njegov profil ceo minut. Zatim je izvukla ruku. „Sranje“, rekla je.

Hrana je zaista bila odlična, a Čatski se veoma trudio da bude druželjubiv i prijatan, kao da je odlučio da kad već ne može da kaže istinu, barem može da bude šarmantan. Nisam se žalio jer, u principu, i meni isti trik prolazi; jedino Debora nije izgledala baš srećno. Mrzovoljno je bockala hranu dok je Kajl pričao viceve i raspitivao se šta mislim kakve su šanse Delfina da odu do vrha ove godine. Apsolutno me nije bilo briga, taman da Delfini osvoje i Nobelovu nagradu za književnost, ali kao dobro isprojektovan veštački čovek imao sam pripremljen arsenal od nekoliko sasvim autentičnih replika na tu temu. Čatskom je to izgleda bilo sasvim dovoljno, te je čavrljao na najprijateljskiji mogući način.

Uzeli smo čak i desert, što je za moj ukus bilo zaista previše - čitava ta šarada sa hranom koja je trebalo da nam odvrati pažnju od glavne teme. Zavera je bila neuspela jer ni Debori ni meni pažnja uopšte nije popustila. Ali je hrana

bila prilično dobra, te bi bilo stvarno varvarski od mene da se žalim.

Naravno, Debora je celog života teško radila na tome da postane varvarka, te kada je konobar doneo ogromnu čokoladnu porciju pred Čatskog i on se okrenuo Debori sa dve viljuške i rekao: „Hajde...“, ona je iskoristila priliku da zavitla viljušku posred stola.

„Ne“, rekla mu je. „Neću još jednu pišljivu šolju kafe, i neću to pišljivo čokoladno šta god. Želim odgovor, do vraga. Kada ćemo krenuti na tog tipa?“

Pogledao ju je blago iznenađeno i čak sa određenim dopadanjem, kao da su žene koje bacaju viljuške bile sasvim korisne i šarmantne za ljude njegove profesije, ali kao da mu tajming nije baš odgovarao. „Mogu li prvo da pojedem desert?“, rekao je.

POGLAVLJE 12

Debora nas je vozila na jug niz autoput Diksi. Da, rekao sam „nas“. Na moje iznenađenje, postao sam dragoceni član Lige pravde i obavešten sam da mi je pripala časna dužnost da stavim dragocenog sebe na put zlu. Iako sam bio daleko od oduševljenja, gotovo da mi se isplatilo zbog malog incidenta.

Dok smo stajali izvan restorana čekajući da nam poslužitelj doveze Deborina kola, Čatski je tiho promrmljao: „Šta kog vraga...?“ i odgegao niz pristupni kolovoz. Posmatrao sam ga kako odlazi do puta i prilazi kestenjastom „taurusu“ koji je nonšalantno bio parkiran pored palme. Debs me je pogledala kao da je sve bila moja krivica, i zatim smo oboje posmatrali Čatskog kako kucka na vozačev prozor da bi se potom prozor spustio i otkrio, naravno, uvek opreznog narednika Douksa. Čatski se naslonio na auto i rekao nešto Douksu; ovaj je pogledao uz kolovoz ka meni, odmahnuo glavom, podigao prozor i odvezao se.

Čatski nije ništa rekao kada nam se pridružio. Ali me je pogledao malo drugačije pre nego što je seo na prednje sedišta auta.

Vožnja je trajala dvadeset minuta na jug, do mesta gde se Kvejl Rust Drajev račvao na istok i zapad i sekao autoput Diksi odmah pored tržnog centra. Samo dva bloka dalje,

niz bočnih ulica vodio je u miran radnički kraj sa malim urednim kućama, obično sa po dva auta u kratkim prilazima i po nekoliko bicikala razbacanih po travnjacima.

Jedna od ovih ulica savijala je levo i slepo se završavala, a baš tu, na kraju ulice, pronašli smo kuću, prebivalište od bledožutog gipsanog maltera sa zaraslim dvorištem. Na prilaznom kolovozu stajao je izandali sivi kombi sa tamnocrvenim slovima „LIMPIADORES CRUZ.“ Higijeničari Kruz.

Debs je vozila oko pola bloka uz slepu ulicu, do kuće sa nekih šest-sedam automobila parkiranih ispred i na travnjaku, iz koje je dolazila glasna rep muzika. Zatim je okrenula kola da gledaju ka našem cilju i parkirala pod drvetom. „Šta kažete?“, rekla je.

Čatski je slegnuo ramenima. „Aha. Moglo bi da bude“, rekao je i to je bilo sve što se tiče naše vrcave konverzacije u dobrim pola sata. Teško da je to moglo da održi um budnim, te otkrih da sam mentalno odlutao do male police u mom stanu, gde je u maloj kutiji od ružinog drveta bilo nešto staklenih pločica, one vrste koja se stavljala pod mikroskop. Na svakoj je bila samo po jedna kapljica krvi - dobro osušene krvi, naravno. U suprotnom ne bih ni držao tu gadnu stvar u kući. Trideset devet sićušnih prozora u moje senovito drugo ja. Po jedna kap iz svake od mojih malih avantura. Tu je bila prva medicinska sestra - kako je to bilo davno! - koja je ubijala svoje pacijente pažljivim predoziranje, pod izgovorom da im olakšava bol. A odmah u sledećem pregratku u kutiji, nastavnik praktične

nastave u srednjoj školi koji je davio medicinske sestre. Divan kontrast, a ja obožavam ironiju.

Tako mnogo uspomena; i dok sam svaku od njih štriklirao u svojoj glavi, raslo je moje nestrpljenje da dodam još jednu novu, broj 40, što pre, što pre, samo kad bi...

Uspravio sam se u sedištu. Možda mi je bogat desert začepio moždane arterije, ali sam privremeno zaboravio na Deborin mito. „Debora?“, rekao sam.

Pogledala je prema meni dok joj je koncentracija namicala mrgodan izraz na lice. „Molim.“

„Tu smo“, rekao sam.

„Ne seri!“

„Nikako. Potpuno bez sranja, u stvari ... i sve to zahvaljujući mom moćnom mentalnom radu. Nije li bilo reči da imaš nešto da mi kažeš...?“

Bacila je pogled na Čatskog. Gledao je pravo napred, a na nosu su mu i dalje bile naočari za sunce koje nisu treptale. „Jest““, rekla je. „Douks je u vojsci bio u specijalnim jedinicama.“

„To znam. To je u njegovom dosijeu.“

„Ono što ne znaš, ortak“ - rekao je Kajl ne mrdajući - „jeste da postoji i mračna strana specijalnih jedinica. Douks je bio tamo.“ U momentu mu je lice namreškao mali osmeh, toliko slabašan i iznenađan da je sasvim bilo moguće da sam ga izmislio. „Kad jednom odeš na mračnu stranu, to je zauvek. Nema povratka.“

Malo sam posmatrao Čatskog kako sedi tako savršeno nepokretan, a zatim sam pogledao u Debs. Slegla je

ramenima. „Douks je bio strelac“, rekla je. „Vojska je dopustila momcima u El Salvadoru da ga pozajme i on je ubijao za njih.“

„Imam pištolj, putovaću...¹⁴“, rekao je Čatski.

„To objašnjava njegovu ličnost“, rekao sam, pomislivši pri tome da to objašnjava i još mnogo štošta, na primer onaj eho koji sam čuo da dolazi s njegove strane u odgovor na zov mog Mračnog putnika.

„Moraš da razumeš kako je bilo“, rekao je Čatski. Njegov glas je dolazio iz potpuno nepomičnog lica bez emocija i bio je pomalo jeziv, kao da se, u stvari, emitovala traka koju je neko ugradio u njega. „Verovali smo da spašavamo svet. Odreći se sopstvenih života i svake nade za nešto normalno i pristojno zarad višeg cilja. Ispostavilo se da smo samo prodavali svoje duše. Ja, Douks... „

„I dr Danko“, rekao sam.

„I dr Danko“, ponovio je. Čatski je udahnuo i konačno se pomerio, bacio pogled ka Debori, a zatim ponovo pogledao napred. Odmahnuo je glavom pokretom koji je bio tako širok i teatralan posle one njegove okamenjenosti, da sam poželeo da aplaudiram. „Dr Danko je u početku bio idealista, baš kao i svi mi. U medicinskoj školi je otkrio da mu nešto iznutra fali i mogao je da radi ljudima razne stvari i da pri tome ne oseća nikakvo žaljenje. Uopšte ništa. Takvi se mnogo ređe nalaze nego što misliš.“

¹⁴ Have gun, will travel... slogan jednog od prvih TV plaćenih revolveraša, Paladina, igrao ga je Ričard Bun, a seriju je emitovao CBS od 1957. do 1963.

„Ma, siguran sam da je tako“, rekao sam a Debs mi je dobacila pogled.

„Danko je obožavao svoju zemlju“, nastavio je Čatski. „I tako je i on prešao na tamnu stranu. Namerno, da bi iskoristio svoj talenat. U El Salvadoru, on je prosto ... procvetao. Uzimao bi nekoga koga bismo mu mi doveli i prosto...“ Zastao je i udahnuo, a zatim polako izdahnuo. „Sranje. Video si šta on radi.“

„Veoma originalno“, rekao sam. „Kreativno.“

Čatski se samo malo ironično nasmejao, bez trunke humora. „Kreativno. Jest'. Moglo bi se reći.“ Zatim je polako zanjihao glavom levo, desno, levo. „Rekao sam da mu nije smetalo da radi te stvari... u El Salvadoru je to zavoleo. Sedeo bi za vreme ispitivanja i postavljao lična pitanja. Zatim bi počeo ... pozvao bi čoveka po imenu, kao da je bio zubar ili tako neko, i rekao: 'da probamo sa brojem pet', ili sedam, ili već nekim. Kao da su postojali različiti predlošci.“

„Kakvi predlošci?“, upitao sam. Delovalo je kao sasvim prirodno pitanje, pokazati uljudno interesovanje i održavati razgovor. Ali se Čatski ponovo uzvrpoljio na svom sedištu i pogledao u mene kao da sam bio nešto za šta mu je neophodna čitava boca tečnosti za čišćenje podova.

„Tebi je to smešno“, rekao je.

„Još ne“, rekao sam.

Gledao je u mene, činilo mi se, veoma dugo; zatim je samo odmahnuo glavom i ponovo se okrenuo napred. „Ne znam kakvi predlošci, ortak. Nikada nisam pitao. Žao mi je.

Verovatno prosto nešto što se ticalo toga šta će prvo da oseće. Samo nešto što je njega lično zabavljalo. Razgovarao je sa njima, obraćao im se imenom, pokazivao im je šta je radio.“ Čatski se stresao.

„A to je nekako samo pogoršavalo stvari. Trebalo je da vidiš šta je to radilo drugoj strani.“

„A šta je to radilo tebi?“, zapita Debora.

Pustio je da mu brada padne na grudi, zatim je ponovo podigao glavu. „I to“, rekao je. „U svakom slučaju, nešto se promenilo kod kuće, politika, tamo u Pentagonu. Novi režim i sve to, i nisu više hteli da imaju ikakve veze sa onim što smo mi tamo činili. Tako je ispotiha stigla reč da dr Danko može da nam kupi politički azil na drugoj strani, ako ga isporučimo.“

„Izdali ste jednog vašeg da bude ubijen?“, upitao sam. Teško da je tako nešto bilo fer - mislim, jeste da čovek nema moralne dileme, ali barem igra po pravilima.

Kajl je dugo ćutao. „Rekao sam ti da smo prodali duše, družę“, konačno je izustio. Opet se nasmešio, ovoga puta malo duže. „Jest', smestili smo mu i oni su ga sredili.“

„Ali nije mrtav“, rekla je uvek praktična Debora.

„I nama su smestili“, rekao je Čatski. „Kubanci su ga preuzeli.“

„Kakvi Kubanci?“, upitala je Debora. „Rekao si El Salvador...“

„U ono vreme, gde god je bilo problema u Amerikama, tu su bili i Kubanci. Oni su podržavali jednu stranu, isto kao što smo mi drugu. I hteli su našeg doktora. Rekao sam

vam već da je bio poseban. Tako su ga oni uzeli, pokušali da ga preobrate. Poslali su ga na Ostrvo borova¹⁵.”

„Je l' to odmaralište?“, upitao sam.

Čatski se samo jednom hrkavo nasmeja. „Poslednje utočište, možda. Ostrvo borova je jedan od najžešćih zatvora u svetu. Dr Danko se tamo zaista provodio. Stavili su mu do znanja da su ga se njegovi odrekli, i zaista su ga proveli kroz pakao. Nekoliko godina kasnije, uhvatili su jednog od naših momaka, a posle su ga isporučili ... onako. Bez ruku, bez nogu, kompletna usluga. Danko je radio za njih. A sada...” Slegnuo je ramenima. „Ili su ga pustili, ili je zbrisao. U stvari, to nije ni važno. Zna ko mu je smestio i eto mu spiska.”

„Je l' i tvoje ime na spisku?“, zapitala je Debora.

„Možda“, rekao je Čatski.

„Je li Douks?“, zapitao sam ja. Vala, umem i ja da budem praktičan.

„Možda“, ponovo je odvratio, što i nije bila baš neka pomoć. Sve to o Danku bilo je veoma zanimljivo, naravno, ali ja sam tu bio s razlogom. „U svakom slučaju“ - Čatski reče - „eto šta nas čeka...”

Na to niko nije imao mnogo da kaže, uključujući i mene. Prevrtao sam sve što sam čuo s jedne pa s druge strane, tražeći način na koji sve to može da mi pomogne sa mojom crevnom napasti, Douksom. Priznaću da u tom trenutku nisam video ništa, što je bilo ponižavajuće. Ali sam izgleda

¹⁵ Kubanski zatvor sa Ostrva borova smatra se primerom primene moderne kaznene politike. Jedan od najbolje obezbeđenih zatvora u svetu.

malo bolje razumeo dr Danka. Dakle i on je bio prazan iznutra? Vuk u jagnjećoj koži. I on je, takođe, pronašao način da iskoristi svoj talenat za veće dobro - opet upravo kao dragi stari Dekster. Ali je on sada iskočio iz šina, i kada je počeo malo više da liči na obične grabljivice, bez obzira na to u kom ga je uznemiravajućem smeru vodila njegova tehnika.

I posve čudno, sa tim saznanjem, druga misao je probila put u ključalom kazanu Deksterove mračne podmoždine. I ranije se događalo da to bude prolazna moda, ali je sada poprimalo oblik veoma dobre ideje. Zašto ne bih sam pronašao dr Danka i sa njim odigrao mali mračni ples? Bio je grabljivac koji je krenuo lošim putem, upravo kao i svi drugi sa mog spiska. Niko, čak ni Douks, ne bi mogao da ima primedbe kad bi ga smrt odnela. Ako sam ranije slučajno imao dileme u vezi sa pronalaženjem Doktora, sada je to poprimalo takav značaj da je moja frustracija što sam propustio Raikera nestala. Znači, bio je kao ja, zar ne? To ćemo tek da vidimo. Hladna munja prostrujala mi je kičmom što je značilo da se zaista radujem susretu sa Doktorom i detaljnom razgovoru s njim o njegovom radu.

U daljini sam čuo pucanje gromova dok se redovna popodnevna oluja valjala ka nama. „Sranje“, rekao je Čatski. „Hoće li kiša?“

„Svakodnevno u ovo doba“, rekao sam ja.

„To ne valja“, rekao je on. „Moramo da preduzmemo nešto pre nego što zakiši. Na tebe je red, Dekstere.“

„Ja?“, rekoh trgnuvši se iz meditacije o maničnom medicinskom monstrumu. Naštimovao sam se da pratim

njihovu svirku, ali da nešto moram da *radim* bilo je više nego što smo pogodili. Mislim, eto tu dva očvrsla borca, sede i vrte palčeve, a da delikatnog dikana Dekstera šaljemo u opasnost? Ima li to smisla?

„Ti“, rekao je Čatski. „Ja moram da se držim po strani i pratim šta se događa. Ako je to on, bolje ću moći da ga sredim napolju. A Debi...“ Nasmešio joj se, iako je izgledalo da se ona mršti na njega. „Debi je previše pandur. Hoda kao pandur, gleda kao pandur, i može se dogoditi da pokuša da mu napiše kaznu. Skapirao bi je i s milje daleko. Te prema tome ostaješ ti, Dekstere.“

„Ostajem ja da radim šta?“, upitao sam, i priznajem da sam i dalje osećao pravedničku indignaciju.

„Samo prošetaj pored kuće jednom, do kraja slepe ulice i nazad. Drži oči i uši otvorene, ali nemoj da budeš previše očigledan.“

„Ja ne umem da budem očigledan“, rekao sam.

„Bajno. Onda će ovo biti mačji kašalj.“

Bilo je jasno da ni logika a ni sasvim opravdana iritiranost ne bi vredeli, te sam otvorio vrata i izašao, ali nisam odoleo još jednoj otrovnoj streli na rastanku. Provirio sam kroz Deborin prozor i rekao: „Nadam se da ću doživeti da zažalim zbog ovoga.“ I kao po porudžbini, grmljavina je zatutnjala ponovo u blizini.

Odšetao sam niz pločnik ka kući. Pod nogama mi je bilo lišće, par spljeskanih ambalaža od soka iz užine nekog klinca. Mačka je istrčala na travnjak, sela da oliže šape i posmatra me sa bezbedne udaljenosti.

U kući sa svim onim automobilima ispred muzika se promenila i neko je viknuo: „Uuu!“. Bilo je lepo znati da se neko dobro provodi dok sam ja polako išao ka smrtnoj opasnosti.

Okrenuo sam levo i krenuo lučnim delom slepe ulice. Bacio sam pogled na kuću ispred koje je bio kombi, osećajući veliki ponos zbog sasvim neočiglednog načina na koji sam to izveo. Travnjak je bio zapušten i bilo je nekoliko mokrih novina na prilaznom kolovozu. Naizgled nije bilo nikakve vidljive gomile odbačenih delova tela, i niko nije izleteo napolje, niti pokušao da me ubije. Ali dok sam prolazio, mogao sam da čujem TV iz koga je treštala neka takmičarska emisija na španskom. Muški glas se izdizao iznad histeričnog najavljiivača i posuđe je zveckalo. I dok je nalet vetra donosio prve krupne i teške kišne kapi, nosio je takođe i miris amonijaka iz kuće.

Nastavio sam pored kuće i nazad ka kolima. Obrušilo se još nekoliko kišnih kapi i prolomila se grmljavina, ali je provala još uvek bila na čekanju. Ponovo sam seo u kola. „Ništa previše ozbiljno“, izvestio sam. „Travnjak treba pokositi, i oseća se miris amonijaka. Glasovi u kući. Ili priča sam sa sobom, ili ima više njegovih replika.“

„Amonijak“, reče Kajl.

„Da, bar tako mislim“, rekao sam. „Verovatno samo sredstva za čišćenje.“

Kajl je odmahnuo glavom. „Službe održavanja ne koriste amonijak, miris je prejak. Ali znam ko ga koristi.“

„Ko?“, zapitala je Debora.

Iskreveljio joj se. „Odmah se vraćam“, rekao je i izašao iz auta.

„Kajle!“, rekla je Debora, ali je on samo mahnuo rukom i nastavio pravo prema ulaznim vratima. „Sranje“, mrmljala je Debora dok je on kucao i stajao pogledajući prema tamnim olujnim oblacima koji su se približavali.

Vrata su se otvorila. Nizak nabijen čovek tamne puti i crne kose preko čela gledao je napolje. Čatski mu je nešto rekao i za trenutak se ni jedan ni drugi nije pomakao. Mali čovek je pogledao uz ulicu, a zatim u Kajla. Kajl je polako izvadio ruku iz džepa i pokazao tamnoputom čoveku nešto - novac? Čovek je pogledao u to nešto, pogledao ponovo u Čatskog, a zatim širom otvorio vrata. Čatski je ušao unutra. Vrata su se s treskom zatvorila.

„Sranje“, ponovila je Debora. Grizla je nokat, navika koju kod nje nisam video još od tinejdžerskih dana. Očigledno je bio ukusan, jer kada je s njim završila, prešla je na drugi. Kod trećeg nokta, vrata male kuće su se otvorila i Čatski je izašao, osmehujući se i mašući. Vrata su se za njim zatvorila i on je nestao iza vodenog zida jer su se oblaci napokon otvorili. Dahćući je došao uz ulicu do kola i skliznuo na prednje sedište dok se voda cedila sa njega.

„MATER mu!“, rekao je. „Skroz sam moka!“

„Šta je kog đavola značilo sve ovo?“, zahtevala je Debora odgovor.

Čatski me je pogledao podigavši jednu obrvu i sklonio kosu sa čela. „Zar ne koristi probrane reči?“, rekao je.

„Kajle, mater mu“, reče ona.

„Miris amonijaka“, rekao je. „Ni hirurg, ni služba održavanja ga ne bi koristili.“

„Tu smo već bili“, odbrusi Debora.

Osmehnuo se. „Ali, amonijak se KORISTI za spravljanje metedrina“, rekao je. „A ispostavilo se da to rade ovi momci.“

„Ušao si pravo u kuhinju gde krčkaju met?“, reče Debora. „Šta si do đavola tražio tamo?“

Sa smeškom je izvukao kesicu iz džepa. „Kupio uncu meta“, rekao je.

POGLAVLJE 13

Debora nije progovorila gotovo deset minuta, samo je vozila i gledala ispred sebe stisnutih vilica. Mogao sam da vidim kako joj radi mišić, od vilice do ključne kosti. Poznajući je bratski bio sam prilično siguran da se krčkala eksplozija, ali nisam uopšte znao kako bi mogla da se ponaša zaljubljena Debs, te nisam mogao da kažem ni kada će do nje doći. Cilj preteće erupcije bio je Čatski koji je sedeo pored nje na prednjem sedištu, beskrajno tih i očigledno sasvim zadovoljan da mirno sedi posmatrajući krajolik.

Bili smo gotovo kod druge adrese i dobrano u senci Maunt Trešmora kada je Debs konačno pukla.

„Do vraga, to je ilegalno!“, rekla je, lupivši dlanom o volan da bi istakla poentu.

Čatski ju je gledao sa priličnim simpatijama. „Da, znam“, rekao je.

„Položila sam prokletu zakletvu kao čuvar zakona!“, rekla mu je Debora. „Dala sam reč da ću stati na put ovakvim sranjima - a ti!“ Zapenila je i ostala bez reči.

„Morao sam da se uverim“, rekao je on mirno. „Nisam mogao da smislim bolji način.“

„Trebalo bi TEBI da stavim lisice!“, rekla je.

„To bi moglo da bude zabavno“, rekao je.

„Ti KUČKIN sine!“

„Konačno.“

„Ja neću da prelazim na tvoju usranu tamnu stranu!“

„I nećeš“, rekao je on. „Neću ti dopustiti, Debora.“

Šumno je izdahnula i okrenula se k njemu. Uzvratio joj je pogled. Nikada ranije nisam prisustvovao nemoštoj konverzaciji, ali ova je bila jedinstvena u svojoj vrsti. Oči su joj nervozno šetale levo-desno po njegovom licu. On je jednostavno uzvratio pogled, mirno i ne trepnuvši. Bio je elegantan, fascinantan i zanimljiv gotovo koliko i činjenica da je Debs očigledno zaboravila da je volan u njenim rukama.

„Žao mi je što vas prekidam“, rekao sam. „Nije li pred nama kamion pun piva...?“

Brzo je skrenula pogled i prikočila, taman na vreme da nas ne pretvori u nalepnicu na odbojniku tovara „miler lajta“. „Zvaću onu adresu u Porocima. Sutra“, rekla je.

„U redu“, rekao je Čatski.

„A ti odmah bacaš kesicu.“

Izgledao je blago iznenađen. „Koštalo me je dve hiljadarke“, rekao je.

„Bacićeš“, ponovila je.

„U redu“, rekao je. Ponovo su se pogledali, ostavljajući mi da pazim na smrtonosni kamion s pivom. Opet, bilo je lepo videti sve sređeno i harmoniju vraćenu univerzumu. Sada smo mogli da nastavimo traganje za odvratnim nehumanim čudovištem nedelje, sigurni u opštu istinu da će ljubav uvek pobediti. Stoga je bilo veliko zadovoljstvo

krstariti autoputem Saut Diksi uz olujnu kišu na izmaku i sunce koje se probija kroz oblake. Skrenuli smo na put koji nas je odveo kroz niz zavojitih ulica, sve sa odličnim pogledom na gomilu đubreta poznatu pod nazivom Maunt Trešmore.

Kuća koju smo tražili bila je usred valjda poslednjeg niza kuća pre kraja civilizacije, a đubre je svuda nadmoćno carevalo. Nalazila se na zavoju kružnog toka i dva puta smo je prošli pre nego što smo bili sigurni da smo je zaista našli. To je bilo skromno svetložuto boravište optočeno belom ivicom, sa tri spavaće sobe, uredno pokošenim travnjakom i verovatno opterećena sa dve zaloge. Automobili se nisu videli na prilaznom putu niti parkiralištu, a znak NA PRODAJU na travnjaku ispred kuće bio je prekriven drugim čija su svetlocrvena slova govorila PRODATO.

„Možda se još nije uselio“, rekla je Debora.

„Negde mora da bude“, rekao je Čatski, i bilo je teško suprotstaviti se njegovoj logici. „Parkiraj. Imaš li klip-tablu?“

Namrštena Debora je parkirala kola. „Pod sedištem. Treba mi za moju papirologiju.“

„Neću je umrljati“, rekao je tražeći malo ispod sedišta pre nego što je izvukao običnu metalnu klip-tablu sa gomilom obrazaca pritisnutih štipaljkom. „Savršeno“, rekao je. „Ded' i olovku.“

„Šta ćeš sad da radiš?“, upitala je, pružajući mu jeftinu belu hemijsku sa plavim vrhom.

„Niko ne zaustavlja čoveka sa klip-tablom“, rekao je Čatski nakezivši se. I pre nego što je bilo ko od nas stigao da progovori, uputio se kratkim prilaznim kolovozom stabilnim korakom birokrate s radnim vremenom od 9 do 17. Zastao je na pola puta i pogledao u klip-tablu, okrećući nekoliko stranica i čitajući nešto pre nego što je pogledao u kuću odmahnuvši glavom.

„Izgleda da je veoma dobar u ovakvim stvarima“, rekao sam Debori.

„I bolje bi mu bilo da jeste“, rekla je ona. Počela je da glođe nokat što me je zabrinulo - još malo pa neće imati šta da žvaće, i šta ćemo onda? Hoće li preći na nokte na nožnim prstima? Bilo je gotovo neverovatno; ali, bilo je jednako neverovatno i da će se vratiti pubertetskoj navici griženja noktiju.

Čatski je nastavio da konsultuje svoju klip-tablu. Očigledno je imao mnogo iskustva u prodavanju magle ili davanju tante za kukuriku, u zavisnosti od toga šta je bolje opisivalo zvanično zabranjeno zlodelo. I Debs je oterao u griženje noktiju i gotovo zabadanje u kamion s pivom. Možda on i nije širio dobar uticaj na nju, na kraju krajeva. Mada, bilo je lepo što su njene pretnje i bolni udarci pesnicom imali drugi cilj. Uvek sam rad da gledam tuđe modrice umesto svojih.

Čatski je zastao pred ulaznim vratima i nešto zapisao. A zatim, iako nisam video kako je to uradio, otključao je ulazna vrata i ušao. Vrata su se zatvorila za njim.

„Sranje“, rekla je Debora. „Provala i bespravan ulaz, povrh posedovanja droge. Još će me naterati i da otmem avion.“

„Uvek sam želeo da vidim Havanu“, rekao sam pun nade.

„Dva minuta“, rekla je suvo. „Onda zovem pojačanje i idem za njim.“

Ako je suditi po načinu na koji se njena ruka grčila ka radiju, bilo je minut i 59 sekundi kada su se prednja vrata opet otvorila i Čatski izašao. Zastao je na prilaznom putu, zapisao nešto na klip-tabli i vratio se ka kolima.

„U redu“, govorio je dok se spuštao na prednje sedište. „Idemo kući.“

„Kuća je prazna?“, zapitala je Debora.

„Čista ko suza“, rekao je. „Nigde peškira, nigde sapunjare.“

„I šta sad?“, pitala ga je dok je ubacivala auto u brzinu.

Odmahnuo je glavom. „Vraćamo se planu A“, rekao je.

„A šta je kog davola plan A?“, upitala ga je Debora.

„Strpljenje“, rekao je on.

* * *

I tako, uprkos savršenom ručku i zaista originalnoj maloј kupovini koja je usledila, vraćali smo se čekanju. Najteži deo bio je to što zaista nisam znao šta čekam. Verovatnije je bilo da ću se ja na sofi pretvoriti u jastuče sa pivskim stomakom, nego da će naredniku Douksu dosaditi čekanje;

ali nisam video šta bih drugo mogao osim da čekam, igram šutni u kantu i vešala sa Kodijem i Astor, a posle toga teatralno do besnila, i na radost mom pratiocu, ljubim Ritu na rastanku.

Međutim, šta god da sam čekaao, to sigurno nije bilo zvonjava telefona usred noći. Bila je nedelja noć, sutradan sam morao rano na posao; Vins Masuka i ja smo imali mali dogovor po kome je sutra bio moj red da kupim krofne. A sada eto te besramne zvonjave telefona kao da nisam imao nikakvu brigu u životu i kao da će se krofne same doneti. Bacio sam pogled na sat na stočiću pored kreveta: 2.38. Priznajem, bio sam nadrždan, podigao sam slušalicu i rekao: „Ostavite me na miru.“

„Dekstere. Kajl je nestao“, rekla je Debora. Nimalo umorna, savršeno napeta i potpuno nesigurna da li želi da ubije nekoga, ili da plače.

Trebao mi je samo trenutak da probudim svoj moćni intelekt i ubacim ga u brzinu. „Hm, pa Deb“, rekao sam. „Momak njegove vrste, možda ti je i bolje...“

„Nestao je, Dekstere. Otet. Onaj, onaj stvor ga ima. Onaj stvor što je ono uradio onom čoveku“, rekla je; premda sam se osećao kao da sam iznebuha bačen u jednu od epizoda *Porodice Soprano*, znao sam na šta je mislila. Ko god da je pretvorio stvar sa stola u kerče koje zavija oteo je Kajla, verovatno da bi isto uradio i njemu.

„Dr Danko“, rekao sam.

„Da.“

„Otkud znaš?“, pitao sam je.

„On je rekao da bi se to moglo dogoditi. Kajl jedini zna kako tip izgleda. Rekao je da kada Danko sazna da je Kajl ovde, možda pokuša. Smislili smo, ovaj, aaa, signal, i ... jebote, Dekstere, dovlači se ovamo. Moramo da ga nađemo“, rekla je i prekinula vezu.

Uvek ja, je l' tako? Nisam mnogo fin čovek, ali iz nekog razloga uvek se meni obraćaju sa svojim problemima. *Ooo, Dekstere, divlje nehumano čudovište mi je otelo dečka!* Pa, majka mu stara, i ja sam divlje nehumano čudovište! Nije li mi to davalo pravo na malo mira?

Uzdahnuo sam. Očigledno, nije.

Nadao sam se da će Vins razumeti... mislim, zbog krofni.

POGLAVLJE 14

Od mesta na kome sam živeo u Grouvu do Deborine kuće bilo je oko petnaest minuta vožnje. Ovoga puta nisam video narednika Douksa da me prati, ali je možda koristio klingonski plašt¹⁶. U svakom slučaju, saobraćaj nije bio gust i čak sam uspeo da na vreme uhvatim semafor na US 1. Debora je živela u maloj kući na Medini u Koral Gejbelsu, zaraslom u zapuštene voćke i ruševni zid od krečnjaka. Parkirao sam auto pored njenog na kratkom prilazu i bio na dva koraka od vrata kada ih je Debora otvorila. „Gde si do sada?“, pitala je.

„Bio sam na času joge, a zatim otišao u Dejdlend da kupim cipele“, rekao sam. Uistinu sam žurio i stigao za manje od dvadeset minuta do nje, ali mi je njen ton otišao na živce.

„Ulazi unutra“, rekla je, pokušavajući da pogledom probije tamu i držeći vrata kao da bi u suprotnom mogla da odlete.

„Da, o Svemogućí“, rekao sam i ušao.

Deborina kućica je bila raskošno opremljena po modi „ja nemam život“. Njen životni prostor imao je opšti izgled jeftine hotelske sobe u kojoj je živeo rok sastav što je pokrao

¹⁶ Iz *Zvezdanih staza*: Klingoni su vanzemaljska rasa koja ima tajno oružje koje ih čini nevidljivim za sve detektore pa mogu da se prikradaju i napadaju druge svemirske brodove.

sve osim TV-a i video rekordera. Stolica i mali sto bili su pored francuskog prozora koji je vodio na verandu gotovo sasvim zaraslu u šiprag. Odněkud je donela još jednu rasklimatanu stolicu na rasklapanje i privukla je stolu za mene. Toliko me je dirnuo njen gostoprímljiv gest da sam rizikovao život i udove, i spustio se na nestabilno sedište. „Pa“ - rekoh - „koliko ga dugo već nema?“

„Sranje“, rekla je. „Oko tri i po sata. Bar tako mislim.“ Odmahnula je glavom i sručila se u drugu stolicu. „Trebalo je da se nađemo ovde, i on se nije pojavio. Proverila sam u njegovom hotelu, nije tamo.“

„Zar nije moguće da je jednostavno otišao nekud?“, upitao sam s puno nade, mada se ne ponosim time.

Debora je odmahнула glavom. „Novčanik i ključevi su mu ostali na noćnom stočiću. Tip ga ima, Dekse. Moramo da ga nađemo pre nego...“ Ugrizla se za usnu i skrenula pogled.

Uopšte mi nije bilo jasno šta bih mogao da preduzmem da nađem Kajla. Kao što sam već rekao, nije to bio moj domen i već sam bio dao sve od sebe kada sam ušao u trag nekretnini. Uostalom, zaista sam želeo da se držim podalje od svega toga; uprkos njenoj urednoj i beskrvnoj prirodi, taj posao me je prilično uznemiravao. No pošto je Debora već govorila u množini, činilo se da nisam imao mnogo izbora - porodične veze i tako to. Bez obzira na sve, nije škodilo da pokušam da se izmigoljim. „Izvini ako zvučim glupo, Debs, ali jesi li ti to prijavila?“

Pogledala me je polurežeći. „Jest', dabome. Zvala sam kapetana Metjusa, kome je izgleda zbog toga laknulo.

Rekao mi je da ne histerišem, kao da sam nekakva hipohondrična baba.“ Zavrtela je glavom. „Zamolila sam ga da istakne objavu, a on je pitao zašto!“ Šišteći je ispustila vazduh. „Zašto... prokletstvo, Dekstere, mogla sam da ga zadavim...“ . slegnula je ramenima.

„Ali, bio je u pravu“, rekao sam.

„Jest'. Kajl jedini zna kako tip izgleda“, rekla je. „Mi ne znamo ni šta vozi, niti kako se zove, niti ... jebi ga, Dekstere. Sve što znam to je da ima Kajla.“ Teško je uzdahnula. „U svakom slučaju, Metjus je nazvao Kajlove ljude u Vašingtonu. Rekao je da je to sve što može da uradi.“ Odmahnula je glavom gotovo beznadežno. „Poslaće nekoga u utorak ujutru.“

„Pa dobro“, rekao sam s nadom. „Mislim, znamo da onaj tip radi veoma polako.“

„Utorak ujutru“, rekla je. „Dva dana. Odakle misliš da počinje, Dekstere? Da li prvo odseče nogu? Ili ruku? Ili će uraditi oba istovremeno?“

„Ne“, rekao sam. „Jedno po jedno.“ Pogledala me je tvrdo. „Šta hoćeš, jedino tako ima smisla, zar ne?“

„Meni ne“, rekla je. „Ništa u svemu tome nema smisla.“

„Debora, odsecanje ruku i nogu nije ono *šta* tip hoće da uradi. To samo pokazuje *kako* on radi.“

„Do vraga, Dekstere, pričaj kao normalan svet.“

„Ono što on *hoće* jeste da totalno uništi svoje žrtve. Da ih slomi spolja i iznutra toliko da nema popravke. Da ih pretvori u muzičku punjenu vreću koja nikada više neće moći da radi ništa drugo do da bude u neprekidnom

suludom užasu. Odsecanje udova i usana je samo način na koji on ... šta je!?"

„Isuse, Dekstere!“, rekla je Debora. Imala je izobličen izraz kakav kod nje nisam video otkad nam je umrla majka. Okrenula se i ramena su počela da joj se tresu. Počelo je da mi biva neprijatno. Hoću reći, nemam ja emocije i znam da ih Debora prilično često ima. Ali ona nije od onih koji pokazuju šta osećaju - osim, naravno, ako razdražljivost ubrojimo u osećanja. No sada je slinila i šmrcala, a ja sam znao da verovatno treba da je potapšem po ramenima i kažem: „De, de...“ ili da uradim nešto drugo, jednako profano i ljudski, na šta nikako nisam mogao da nateram sebe. Ovo je bila moja sestra, Deb. Znala bi da foliram...

I šta sada? Da odsečem sebi ruke i noge? U najgorem slučaju bi mi rekla da prestanem i ponovo postala dobra stara narednica Zlovoljnica. Čak bi i to bio veliki napredak u odnosu na ovu bledu i uvenulu sadašnju Deboru. U svakom slučaju, ovo je jasno bila jedna od onih prilika kada se tražila nekakva ljudska reakcija, a pošto sam znao na osnovu dugog proučavanja šta bi ljudsko biće uradilo, to sam i uradio. Ustao sam i koraknuo ka njoj. Stavio sam ruku na njeno rame, potapšao je i rekao: „U redu je, Deb... De, de...“ Zvučalo je još gluplje nego što sam se pribojavao, ali ona se naslonila na mene i šmrcala te pretpostavljam da sam na kraju ipak uradio pravu stvar.

„Je li zaista moguće *zaljubiti se* u nekoga za nedelju dana?“, zapitala me je.

„Mislim da meni to nikako ne ide“, rekao sam.

„Ne mogu da podnesem ovo, Dekstere“, rekla je. „Ako su ubili Kajla, ili ga pretvorili u ... ooo, bože, ne znam šta da radim!“ Sručila se na mene i plakala.

„De, de...“, rekao sam.

Snažno je dunula i obrisala nos u papirni ubrus sa stola pored nje. „Volela bih kad bi prestao to da govoriš“, rekla je.

„Žao mi je“, rekao sam. „Ne znam šta drugo da ti kažem.“

„Kaži mi šta je taj tip naumio. Kaži mi kako da ga nađem.“

Ponovo sam seo u malu klimavu stolicu. „Ne mogu, Debs. Nemam pravi osećaj za to što on radi.“

„Sereš“, rekla je.

„Ozbiljno, Debs. Mislim, tehnički govoreći, on nikoga nije zaista i ubio, znaš.“

„Dekstere“ - rekla je - „ti tog tipa već bolje razumeš nego Kajl, a on ga pri tome poznaje. Moramo da ga nađemo. MORAMO.“ Ugrizla se za donju usnu te se uplaših da će opet početi da slini, što bi me ostavilo potpuno bespomoćnim jer mi je malopre bila zabranila da govorim: „De, de...“. Međutim, sabrala se kao svaka dobra jaka sestrice narednica, i samo je još jednom izduvala nos.

„Pokušaću, Deb. Mogu li da uzmem za gotovo da ste ti i Kajl obavili osnovne stvari? Razgovarali sa svedocima i tako to?“

Odmahnula je glavom. „Nije bilo potrebe. Kajl je znao ...“ Zastala je kada je to rekla u prošlom vremenu, a zatim je odlučno nastavila. „Kajl ZNA ko treba da bude sledeći.“

„Izvini ... on zna ko je sledeći?“

Debora se namrštila. „Nemoj da zvučiš tako. U Majamiju su četvorica za koje je Kajl rekao da su na spisku. Jedan od njih je nestao, Kajl veruje da je on već sređen, ali nam je to dalo malo vremena da ostalu trojicu stavimo pod prismotru.“

„Ko su ta četvorica, Debora? I otkud ih Kajl zna?“

Uzdahnula je. „Kajl mi nije rekao njihova imena. Ali su svi bili deo nekakvog tima. U El Salvadoru. Zajedno sa tim tipom, dr Dankom. Eto...“ Bespomoćno je raširila ruke, što je bila novost za nju. I mada je ona tako dobijala nekakav detinjast šarm, meni je to davalo samo još veći osećaj eksploatisanosti. Ceo svet se veselo vrti, uvaljuje se u najgore probleme pod kapom nebeskom, a onda se sve svaljuje na dobrodušnog dobriću Dekstera da stvari ponovo dovede u red. Nije bilo fer, ali šta sam mogao?

Ili još preciznije - šta bih mogao sada da uradim? Nisam video nijedan način da pronađem Kajla pre nego što bude prekasno. I mada sam prilično siguran da to nisam glasno izgovorio, Debora je reagovala kao da jesam. Tresnula je rukom o sto i rekla: „Moramo da ga nađemo pre nego što počne s Kajlom. Pre nego što uopšte POČNE, Dekstere. Jer..., mislim..., zar treba da se nadam da će Kajl izgubiti samo jednu ruku pre nego što stignemo? Ili nogu? U svakom slučaju, Kajl je...“ Okrenula mi je leđa ne dovršivši,

gledajući napolje, u mrak, kroz francuski prozor pored malog stola.

Bila je u pravu, naravno. Sve je govorilo da nema mnogo toga što možemo da uradimo i Kajla vratimo nenačetog. Taman da nam se osmehne sva sreća na svetu, čak ni tada moj briljantni intelekt nije mogao da nas odvede do njega pre nego što posao otpočne. Drugo, koliko dugo Kajl može izdržati? Pretpostavka je da je on obučen za savladavanje ovakvih situacija, a znao je šta mu predstoji, pa prema tome...

Ali, trenutak samo! Zatvorio sam oči i pokušao da razmislim. Doktor Danko bi trebalo da zna da je Kajl profesionalac. I kao što sam već rekao Debori, cela svrha je bila da se žrtva iskasapi u vrišteće neopravljive delove. Prema tome...

Otvorio sam oči. „Deb“, rekao sam. Ona me je pogledala. „Ja sam u retkom položaju da mogu da ponudim malo nade.“

„Pljuni“, rekla je.

„Ovo je samo nagađanje“, rekao sam. „Ali mislim da će Doktor Dementni neko vreme samo držati Kajla, ne radeći mu ništa.“

Namrštila se. „Zašto bi bilo tako?“

„Da bi duže trajalo, da ga smekša. Kajl zna šta mu sleduje. On se pripremio za to. Ali sada, zamisli da ga samo ostavi da leži u mraku, vezanog, i pusti ga da mu radi mašta. Zato mislim da možda“ - dodao sam jer mi je upravo sinulo - „ima žrtvu pre njega. Tipa koji je nestao.“

Dakle, Kajl sve čuje ... testere i skalpele, jaukanje i šaptanje. On čak i oseća miris, zna da i njega samo što nije, ali ne zna kada. Biće polulud pre nego što izgubi čak i nokat na prstu.“

„Isuse“, rekla je. „I to je tvoja verzija nade?“

„Apsolutno. To nam daje malo više vremena da ga nađemo.“

„Isuse“, ponovila je.

„Možda grešim“, rekao sam.

Ponovo je pogledala kroz prozor. „Nemoj da grešiš, Dekse. Ne sada“, rekla je.

Odmahnuo sam glavom. Ovo će biti čista muka i nimalo zabave. Na pameti su mi samo dve stvari koje možemo pokušati, i nijedna nije moguća do jutra. Pogledom sam potražio sat. Sudeći po video rekorderu, bilo je 12.00. 12.00. 12.00. „Imaš li sat?“, upitao sam.

Debora se namrštila. „Šta će ti sat?“

„Da vidim koliko je sati“, rekao sam. „Čemu inače služi sat?“

„Kakve veze to ima, do đavola?“, zapita.

„Debora. Možemo se uhvatiti za jako malo stvari. Moramo da se vratimo i odradimo sve rutinske stvari sa kojih je Čatski skrenuo Odeljenje. Srećom, možemo da koristimo tvoju značku i promovamo se okolo postavljajući pitanja. Ali moramo da sačekamo do jutra.“

„Sranje“, rekla je. „Mrzim da čekam.“

„Ajdeee...!“ , rekao sam. Debora me je kiselo pogledala, ali nisam ništa rekao.

Nisam ni ja voleo da čekam, ali sam u poslednje vreme toliko čekao da mi je valjda palo lakše nego njoj. U svakom slučaju, čekali smo, dremajući u našim stolicama dok sunce nije izašlo. A zatim, pošto sam u poslednje vreme bio domaćinski tip, napravio sam kafu za nas dvoje, i to šolju po šolju jer je Deborin aparat za kafu bio kao i u svih ljudi koji nisu očekivali mnogo poseta - pravio je kafe dovoljno samo za jednu šolju. U frižideru nije bilo ničega ni izbliza jestivog, osim možda za pse lutalice. Veoma razočaravajuće: Dekster je zdrav momak sa ubrzanim metabolizmom i suočavanje sa nečim što je obećavalo da bude težak dan nije bilo veselo na prazan stomak. Znam da je porodica na prvom mestu, ali zar to ne vredi tek posle doručka?

Pa, dobro. Neustrašivi Dekster će se ponovo žrtvovati iz čiste plemenitosti. Nisam očekivao zahvalnost, no, čovek uvek radi ono što mora, nije li tako?

POGLAVLJE 15

Za doktora Marka Špilmana, krupnog čoveka, pre bi se reklo da je penzionisani fudbaler nego lekar u Urgentnom centru. Međutim, on je imao tu nesreću da bude dežurni lekar kada su dovezli stvora u Memorijalnu bolnicu Džekson. „Ako ikada ponovo budem morao da gledam tako nešto“ - rekao nam je - „penzionisaću se i gajiti nemačke jazavičare.“ Odmahnuo je glavom. „Znate kako je na odeljenju za hitne u Džeksonu. Najveća gužva. Sve ludilo iz jednog od najluđih gradova na svetu dolazi ovamo. Ali ovo ...“ Špilman je dvaput kucnuo o sto u bledozelenoj sobi za osoblje gde smo sedeli s njim. „Nešto posve drugo“, rekao je.

„Kakva je prognoza?“, upitala ga je Debora, a on ju je oštro pogledao.

„Je l' to šala?“, rekao je. „Nema prognoze i neće je ni biti. Fizički, nije dovoljno ostalo da bi se bilo šta radilo osim održavao život, ako se to tako uopšte može nazvati. Mentalno?“ Podigao je obe ruke sa dlanovima nagore i onda ih pustio da padnu na sto. „Nisam psihič, ali tu ništa nije ostalo i nema šanse da će ikada više imati ijedan lucidan trenutak.“

„Jedina mu je nada da ga tako nakljukamo sedativima da nema pojma ko je, i držimo ga tako sve dok ne umre. I svi se nadamo da će to biti brzo njega radi.“ Pogledao je na

sat, veoma lep „roleks“. „Hoće li ovo još dugo? Dežuran sam, znate.“

„Je li bilo tragova droge u krvi?“, upitala je Debora.

Špilman se nasmejao. „Tragova, vraga. Momkova krv je koktel sosova. Nikada ranije nisam video takvu mešavinu. Sve smišljeno da ga održi budnim, ali da umrtvi fizički bol tako da ga šok od više amputacija ne ubije.“

„Je li bilo ičega neobičnog u rezovima?“, upitao sam.

„Tip je obučen“, rekao je Špilman. „Svi su urađeni veoma dobrom hirurškom tehnikom. Ali, to je mogao da nauči na svakom medicinskom fakultetu u svetu.“ Otpuhnuo je i osmeh izvinjenja je brzo zatitrao preko njegovog lica. „Neki su već bili zarasli.“

„Šta nam to govori o vremenu?“, upitala ga je Debora.

Špilman je slegnuo ramenima. „Četiri do šest nedelja, od početka do kraja“, rekao je. „Trebalo je najmanje mesec dana da se hirurški raščereči ovaj stvor, parče po parče. Ne mogu da zamislim ništa jezivije.“

„Sve je radio pred ogledalom“, rekao sam, pun predusretljivosti. „Tako da je žrtva morala da posmatra.“

Špilman je izgledao zgroženo. „Bože“, rekao je. Koji minut je samo sedeo, a zatim je rekao: „O, bože.“ Zatresao glavom i ponovo pogledao u „roleks“. „Slušajte, voleo bih da vam još pomognem, ali ovo je...“ Raširio je ruke a zatim ih spustio na sto. „Ne verujem da mogu da kažem išta što bi vam nešto značilo. Pa da vam uštedim vreme. Taj gospodin, aaa ... Česni?“

„Čatski“, rekla je Debora.

„Da, tako je. Zvao je ovde i predložio da bih mogao da ga identifikujem na osnovu retine iz... hmmm... neke baze podataka u Virdžiniji.“ Podigao je jednu obrvu i napucao usne. „Nije bitno... U svakom slučaju, dobio sam faks juče, žrtva je pozitivno identifikovana. Doneću vam ga.“ Ustao je i nestao u hodniku. Trenutak kasnije se vratio sa listom papira. „Evo ga. Ime je Manuel Borhes. Žitelj El Salvadora, bavio se uvozom.“ Spustio je papir pred Deboru. „Znam da nije mnogo, ali verujte mi to je sve. Stanje u kome je...“ Slegnuo je ramenima. Nisam verovao da ćemo dobiti i ovoliko.

Mali zvučnik sa razglasa oglasio se promrmljavši nešto što je moglo da bude i replika iz TV serije. Špilman je naherio glavu, namrštio se i rekao: „Moram da idem. Nadam se da ćete ga uhvatiti.“ I tako brzo je izašao na vrata pa niz hodnik da je faks koji je ostavio na stolu zalepršao.

Pogledao sam u Deboru. Nije delovala preterano ohrabrena što smo našli žrtvino ime. „Pa“, rekao sam. „Znam da nije mnogo.“

Odmahnula je glavom: „Ne mnogo bi bilo veliki napredak. Ovo je ništa.“ Pogledala je u faks i pročitala ga ponovo. „El Salvador. U vezi sa onim tipom, poručnikom Bobom.“

„To je bila naša strana“, rekao sam. Podigla je pogled na mene. „Strana koju podržavaju SAD. Proverio sam na Internetu.“

„Sjajno. Znači upravo smo otkrili nešto što smo već znali.“ Ustala je i uputila se vratima, ne baš onako brzo kao

dr Špilman ali dovoljno brzo da sam morao da žurim i stigao sam je tek na izlazu na parking.

Debora je vozila brzo i tiho stisnutih vilica do male kuće u 4. severozapadnoj ulici gde je sve i počelo. Žute trake više nije bilo, naravno, ali je Debora svejedno parkirala ko bez glave, na pubovski način, i izašla iz kola. Sledio sam je kratkom prilaznom stazom do susedne kuće. Debora je pozvonila i dalje ne govoreći ništa, a trenutak kasnije vrata su se otvorila. Sredovečni čovek koji je nosio naočare sa zlatnim okvirom i svetlobraon *guayabera*¹⁷ košulju gledao nas je upitno.

„Želimo da razgovaramo sa Arijelom Medinom“, rekla je Debora pokazujući značku.

„Moja majka se sada odmara“, rekao je on.

„Hitno je“, rekla je Debora.

Čovek je pogledao u nju, zatim u mene. „Samo trenutak“, rekao je. Zatvorio je vrata. Debora je gledala pravo u vrata a ja sam posmatrao njene vilične mišiće kako rade nekoliko minuta pre nego što je čovek ponovo otvorio vrata, sada širom. „Uđite“, rekao je.

Sledili smo ga u malu tamnu sobu zatrpanu sa desetak stočića, svaki od njih zatrpan religioznim predmetima i uramljenim fotografijama. Arijel, stara gospođa koja je otkrila stvora u susednoj kući i plakala na Debinom ramenu, sedela je na velikoj pretrpanoj sofi sa šustiklama na naslonima za ruke i leđa. Kada je ugledala Deboru rekla

¹⁷ Košulja kratkih rukava poreklom sa Kube, koju su Meksikanci izbacili u svet kao hit tokom sedamdesetih i osamdesetih prošlog veka.

je: „Aaahhh“, i ustala da je zagrlji. Debora, koja je i trebala da očekuje *abrazo*¹⁸ od vremešne kubanske gospođe, stajala je kruto a zatim nevično uzvratila zagrljaj i potapšala nekoliko puta ženu po leđima. Debora se povukla čim joj je to pristojnost dozvolila. Arijel je ponovo sela na kauč i potapšala jastučić pored sebe. Debora je sela.

Starica se istog trena upustila u brzu bujicu na španskom. Ja govorim pomalo španski i često čak i razumem Kubance, ali sam od Arijeline salve razumeo svaku desetu reč. Debora me je bespomoćno pogledala; iz nekog donkihotskog razloga, ona je u školi bila izabrala francuski, i što se nje ticalo žena je mogla isto tako da govori i armenski.

„Por favor, Señora“, rekao sam. „Mi hermana no habla español.“¹⁹

„Ah?“ Arijel je pogledala u Deboru sa malo manje oduševljenja i odmahнула glavom. „Lazaro!“ Sin joj je stupio napred, i ona je nanovo krenula sa svojim monologom gotovo bez pauze, a on je prevodio. „Ovde sam došla iz Santjaga de Kube 1962.“, rekao je Lazaro u ime svoje majke. „Pod Batistom sam videla grozne stvari. Ljudi su nestajali. Zatim je došao Kastro i neko vreme sam imala nade.“ Odmahnula je glavom i raširila ruke. „Verovali ili ne, ali tako smo mislili u to vreme. Stvari će se promeniti. Ali je uskoro sve postalo isto. Došla sam ovamo. U Sjedinjene Države. Jer ovde ljudi ne nestaju. Ne ubijaju ih

¹⁸ Zagrljaj

¹⁹ Izvinite, gospođo... moja sestra ne govori španski.

na ulicama i ne muče. Tako sam mislila. A sada ovo.“ Mahnula je rukom prema susednoj kući.

„Treba da vam postavim par pitanja“, rekla je Debora, a Lazaro je preveo.

Arijel je jednostavno klimnula i odmah nastavila sa svojom pričom. „Čak i Kastro, oni nikada ne bi uradili ovakvu stvar“, rekla je. „Da, oni ubijaju ljude. Ili vas odvođe na Ostrvo borova. Ali nikada ovako. Ne na Kubi. Samo u Americi“, rekla je.

„Jeste li ikada videli čoveka iz susedne kuće?“, prekinula ju je Debora. Arijel je na trenutak proučavala Deboru. „Moram da znam“, rekla je Deb. „Uradiće opet isto ako ga ne pronađemo.“

„Zašto ste vi ti koji me to pitate?“, Arijel je rekla preko sina. „Ovo nije posao za vas. Lepa žena kao vi, vi treba da imate muža. Porodicu.“

„El victimo proximo es el novio de mi hermana“, rekao sam. *Sledeća žrtva je dragi moje sestre.* Debora mi je dobacila pogled, ali je Arijel rekla: „Aaahhh“, pucnula jezikom i klimnula glavom. „Pa ne znam šta bih mogla da vam kažem. Videla sam čoveka, možda dva puta.“ Ona se pograbila i Debora se nestrpljivo nagnula napred. „Uvek noću, nikada izbliza. Mogu reći, bio je nizak čovek, veoma mali. I mršav. Sa velikim naočarima. Više od toga ne znam. Nikada nije izlazio, bio je veoma tih. Ponekad bismo čuli muziku.“ Malo se nasmešila i dodala: „Tita Puentea.“ I Lazaro je nepotrebno ponovio kao eho: „Tita Puentea.“

„Ah“, rekao sam, a oni su svi pogledali u mene. „To bi prikrilo buku“, rekao sam, osećajući se neprijatno zbog sve te pažnje.

„Je li imao kola?“, pitala je Debora, a Arijel se namrštila.

„Kombi“, rekla je. „Vozio je stari beli kombi bez prozora. Bio je veoma čist, ali je imao mnogo tragova rđe i ulubljenja. Videla sam ga nekoliko puta, mada ga je obično držao u garaži.“

„Pretpostavljam da niste videli tablicu?“, upitao sam je, i ona me je pogledala.

„Ali jesam“, rekla je preko sina, i podigla ruku sa dlanom nagore. „Ne da bih uzela broj, to se događa samo u starim filmovima. Ali znam da je tablica bila floridska. Žuta sa crtežom deteta“, rekla je, prestala da govori i zagledala se u mene, jer sam se ja zasmejao. Priznajem da nije ni malo dostojanstveno i obično se ne ponašam tako, ali sam se zaista bio zasmejao i nisam mogao da se zaustavim.

Debora se takođe zagledala u mene: „Šta je tako proketo smešno?“, upitala je.

„Tablica“, rekao sam. „Žao mi je, Debs, ali pobogu, zar ne znaš šta je žuta floridska tablica? I da takav tip ima tu tablicu a pri tome radi to što radi..teško sam progutao da bih presekao smeh, i to me je koštalo mnogo samokontrole.“

„Dobro, zaboga, šta je toliko smešno u žutoj tablici?“

„To je posebna tablica, Deb“, rekao sam. „Na kojoj piše *IZABERI ŽIVOT.*“

I onda, zamišljajući dr Danka kako vozika naokolo svoje žrtve koje se koprcaju, kako ih kljuka lekovima i tako

precizno seče da bi pri tome bili živi i svesni, bojim se da sam se ponovo zasmejao: „Izaberi život“, ponovio sam.

Zaista mi se dopadao taj momak.

* * *

Vratili smo se do kola u tišini. Debora je ušla i pozvala kapetana Metjusa da bi mu dala opis kombija, a on se složio da bi mogao da izda objavu. Dok je govorila sa kapetanom, ja sam pogledom šarao po okolini. Uredno sređeno dvorište, uglavnom od obojenog kamenja. Nekoliko dečijih bicikala vezanih za prednju verandu, dok je iz svega izbijao *Orange Bowl*²⁰. Fin komšiluk za život, rad, podizanje porodice ili kasapljenje nečijih ruku i nogu.

„Ulazi“, rekla je Debora, prekidajući moje rustično sanjarenje. Seo sam u kola i odvezli smo se. U jednom momentu, kada ju je zaustavilo crveno svetlo, Deb me je pogledala i rekla: „U čudnim prilikama ispoljavaš svoj smisao za humor.“

„Zaista, Deb“, rekao sam. „To je bio prvi nagoveštaj koji govori nešto o ličnosti tog tipa. Znamo da ima smisao za humor. Za mene je to veliki korak napred.“

„Sigurno. Možda ga dohvatimo u kabareu.“

²⁰ *Orange Bowl* je takmičenje u američkom fudbalu na nivou koledža koje se održava svake godine 1. januara u Majamiju. Nazvano je po stajonu *Orange Bowl* na kome se održavalo od 1935. do 1995, kada je preseljeno na stadionu Dolphins.

„Uhvatićemo ga, Deb“, rekao sam, iako ni jedno od nas u to nije verovalo. Ona je samo zagundala; svetlo se promenilo i ona je pokrenula kola.

Vukli smo se kroz saobraćaj nazad Debinoj kući. Jutarnja gužva je jenjavala. Na uglu ulica Flegler i 34. kola su izletela na trotoar i razvalila banderu ispred crkve. Policajac je stajao pored kola, između dvojice koji su vrištali jedno na drugo. Devojčica je sedela na ivičnjaku i plakala. Ah taj zanosni ritam još jednog čarobnog dana u raju.

Nekoliko trenutaka kasnije okrenuli smo niz Medinu i Debora je parkirala kola pored mojih na kolskom prilazu. Isključila je motor i onda smo oboje samo sedeli i osluškivali motor koji se hladi. „Sranje“, rekla je.

„Slažem se.“

„Šta ćemo sada?“, pitala je.

„Da spavamo“, rekao sam. „Ne mogu da mislim od umora.“

Tresnula je s obe ruke o volan. „Kako mogu da spavam Dekstere? Kako ako znam da je Kajl...“. Opet je tresnula o volan. „Sranje“, rekla je.

„Kombi će se pojaviti, Deb. Znaš i sama. Baza podataka će ispljunuti sve bele kombije sa znakom *Izaberi život*, a uz razdeljenu objavu sve je samo pitanje vremena.“

„Kajl nema vremena“, rekla je.

„Ljudskim stvorovima je potreban san, Debs“, rekao sam. „A i meni.“

Kombi Federal Ekspresa je zacvileo oko ugla i uz zveket se zaustavio ispred Deborine kuće. Vozač je iskočio sa

malim paketom u rukama i približio se ulazu. Debora još jednom reče: „Sranje“, i izađe iz kola da pokupi paket.

Zatvorio sam oči i posedeo još koji trenutak utonuo u misli, što je kod mene obično zamena za razmišljanje kad sam veoma umoran. Sve mi je izgledalo kao uzaludan trud; ništa mi nije zaista padalo na pamet osim da se pitam gde sam to ostavio patike. Uz moj novi smisao za humor koji je i dalje bio umrtvljen, to mi je delovalo smešno, a na moje najveće iznenađenje čuo sam veoma slabašan eho od Mračnog putnika. *Šta je toliko smešno?*, pitao sam. *Je l' zato što sam ih ostavio kod. Rite?* Naravno, on nije odgovorio. Jadničak je verovatno i dalje bio mrzovoljan. Ali se opet zakikotao. *Je l' nešto sasvim drugo toliko smešno?* upitao sam. Ponovo nije bilo odgovora; samo daleki osećaj iščekivanja i gladi.

Fedeksov kamion je začangrljao i bučno se odvezao. Upravo kad sam bio na putu da zevnem, protegnem se i priznam da su moje prefinjene cerebralne moći bile na godišnjem odmoru, začuo sam nekakav jecaj očajja. Otvorio sam oči i pogledao:

Debora je posrtala uz stepenik a zatim se teško spustila na stazu. Izašao sam iz kola i požurio prema njoj.

„Deb,“ - upitao sam - „šta je bilo?“

Ispustila je paket i pokrila lice rukama uz još neprikladnih zvukova. Ugurao sam se pored nje i dohvatio paket. Bila je to mala kutija, veličine kao za ručni sat. Podigao sam jedan kraj. Unutra je bila kutija sa rajsferslušom. A u njoj je bio ljudski prst.

Prst sa velikim blistavim prstenom za malić.

POGLAVLJE 16

Trebalo je mnogo više od prostog tapšanja Deборе po ramenima i tešenja sa: „De, de...“ da bi se ona ovoga puta smirila. U stvari, morao sam na silu da joj uguram pepermintnog šnapsa iz velike čaše. Znao sam da joj je potrebna pomoć neke hemikalije da bi se smirila i, ako je ikako moguće, zaspala, ali Debs je u svom medicinskom ormariću imala samo aspirin, a nije trošila ni alkohol. Konačno sam pronašao bocu šnapsa ispod sudopere, i pošto sam najpre proverio da se ne radi slučajno o sredstvu za odgušivanje odvoda, naterao sam je da ispije punu čašu. Kakvog je ukusa bilo, moglo je tačno da bude i sredstvo za odgušivanje odvoda. Ona se tresla i gušila, ali ga je ispila, umorna do srži i umrtvljenog uma da bi se opirala.

Dok je kolabrirano sedela u stolici, ja sam pobacao nešto presvlake u pijačne kese i spustio ih kod ulaznih vrata. Ona je zurila prvo u kese, pa onda u mene. „Šta to radiš?“, rekla je. Glas joj je bio monoton i zvučala je nezainteresovano da čuje odgovor.

„Bićeš kod mene nekoliko dana“, rekao sam.

„Ne želim“, rekla je.

„To nije bitno“, rekao sam. „Moraš.“

Pogled je prebacila na kese sa odećom pored vrata. „Zašto.“

Prišao sam joj i čučnuo pored stolice. „Debora. On zna ko si i gde si. Hajde da mu bar malko otežamo posao, važi?“

Ponovo se stresla, ali ništa više nije rekla dok sam joj pomagao da se podigne na noge i izađe na vrata. Posle pola sata i još jedne čaše pepermintnog šnapsa bila je u mom krevetu, tiho hrčući. Ostavio sam joj cedulju da me pozove kad se probudi, a zatim sam poneo sa sobom njen mali paket iznenađenja i krenuo na posao.

Nisam očekivao da otkrijem nikakve važne tragove na prstu, ali pošto je medicinsko veštačenje posao kojim zarađujem hleb nasušni, bilo je prosto logično da prst treba profesionalno pregledati. Zna se da ja sve svoje obaveze uzimam veoma ozbiljno, pa sam zato usput kupio i krofne. Dok sam prilazio svom radnom prostoru na drugom spratu, Vins Masuka je dolazio niz hodnik sa suprotne strane. „Pozdrav tebi, sensei“, rekao sam. „Donosim darove.“

„Pozdrav tebi, skakavče“, rekao je on. „Postoji nešto što se zove vreme. Moraš jednom da se pozabaviš njegovim tajnama.“ Podigao je ruku i pokazao na sat. „Ja krećem na ručak, a ti mi donosiš doručak?“

„Bolje ikad nego nikad“, rekao sam i odmahnuo glavom.

„Neće moći“, reče on. „Usta su mi već promenila brzinu. Sada samo prijaju *ropa vieja*²¹ i *platanos*²².“

²¹ Doslovno „stare krpe, stara odeća“. Ovde kubansko jelo od seckane junetine, paradajza, paprike i začina.

²² Banane koje se koriste za pripremu jela, a ne desertne. Ovde jelo od takvih banana.

„Ako odbijaš moj dar u hrani“ - rekao sam - „nudim ti prst.“ Podigao je obrvu, a ja sam mu pružio Debin paket od Fedeksa. „Možeš li mi posvetiti pola sata pre ručka?“

Pogledao je u kutijicu. „Mislim da ne želim da otvaram ovo na prazan stomak“, rekao je.

„Šta misliš onda o krofni?“

Trajalo je duže od pola sata, ali do vremena kada je Vins otišao na ručak saznali smo da ništa ne možemo da saznamo na osnovu Kajlovog malića. Rez je bio savršeno čist i profesionalan, urađen oštrim instrumentom koji nije za sobom ostavljao tragove na rani. Ispod nokta nije bilo ničega osim malo štroke koja je mogla da potiče s bilo kog mesta. Skinuo sam prsten, ali na njemu nije bilo tragova tkanine, dlake ili bilo kakvih izdajničkih uzoraka, a Kajl je nekako omašio da ugravira adresu ili broj telefona na unutrašnjost prstena. Kajlova krvna grupa je bila AB pozitivna.

Odložio sam prst u hladnjak i spustio prsten u džep. To se nije baš moglo nazvati standardnom procedurom, ali sam bio prilično siguran da bi ga Debora želela u slučaju da ne pronađemo Kajla. Kako su stvari sada stajale, ako ga budemo pronašli, biće to preko Fedeksa, parče po parče. Naravno, nisam ja neki sentimentalac, ali ni takvi izgledi nisu bili nešto od čega bi joj srce zaigralo.

Sada sam već stvarno bio premoren, a kako se Debs još nije bila javila, odlučio sam da s punim pravom mogu da se uputim kući i odremam. Popodnevna kiša je počela kada sam ušao u svoja kola. Zapucao sam pravo niz Ležon kroz relativno slab saobraćaj i stigao kući pošto su me samo

jednom opsovali, što je bio novi rekord. Protrčao sam kroz kišu i otkrio da nema Deборе. Naškrabala je poruku na samolepljivoj cedulji da će se javiti kasnije. Laknulo mi je, jer se nimalo nisam radovao mogućnosti da spavam na kauču dugačkom koliko polovina mene. Uvukao sam se pravo u sopstveni krevet i bez uznemiravanja odspavao do iza 6.00.

Prirodno, čak i moćna mašina kakva je moje telo zahteva određeno održavanje, te kada sam se uspravio u krevetu osetio sam priličnu potrebu za promenom ulja. Dugačka noć sa tako malo sna, propušten doručak, napetost i neizvesnosti u pokušaju da smislim nešto drugo što bih rekao Debori osim: „De, de...“ - sve je to uzelo svoj danak. Osetio sam se kao da se neko uvukao i napunio mi glavu peskom s plaže, zajedno sa zatvaračima i opuščima.

Za takva povremena stanja postoji samo jedno rešenje, a to je fizička aktivnost. Ali tek što sam odlučio da krenem na prijatno trčanje od dve-tri milje, setio sam se da sam zaturio patike. Nisu bile na svom uobičajenom mestu uz vrata, i nisu bile u mojim kolima. Bio je ovo Majami, i bilo je sasvim moguće da je neko provalio u moj stan i ukrao ih; na kraju krajeva, ipak su to bile veoma lepe patike marke „nju balans“. Ali mi se činilo verovatnijim da sam ih ostavio kod Rite. Za mene, odlučiti je značilo delovati. Odvukao sam se do kola i odvezao se Ritinoj kući.

Kiša je odavno bila prestala; retko je trajala sat vremena i ulice su već bile suve i pune vesele ubilački nastrojene gomile. Moji ljudi. Kestenjasti „taurus“ se pojavio iza mene na Sansetu i ostao mi sve vreme za petama. Bilo je lepo

ponovo videti Douksa na zadatku. Osećao sam se samo malkice zapostavljenim. Ponovo je parkirao preko ulice dok sam ja kucao na vrata. Upravo je ugasio mašinu kada je Rita otvorila vrata. „Gle iznenađenja!“, rekla je. Podigla je lice za poljubac.

I dobila ga je u engleskom stilu, čisto da zabavim narednika Douksa. „Nije mi lako da ovo kažem“ - rekao sam - „ali sam u stvari došao po svoje patike.“

Rita se nasmešila. „U stvari, i ja sam upravo obula moje. Da se preznojavamo zajedno?“ I širom je otvorila vrata.

„To je najbolji poziv koji sam danas dobio“, rekao sam.

Pronašao sam svoje patike u njenoj garaži, pored mašine za veš, uz šorts i atletsku majicu, oprane i spremne za upotrebu. Otišao sam u kupatilo i presvukao se, ostavljajući radnu odeću uredno složenu na poklopcu klozetske šolje. Kroz samo par minuta Rita i ja smo kaskali uz blok. Mahnuo sam naredniku Douksu u prolazu. Trčali smo niz ulicu, desno nekoliko blokova, a zatim po obodu obližnjeg parka. I ranije smo trčali zajedno tom trasom, čak smo i izmerili da ima nešto manje od tri milje, i bili smo navikli na naš tempo. I tako, oko pola sata kasnije, oznojeni i spremni za suočavanje sa još jednom večeri života na planeti Zemlji, stajali smo na ulazu u Ritinu kuću.

„Ako nemaš ništa protiv, prva ću se istuširati“, rekla je ona. „Tako mogu da počnem s večerom dok se ti sređuješ.“

„Apsolutno“, rekao sam. „Ja ću lepo sedeti ovde i cediti se.“

Rita se nasmešila. „Doneću ti pivo“, rekla je. Trenutak kasnije mi ga je pružila, a zatim otišla i zatvorila vrata za sobom. Sedeo sam na stepeniku i pijuckao pivo. Poslednjih nekoliko dana prozujala su u divljoj izmaglici, i toliko sam bio otkinut od svog normalnog života da sam zaista uživao u trenutku smirene kontemplacije, tiho sedeći i ispijajući pivo dok su negde u gradu Čatskog seckali na šnite. Život je kuljao oko mene sa svojim mnogostrukom rezanjima, davljenjima i obezglavljenjima, ali u Deksterovom domenu bilo je vreme piva. Podigao sam konzervu i nazdravio naredniku Douksu.

Odnekud iz kuće čulo se komešanje. Čula se dreka i vriska, kao da je Rita upravo otkrila gamad u kupatilu. Zatim su se vrata sa treskom otvorila i Rita mi se bacila oko vrata rvačkim zahvatom. Ispustio sam pivo i pokušavao da dođem do vazduha. „Šta!? Šta sam uradio!?!“, rekao sam. Video sam Astor i Kodija kako posmatraju s one strane vrata. „Strašno mi je žao, i neću nikada više“, dodao sam, ali me je Rita i dalje stiskala.

„Ooo, Dekstere!“, rekla je, a sada je još i plakala. Astor mi se smešila sa rukama sklopljenim ispod brade. Kodi je samo posmatrao, klimnuvši malo. „Ooo, Dekstere!“, opet je rekla Rita.

„Molim te“ - rekao sam, očajnički se boreći da dođem do vazduha - „obećavam da je bilo slučajno i da nisam hteo. Šta sam to uradio?“ Rita je konačno popustila i olabavila svoj smrtonosni zahvat.

„Ooo, Dekstere!“, rekla je još jednom, i rukama mi buhvatila lice gledajući me zaslepljujućim osmehom i lica

okupanog suzama. „O, TI!“ rekla je, mada, da budem iskren, ništa nije ličilo mnogo na mene u tom trenutku. „Oprosti, bilo je slučajno“, rekla je, šmrcajući. „Nadam se da nisi imao u planu ništa sasvim posebno.“

„Rita. Molim te, šta se događa?“

Njen osmeh je bivao sve širi. „O, Dekstere! Ja stvarno ... bilo je samo ... Astori je trebao klozet, i kada je podigla tvoju odeću, on je prosto ispao na pod i ... o, Dekstere, tako je divan!“ Do sada je toliko puta ponovila „Ooo, Dekstere!“, da sam počeo da se osećam kao Irac, ali i dalje nisam imao pojma o čemu se radi...

...dok Rita nije podigla svoju ruku ispred mog nosa. Svoju levu ruku. Sada sa velikim dijamantskim prstenom koji se blistao na njenom prstencu.

Čatskijev prsten.

„O, Dekstere!“, ponovila je i zatim zarila svoje lice u moje rame. „Da, da, DA! O, toliko se me usrećio!“

„To“, rekao je Kodi blago.

A posle toga, šta drugo možete osim da čestitate?

Ostatak večeri je prošao u izmaglici od neverice i piva. Veoma dobro sam znao da je tamo negde u prostoru lebdeo savršen, miran, logičan niz reči koje sam mogao da sastavim i izgovorim pred Ritom da bih joj objasnio da je nisam zaprosio, i svi bismo se svemu lepo nasmejali i oprostili se za to veče. Ali što sam duže tragao za magičnom spasonosnom rečenicom, to mi je ona brže izmicala. I uhvatio sam sebe u razmišljanju da bi možda još jedno pivo otključalo vrata percepcije, a posle nekoliko

konzervi Rita je otišla do radnje na uglu i vratila se s bocom šampanjca. Pili smo šampanjac i svi su bili toliko srećni, i stvari su se nizale jedna za drugom, i ja sam nekako opet završio u Ritinom krevetu i bio svedokom nekim veoma nedoličnim i nedostojanstvenim događajima.

Dok sam zapanjen i u neverici tonuo u san, pitao sam se po ko zna koji put: *Otkud to da se ovako užasne stvari uvek događaju meni?*

Buđenje posle takve noći nikada nije prijatno. Buđenje usred noći uz pomisao: *Ooo, bože... ! Debora!* još je gore. Ako mislite da sam osećao krivicu ili nelagodu zbog zanemarivanja nekog ko je zavisio od mene, onda veoma grešite. Kao što sam više puta ponovio, ja nemam emocije. Međutim, mogu da osetim strah, i sama pomisao na mogućí Deborin bes povukla je okidać. Žurno sam se obukao i neprimećeno izvukao do kola, ne probudivši nikoga. Narednik Douks više nije bio na svom mestu preko ulice. Bilo je lepo znati da je čak i Douksu ponekad potreban san. Ili je možda mislio da neko ko se upravo verio zaslužuje malo privatnosti. Poznavajući ga kao što jesam, međutim, to je bilo malo verovatno. Bilo je mnogo verovatnije da je izabran za papu i morao da odleti u Vatikan.

Brzo sam se odvezao kući i uključio telefonsku sekretaricu. Osim automata koji je poručivao da što pre kupim novi komplet guma dok ne bude prekasno, što je delovalo prilično proročanski, nije bilo drugih poruka, pa ni od Debs. Napravio sam kafu i čekao da jutarnje novine udare o moja vrata. Ovo jutro je imalo atmosferu

nerealnosti koja nije bila samo posledica sinoćnjeg šampanjca. Veren, ja? Vidi ti to! Poželeo sam da mogu da izgrdim samoga sebe i od samoga sebe zahtevam odgovor na pitanje: *Ma šta ti misliš, šta to radiš?* Međutim, istina je bila, nažalost, da nisam radio ništa pogrešno; bio sam potpuno zaodenuo vrlinom i vrednoćom. Nisam učinio ništa što bi se moglo nazvati spektakularno glupim - daleko od toga. Kroz život sam išao na plemenit i čak primeran način, gledao sam svoja posla i pokušavao da pomognem sestri da pronade svog momka, bavio sam se fizičkim vežbama, jeo dosta zelenog povrća i čak nisam kasapio druge grabljivce. Ali nekako se sve to čisto i pristojno ponašanje okrenulo i ugrizlo me za guzicu. Dobro delo nikada ne prolazi nekažnjeno, kako je Hari imao običaj da kaže.

Šta sam sada mogao da uradim? Rita će se sigurno prizvati pameti. Mislim, stvarno - zar *JA*? Ko bi uopšte mogao da poželi da se uda za *MENE*?! Bilo je i boljih alternativa, kao zamonašivanje ili pristupanje mirovnim snagama. Ovde govorimo o Deksteru - Deksteru anđelu tame, noćnom šunjalu, bacaču noževa. U gradu veličine Majamija, zar nije mogla da nađe nekoga ko je barem bio ljudsko biće? I uopšte, čemu žurba da se ponovo uda? Ni prvi put nije napravila dobar posao, a očigledno je opet bila voljna da se još jednom uvali. Zar je udaja zaista tako očajnički bila potrebna ženama?

Naravno, tu su bila i deca na koju je trebalo misliti. Konvencionalna mudrost nam govori da im je potreban otac, i bilo je nečega u tome, jer gde bih ja bio bez Harija? A

Astor i Kodi su izgledali tako srećni. Čak i kada bih primorao Ritu da uvidi da je došlo do komične greške, da li bi deca to ikada razumela?

Bio sam pri drugoj šolji kafe kada su stigle novine. Pregledao sam na brzinu glavne vesti, sa olakšanjem shvativši da se jezive stvari i dalje događaju gotovo svuda. Barem ostatak sveta nije poludeo.

Kad je bilo sedam, pomislio sam da je bezbedno da pozovem Deboru na mobilni. Nije bilo odgovora; ostavio sam poruku, a petnaest minuta kasnije mi je odgovorila pozivom. „Bro jutro, sele“, rekao sam i divio se svom uspehu da zvučim bodro. „Jesi li uspela da odspavaš?“

„Nešto malo“, progundala je. „Probudila sam se juče oko četiri. Pratila sam trag Fedeksovog paketa sve do ispostave u Hiliahu. Vozila sam po kraju najveći deo noći tražeći beli kombi.“

„Ako je paket poslao iz Hiliaha, verovatno se dotle dovezao iz Kendala“, rekao sam.

„To znam, do đavola“, brećnula se. „Ali šta bi drugo trebalo da radim?“

„Ne znam“, priznao sam. „Je l' danas stiže tip iz Vašingtona?“

„O njemu ne znamo ništa“, rekla je. „Samo zato što je Kajl dobar ne znači da će i taj tip biti.“

Ona se očigledno nije sećala da Kajl nije uradio ništa posebno dobro, barem ne javno. U stvari, nije uradio apsolutno ništa, osim što je dozvolio da bude uhvaćen i da mu otfikare prst. Međutim, ne bi bilo taktički dobro od

mene da sada komentarišem koliko je on dobar, te sam prosto rekao: „Pa moramo da pretpostavimo da i novi tip zna nešto o ovome što mi ne znamo.“

Debora je frknula. „To i nije baš teško“, rekla je. „Pozvaću te kad se on pojavi.“ Spustila je slušalicu, a ja sam se spremio za posao.

POGLAVLJE 17

U 12.30 Deb se ušunjala u moju malu rupu od kancelarije blizu laboratorije za veštačenja i bacila kasetu na moj sto. Pogledao sam je; nije delovala srećno, ali to definitivno nije bila neka novost. „Sa moje sekretarice“, rekla je. „Preslušaj.“

„Nemam kasetofon“, rekao sam.

„Ne izigravaj idiota. Stavi u svoju sekretaricu.“

Sasvim prirodno, uradio bih gotovo sve samo da ne izigravam idiota. Podigao sam poklopac na mojoj sekretarici i izbacio moju traku, stavivši umesto nje onu koju je Deb zavitlala ka meni. Pritisnuo sam PLAY; traka je glasno pisnula, a zatim je nepoznati glas rekao: „Naredniče, mmm. Morgan? Tačno. Ovde Den Bardet, iz mmm ... Kajl Čatski je rekao da bi trebalo da vas nazovem. Na aerodromu sam i nazvaću vas da bismo se našli u mom hotelu koji je ...“ Čulo se šuškanje i očigledno je odmakao telefon od usta jer mu je glas postao udaljeniji. „Šta? O, vidi, pa to je lepo. U redu, hvala.“ Sada mu je glas opet postao jači. „Upravo sam upoznao vašeg vozača. Hvala što ste poslali nekoga. U redu, nazvaću vas iz hotela.“

Debora se pružila preko mog stola i isključila mašinu. „Nikoga nisam poslala na prokleti aerodrom“, rekla je. „A više nego sigurno nije ni kapetan Metjus. Jesi li ti poslao nekoga na prokleti aerodrom, Dekstere?“

„Moja limuzina je ostala bez goriva“, rekao sam.

„E, pa onda - JEBI GA!“, rekla je, a ja sam morao da se složim sa njenom analizom.

„U svakom slučaju“ - rekao sam - „barem smo saznali koliko je dobra Kajlova zamena.“

Debora se strovalila u stolicu na rasklapanje pored mog stola. „Spreman do mojega...“, rekla je. „Dok je Kajl...“ Ugrizla se za usnu i nije završila rečenicu.

„Jesi li rekla kapetanu Metjusu za ovo?“, upitao sam je. Odmahnula je glavom. „Pa on mora da ih pozove. Poslaće nekoga drugog.“

„Ma idi, super. Oni nekoga pošalju, a taj ovoga puta može sasvim da završi na traci za prtljag. Sranje, Dekstere.“

„Moramo da im kažemo, Debs“, rekao sam. „Uzgred, ko su to oni? Da li vam je Kajl ikada rekao za koga, u stvari, radi?“

Uzdahnula je. „Nije. Zezao se da radi za OGA, ali nikada nije objasnio zašto je to trebalo da bude smešno.“

„Pa ko god da su, oni moraju da znaju“, rekao sam. Izvukao sam kasetu iz moje sekretarice i stavio je na sto ispred nje. „Mora da ima nešto što mogu da urade.“

Debora se nije micala. „Zašto imam osećaj da su oni već nešto uradili, a to nešto je bio Bardet?“, rekla je. Zatim je pokupila traku i odvukla se iz moje kancelarije.

Pijuckao sam kafu i vario ručak kada je stigla prijava ubistva u oblasti Majami Šors. Anhel-nije-mi-rod i ja odvezli smo se na lice mesta. Telo je nađeno je u skeletu male kuće na kanalu koja je bila srušena a sada su je

ponovo gradili. Radovi su bili privremeno obustavljeni jer su se vlasnik i graditelj sudili. Tinejdžeri koji su zbrisali iz škole uvukli su se u kuću i našli telo. Bilo je položeno na debeli najlon preko ploče od iverice koja je bila postavljena na dvojna nogara za testerisanje drva. Neko je uzeo ručnu testeru i uredno pretesterisao glavu, noge i ruke. Cela stvar je ostavljena tako, sa trupom u sredini i delovima jednostavno potkresanim i pomerenim za po inč od tela.

I mada se Mračni putnik kikotao i šaptao mi male mračne nevaljalštine u uho, pripisao sam sve čistoj zavisti i bacio se na posao. Očigledno je bilo dosta isprskane krvi na kojoj je trebalo da poradim, i verovatno bih čitav dan proveo bodro i efikasno pronalazeći i analizirajući krvavi šablon da nisam slučajno prečuo razgovor između jednog detektiva i uniformisanog policajca koji je prvi došao na lice mesta.

„Novčanik je bio odmah uz telo“, govorio je policajac Snajder. „Ima virđžinijsku vozačku dozvolu na ime Danijel Čester Bardet.“

E pa onda, rekao sam glasu koji je veselo čavrljao na zadnjem sedištu mog mozga. *To sigurno objašnjava puno toga, zar ne?* Ponovo sam pogledao u telo. Mada je odvajanje glave i udova bilo brzo i divlje, postojala je određena urednost u aranžmanu koji mi je sada već bio poznat, a Mračni putnik se zakikotao u srećnom saglasju. Praznina između trupa i svakog dela bila je precizna kao da je odmerena, a cela postavka bila je pripremljena gotovo kao za čas anatomije. Butna kost otkaćena od potkolenice.

„Ona dva momka što su ga našla nalaze se u patrolnim kolima“, Snajder je rekao detektivu. Bacio sam pogled na njih dvojicu, pitajući se kako da im kažem ono što znam. Naravno, postojala je mogućnost da grešim, ali...

„Sonama Bič“, čuo sam nekoga kako mrmlja. Pogledao sam prema Anhelu-nije-mi-rod šćućurenom sa druge strane tela. Ponovo je pincetom držao mali komad papira. Stao sam iza njega i pogledao mu preko ramena.

Jasnim paukovskim rukopisom neko je napisao „POGUE“²³, i precrtao reč jednom linijom. „Š'a je pog?“, pitao je Anhel. „Tako se zove?“

„To je neko ko sedi za stolom i komanduje operativnim trupama“, rekao sam mu.

Pogledao me je. „Otkud ti znaš sva ta sranja?“, upitao je.

„Mnogo gledam filmove“, rekao sam.

Anhel je ponovo bacio pogled na papir. „Mislim da je rukopis isti“, rekao je.

„Kao onaj prvi“, rekao sam.

„Onaj kojeg nikada nije ni bilo“, rekao je. „Ja znam, ja sam bio prisutan.“

Ispravio sam se i udahnuo, razmišljajući kako je lepo biti u pravu. „Ni ovaj se nije dogodio“, rekao sam i otišao prema policajcu Snajderu koji je ćaskao sa detektivom.

Dotični detektiv bio je čovek kruškastog oblika po imenu Kolter. Pijuckao je iz velike plastične boce *Mountain*

²³ Omalovažavajući žargon kojim borbene jedinice nazivaju po zadince.

Dew²⁴ i pogledao prema kanalu koji je prolazio kroz zadnje dvorište. „Šta misliš, pošto bi moglo da bude ovakvo mesto?“, pitao je Snajdera. „Na ovakvom kanalu. Na manje od milju od Zaliva, je l'? Rekô bi, kolko? Recimo, pola miliona? Ili više?“

„Izvinite, detektive“, rekao sam. „Mislim da imamo situaciju.“ Uvek sam želeo to da kažem, ali izgleda nisam impresionirao Koltera.

„Situaciju. Je l' ti to gledaš *Poroke Majamija*, šta li?“

„Bardet je federalni agent“, rekao sam. „Moram odmah da pozovem kapetana Metjusa i obavestim ga.“

„Ja moram“, rekao je Kolter.

„Ovo ima veze sa nečim u šta ne bismo smeli da diramo“, rekao sam. „Bili su iz Vašingtona i obavestili kapetana da se manemo.“

Kolter je trgnuo iz svoje boce. „I je li se kapetan manuo?“

„Kobajagi“, rekao sam.

Kolter se okrenuo i pogledao u Bardetovo telo. „Federalac“, rekao je. Još jednom je trgnuo iz boce buljeći u iskasapljenu glavu i udove. Zatim je odmahnuo glavom. „Ovi momci se uvek raspadnu pod pritiskom.“ Ponovo je pogledao kroz prozor i izvukao svoj mobilni.

Debora je stigla na lice mesta upravo kada je Anhel-nije-mi-rod vraćao svoju opremu u kombi, a to je bilo tri minuta pre kapetana Metjusa. Da budem savršeno fer, Debs nije morala da se osvežava Aramisom, a on je morao, a i

²⁴ Bezalkoholno piće Pepsi Co. sa ukusom limuna.

labavljenje čvora na kravati je verovatno oduzimalo nešto vremena. Za Metjusom su ubrzo stigla kola koja sam već poznavao kao svoj zadnji džep; kestenjasti „ford taurus“ za čijim kormilom je bio narednik Douks. „Uraaa, uraaa, cela banda je tu“, rekao sam veselo. Policajac Snajder me je pogledao kao da sam predložio da zaplešemo goli, a Kolter je prosto zavukao kažiprst u flašu s pićem i mlateći njome krenuo da pozdravi kapetana.

Debora je razgledala mesto spolja i upućivala Snajderovog partnera da pomakne žutu traku malo unazad. Kada je konačno stigla da porazgovara sa mnom, ja sam već došao do zapanjujućeg zaključka. Sve je počelo kao vežba za sivu masu da bi se potom razvilo u nešto čemu nisam mogao da se suprotstavim, ma koliko se trudio. Zakoračio sam prema prozoru koji je Kolter tako skupo procenio, naslonio se na zid i zagledao se napolje ozbiljno istražujući ideju. Ona je Mračnom putniku odnekud bila neverovatno zanimljiva što je donelo jezivi šapat s njegove strane. S osećanjem da provaljujem nuklearne tajne Talibanima, shvatio sam koliko malo možemo da uradimo. „Debora,“ - obratio sam joj se dok je prilazila mestu na kome sam stajao pored prozora - „konjica ovoga puta neće doći.“

„Nije valjda, Šerloče“, rekla je.

„Samo smo mi tu, a mi nismo dovoljni.“

Gurnula je loknu kose sa lica i huknula. „A šta ja sve vreme govorim?“

„Ali nisi pošla korak dalje, sestro. Pošto nismo dovoljni, potrebna nam je pomoć, neko ko zna nešto o ovome...“

„Za ime Hrista, Dekstere! Pa mi samo što nismo *poklanjali* takve ljude ovom tipu!“

„Što znači da je jedini preostali kandidat trenutno narednik Douks“, rekao sam.

Možda nije bilo fer da kažem da joj je vilica pala od čuda, ali nema veze; ionako nikada nisam bio siguran šta to znači. Ma koliko bilo zanimljivo razmišljati o kostima u slobodnom padu, Deborine su sve još uvek bile na mestu. Dakle, buljila je u mene otvorenih usta pre nego što se okrenula da pogleda u Douksa koji je stajao pored Bardetovog tela razgovarajući s kapetanom Metjusom.

„Narednik Douks“, ponovio sam. „Bivši *narednik* Douks. Iz specijalnih jedinica. Na dužnosti u El Salvadoru.“

Pogledala je u mene, pa opet u Douksa.

„Debora“, rekao sam. „Ako želimo da nađemo Kajla, treba da znamo više o ovome. Treba da znamo imena sa Kajlovog spiska i treba da znamo kakav je to tim bio i zašto se sve ovo događa. A Douks je jedini za koga znam da zna nešto o svemu tome.“

„Douks te želi mrtvog“, rekla je.

„Ne postoje idealni uslovi za rad“, rekao sam sa svojim najboljim bodro-samouverenim osmehom. „I mislim da on želi da sve ovo nestane jednako žarko kao i Kajl.“

„Verovatno ne tako žarko kao Kajl“, rekla je Debora. „Niti tako žarko kao ja.“

„Pa onda“, rekao sam. „Čini se da ti je on jedina šansa.“

Debora i dalje nije delovala ubeđeno, nemam pojma zašto. „Moraćemo da dobijemo dozvolu od kapetana Metjusa.“

Pokazao sam prema kapetanu koji se savetovao sa Douksom. „Primi se posla“, rekao sam.

Debora je prvo grizla usnu oklevajući, a onda konačno rekla: „Sranje. Možda ipak vredi.“

„Ne mogu da smislim ništa vrednije“, rekao sam.

Uzdahnula je, a zatim stisnula vilice i kao po komandi krenula prema Metjusu i Douksu. Vukao sam se za njom nastojeći iz petnih žila da se utopim u gole zidove kako Douks ne bi poleteo i iščupao mi srce.

„Kapetane“, rekla je Debora. „Treba da krenemo u akciju u vezi s ovim.“

Metjus je zurio u nju kao da je bila puž golać na salati. „Ono što nama treba“ - rekao je - „jeste da ovi ... *ljudi* ... iz Vašingtona pošalju nekoga kompetentnog da raščisti situaciju.“

Debora je pokazala na Bardeta. „Poslali su njega“, rekla je.

Metjus je prešao pogledom po Bardetu i umno isturio usnu. „Šta predlažeš?“

„Imamo par tragova“, rekla je, pokazujući glavom prema meni. Draže bi mi bilo da nije, jer se prvo Metjus okrenuo ka meni, a što je još gore, za njim i Douks. Ako je njegov izraz gladnog psa uopšte nešto govorio, onda je to očigledno bilo da njegova osećanja prema meni nisu postala ništa blaža.

„Kakve ti imaš veze s ovim?“, upitao me je Metjus.

„On radi kao veštak“, rekla je Debora, a ja sam skromno klimnuo.

„Sranje“, rekao je Douks.

„Ovde je u pitanju vreme“, rekla je Debora. „Trebalo da nađemo ovog tipa pre nego što on ... pre nego što se pojavi još ovakvih. Nećemo večno moći da držimo u tajnosti.“

„Mislim da bi pojam 'hrana za izgladnele medije' bio odgovarajući“, dodao sam, uvek spreman da pomognem. Metjus me je samo pogledao.

„U glavnim crtama mi je poznato šta je Kajl - šta je Čatski pokušavao da uradi“, nastavila je Debora. „Ali, ne mogu da nastavim rad na tome jer ne znam predistoriju.“ Isturila je bradu u smeru Douksa. „Poručnik Douks zna.“

Douks ju je pogledao iznenađeno, što očigledno nije bio izraz koji je dovoljno uvežbao. Ali pre nego što je uspeo da progovori, Debora je gurala dalje. „Mislim da nas troje možemo da uhvatimo tipa pre nego što stigne još neki federalac i pohvata konce svega što se do sada dogodilo.“

„Sranje“, ponovio je Douks. „Hoćeš da ja radim s *njim*?“ Nije uopšte morao da pokaže da bi svi znali da je mislio na mene, ali je to svejedno uradio, uperivši mišićavi, čvornovati kažiprst u moje lice.

„Baš tako“, rekla je Debora. Kapetan Metjus je glodao usnu i delovao neodlučno, a Douks je ponovio: „Sranje“. Zaista sam se nadao da će se njegovo verbalno umeće popraviti ako treba da radimo skupa.

„Morgan“, rekao je kapetan Metjus i zastao. Kombi na kome je pisalo EKŠN NJUZ pristigao je ispred kućice i ljudi su počeli da izlaze. „Prokletstvo“, rekao je Metjus. Pogledao je u telo a zatim u Douksa. „Možete li vi to poručniče?“

„Onima u Vašingtonu se neće dopasti“, rekao je Douks. „A ni meni se ne dopada.“

„Sve me manje zanima šta se onima u Vašingtonu dopada“, rekao je Metjus. „Imamo mi naše probleme. Možete li ovo da obavite?“

Douks me je pogledao. Pokušao sam da izgledam ozbiljno i posvećeno, ali je on samo odmahnuo glavom. „Da“, rekao je. „Mogu ja to.“

Metjus ga je lupio po ramenu. „Tako treba“, rekao je i žurno otišao da razgovara sa ekipom vesti.

Douks je i dalje gledao u mene. Ja sam mu uzvratio pogled. „Pomisli samo koliko će ti lakše biti da me pratiš“, rekao sam.

„Kad se ovo završi“, rekao je. „Samo ti i ja.“

„Al' ne dok se ne završi“, rekao sam i on konačno klimnu, samo jednom.

„Do tada“, rekao je.

POGLAVLJE 18

Douks nas je poveo do kafedžinice na Kaje Očo, odmah preko puta prodavnice polovnih automobila. Odveo nas je do malog stola u stražnjem uglu i seo okrenut licem prema vratima. „Ovde možemo da pričamo“, rekao je tonom kao iz špijunskih filmova, tako da sam poželeo da imam naočari za sunce. Možda će Čatskijeve stići poštom. I nadam se ne na njegovom nosu.

Pre nego što smo uopšte progovorili, prišao je čovek iz zadnje prostorije i rukovao se sa Douksom. „Alberto“, rekao je. „Como estas?“²⁵ Douks je odgovorio na veoma dobrom španskom - iskreno, boljem od mog, premda volim da mislim da je moj akcenat bio bolji. „Luis“, rekao je. „Mas o menos.“²⁶ Časkali su malo, a zatim nam je Luis doneo male šoljice kubanske kafe i tanjir *pastelitas*. Klimnuo je jednom Douksu i zatim nestao u onoj stražnjoj prostoriji.

Debora je posmatrala celu scenu sa sve većim nestrpljenjem, a kada nas je Luis konačno napustio, usledila je provala. „Treba nam spisak svih imena onih iz El Salvadora“, bila je direktna.

Douks ju je samo pogledao i otpio kafu. „Biće poveći“, rekao je.

²⁵ Kako si?

²⁶ Tako, tako.

Debora se namrštila. „Znaš ti na šta mislim“, rekla je. „Do đavola, Doukse, on ima Kajla.“

Douks je pokazao zube. „Daaa, Kajla stižu godine. Nikada ga ne bi uhvatio u njegovim najboljim danima.“

„Šta ste to *vi* tačno radili dole?“, upitao sam ga. Znao sam da nisam slao baš pravu poruku, ali radoznalost da čujem šta će mi odgovoriti bila je jača od mene.

I dalje sa osmehom, ako se to tako moglo nazvati, Douks me je pogledao i rekao: „A šta ti misliš?“. I baš nekako ispod praga čujnosti došao je tihi mrmor divljeg likovanja, reakcija direktno iz dubina mojeg mračnog zadnjeg sedišta, jedan grabljivac je dozivao drugog po mesečini. I zaista i odistina, šta je drugo pa mogao da radi? Baš kao što je Douks znao mene, i ja sam znao Douksa tačno onakvog kakav je bio; hladnokrvni ubica. Čak i da Čatski nije rekao ništa, bilo je jasno šta bi Douks mogao da radi na smrtonosnom karnevalu kakav je bio El Salvador. On je bio jedna od glavnih atrakcija u tom cirkusu.

„Dosta sa igrom obaranja pogleda“, rekla je Debora. „Trebaju mi imena.“

Douks je dohvatio jednu od *pastelitas* i zavalio se. „Zašto me lepo ne uputite u stvar“, rekao je. Zagrizao je, a Debora je dobovala prstom po stolu pre nego što je odlučila da to ima smisla.

„Dobro“, rekla je. „Imamo grub opis tipa koji ovo radi, i njegovog kombija. Beli kombi.“

Douks je odmahnuo glavom: „Nije bitno. Mi *znamo* ko ovo radi.“

„Imamo i ime prve žrtve“, rekao sam. „Čovek po imenu Manuel Borhes.“

„Vidi, vidi“, rekao je Douks. „Stari Meni, a? Zaista je trebalo da mi dopusti da ga upucam.“

„Neki tvoj prijatelj?“, upitao sam, ali me je Douks ignorisao.

„Šta još imate?“, rekao je.

„Kajl je imao spisak imena“, rekla je Debora. „Drugih ljudi iz iste jedinice. Rekao je da će jedan od njih biti sledeća žrtva. Ali mi nije rekao imena.“

„I ne treba“, rekao je Douks.

„Zato nam ti trebaš, da nam kažeš“, rekla je.

Douks je kanda razmišljao. „Da sam ja faca kao Kajl, izabrao bih jednog od tih momaka i osmatrao ga.“ Debora je napučila usta i klimnula. „Problem je u tome što *nisam* faca kao Kajl. Samo običan provincijski pub.“

„A šta bi ti? Možda bendžo?“, upitao sam, ali iz nekog razloga on se nije nasmejao.

„Znam samo jednog tipa iz Majamija“, rekao je, bacivši brz i divlji pogled na mene. „Video sam ga u Publiksu pre dve godine. Njemu bismo mogli da uđemo u trag.“ Pokazao je glavom na Deboru. „Znam još dva imena. Vi proverite da li su ovde.“ Raširio je ruke. „To je otprilike sve što imam. Možda bih mogao da pozovem stare ortake u Virdžiniji, ali se ne može predvideti šta bi to moglo da izrodi.“ Smrknuo je. „U svakom slučaju, trebalo bi im dva dana da shvate šta ja zapravo hoću i odluče šta treba da urade.“

„Dakle, šta ćemo onda?“, upitala je Debora. „Osmatramo tog tipa? Onog koga si video? Ili razgovaramo s njim?“

Douks je odmahnuo glavom. „Setio me se. Mogu da govorim s njim. Pokušamo li osmatranje, znaće i verovatno će nestati.“ Pogledao je na sat. „Četvrt do tri. Oskar će biti kod kuće za par sati. Čekajte da vas pozovem.“ Zatim mi se osmehnuo osmehom „posmatram te“ snage od 150 vati i rekao: „Što ti ne bi otišao da čekaš kod svoje zgodne verenice?“ Zatim je ustao i otišao, prepuštajući nama račun.

Debora je zurila u mene. „Verenica?“, rekla je.

„Ništa nije konačno“, rekao sam.

„Ti si *veren!*?“

„Rekao bih ti“, kazao sam.

„Kada!? O trećoj godišnjici?“

„Pošto znam kako je do svega došlo“ - rekao sam - „još uvek ni sam ne mogu da verujem.“

Siknula je. „Ne mogu ni ja.“ Ustala je. „Hajde. Vratću te na posao. Zatim možeš da odeš i čekaš kod svoje verenice“, rekla je. Ostavio sam novac na stolu i poslušno krenuo za njom.

Vins Masuka je prolazio hodnikom kada smo Debora i ja izašli iz lifta. „Šalom, dečko“, rekao je. „Š'a ima?“

„On je veren“, rekla je Debora pre nego što sam stigao da otvorim usta. Vins ju je pogledao kao da je rekla da sam trudan.

„On ja *šta?*“ rekao je.

„Veren. Ženi se“, rekla je.

„Ženi se? Dekster?“ Njegovo lice se borilo da nađe pravi izraz, što nije bilo lako jer je uvek nekako delovao folirantski - to je jedan od razloga zbog kojih sam se slagao s njim; dva veštačka ljudska bića, kao plastična zrna u mahuni. Konačno se sredio sa izrazom koji je ličio na oduševljeno iznenađenje - ne naročito ubedljivo, ali ipak zdrav izbor. „Mazel tov!“²⁷ rekao je i zagrlio me pomalo trapavo.

„Hvala“, rekao sam, osećajući se i dalje potpuno smeteno zbog svega i pitajući se da li ću zaista morati da idem do kraja.

„Pa dobro“ - rekao je, trljajući ruke - „ovo ne može da prođe nekažnjeno. Sutra uveče kod mene?“

„A zašto?“, upitao sam.

Osmehnuo mi se svojim najboljim lažnjakom. „Stari japanski običaj, vodi poreklo još od Tokugare Sogunate. Ucirkamo se i gledamo porniće“, rekao je, a onda se okrenuo gledajući Deboru ispod oka. „Tvoja sestra bi mogla da iskoči iz torte.“

„Kako bi bilo da ti iskočiš iz sopstvene guzice?“, rekla je Debs.

„Veoma lepo, Vinse, ali mislim da ne bih ...“, rekao sam, nastojeći da izbegnem sve što bi moju veridbu moglo ozvaničiti, ali takođe i pokušavajući da ovo dvoje zaustavim od razmene mudrih spuštanja pre nego što me zaboli glava. Ali mi Vins nije dopustio da završim.

²⁷ Čestitka na jidišu.

„Ne, ne“ - rekao je - „ovo je veoma neophodno. Pitanje časti, nema bežiš. Sutra uveče, osam sati“, a zatim odlazeći dodao okrenuvši se Debori, „a ti imaš samo 24 sata da uvežbaš tačku sa mešanjem i kićankama.“

„Ma mešaćeš ti svojim kićankama“, rekla je.

„Ha! Ha!“ , nasmejao se strašno izveštačeno i nestao niz hodnik.

„Mali kreten“, mrmljala je Debora okrećući se u suprotnom pravcu. „Čuči kod verenice posle posla. Zvaću te kad se Douks javi.“

Nije bilo mnogo ostalo od radnog dana. Zaveo sam ponešto, naručio kutiju „luminola“ od dobavljača, potpisao prijem desetak dopisa koji su se nagomilali u mom prijemnom e-poštanskom sandučetu. I sa osećanjem da sam stvarno nešto postigao, seo u kola i provezao se kroz samoubilački saobraćajni špic. Zadržao sam se u stanu da bih se presvukao; Debs nije bilo nigde na vidiku, ali je krevet bio razmešten te sam znao da je bila tu. Strpao sam svoje stvari u ručnu torbu i uputio se Riti.

Smračilo se dok sam stigao do Ritine kuće. Nisam u stvari želeo da idem kod nje, ali nisam znao šta bih drugo. Debora je očekivala da me tu nađe ako joj budem potreban, a ona je koristila moj stan. I tako sam parkirao ispred Ritine kuće i izašao iz kola. Čisto refleksno sam bacio pogled preko ulice, tamo gde je narednik Douks obično parkirao. Naravno, nije bilo nikoga. Bio je zauzet razgovorom sa Oskarom, starim drugarom iz vojničkih dana. I iznenada shvatih da sam bio slobodan, daleko od očiju neprijateljskog krvoslednika koji me je toliko dugo

sprečavao da budem ono što jesam. U meni se polako podizala himna čiste mračne radosti kojoj se u susret slivao kontrapunkt sa meseca što je iznenada izronio iza obale niskih oblaka, odvratnog meseca razlivenog poput toplog voska, niskog i ogromnog na tamnom nebu. I muzika je treštala iz zvučnika i pela se na gornje tribine Deksterove mračne arene, gde je lukavi šapat prerastao u divlji poklič dorastao mesečevoj muzici, uzbuđljivi napev: *uradi, uradi, uradi*; drhtavi talas me je podišao i izlio se dovevši me dotle da pomislim: *A što da ne?*

Zaista, što da ne? Mogao sam da se izvučem na par srećnih sati - poneo bih mobilni sa sobom, naravno, ne bih bio toliko neodgovoran. Ali zašto ne iskoristiti priliku koju pruža bezdouksna noć puna mesečine, i iskrasti se u mračni noćni povetarac? One crvene čizme nosile su me sa sobom kao prolećna bujica. Raiker je živeo na samo nekoliko milja odavde. Bio bih tamo za deset minuta. Ušunjao bih se i pronašao dokaz - pretpostavljam da bih morao da improvizujem nešto, ali je glas taman ispod granice zvuka bio pun ideja večeras i sigurno bismo mogli da smislimo nešto što bi nam donelo slatko olakšanje koje nam je obojici toliko trebalo. O, *Dekstere, uradi!*, zavijao je glas a ja sam se zaustavio na vrhovima prstiju da oslušnem i pomislim još jednom: *Zašto da ne?* i dok sam pokušavao da nađem razuman odgovor...

... ulazna vrata Ritine kuće su se širom otvorila i Astor je izvirila napolje. „On je!“ , viknula je u kuću. „Stigao je!“

I tako, jesam. Ovde umesto tamo, vrtoglavica na kauču umesto plesa u tami. Sa umornom maskom Dekstera na sofi umesto sjajnog srebrnog blistanja Mračnog osvetnika.

„Ulazi ovamo, ti“, rekla je Rita, ispunivši dovratka tako toplim dobrim pozdravom da sam osetio kako mi zubi škrguću; rulja u meni je pri tom zavijala od razočaranja, ali se ipak polako udaljavala sa stadiona moje duše pošto je igra bila završena; jer, na kraju, šta sam drugo mogao da uradim? Ništa, naravno, osim onoga što sam i uradio: dovukao se poslušno u kuću za srećnom povorkom koju su činili Rita, Astor i uvek tihi Kodi. Uspeo sam da ne gundam; no ipak, nije li ovo bilo malo previše? Nismo li svi izrabljivali Deksterovu dobrodušnost samo za mrvicu više nego što je dolikovalo?

Večera je bila iritirajuće prijatna, kao da mi je trebalo dokazati da sam u stvari kupio sebi ulaznicu u doba sreće i krmenadli, i da treba da ostanem u toj igri iako je moje srce bilo na drugom mestu. Sekao sam meso u male komade, priželjkujući da sečem nešto drugo i razmišljajući o južnopacifičkim kanibalima koji su ljude zvali „dugačke svinje“. Bilo je to zaista primereno i ja sam čeznuo da zasečem u tu drugu svinju a ne u ovo mlako tkivo preliveno sosom od pečuraka na mom tanjiru. No smeškao sam se, bockao boraniju, i nekako stigao do kafe; muke po svinjetini, koje sam ipak preživio.

Posle večere Rita i ja smo pijuckali kafu kao deca koja polako grickaju sladoled. Iako je kafa trebalo da bude stimulans, nije mi pomogla da smislim način za izvlačenje iz ove situacije, makar i na par sati - o izbavljenju iz

ovakvog blagostanja koje traje čitav život a koje mi se prikralo otpozadi i gušilo me, da i ne govorim. Osećao sam se kao da polako bledim po ivicama i utapam se u svoju kamuflažu, dok se na kraju srećna gumena maska ne bude stopila sa mojim pravim licem i oblikovala me u biće koje sam za sada samo glumio: nekog što vodi klince na fudbal, kupuje cveće kad popije previše piva, i poredi deterdžente jer štedi, umesto da pandluje suvišno meso sa zločinaca. Bilo je to veoma depresivno razmišljanje i verovatno bih postao nesrećan da nije upravo na vreme zazvonilo zvono na ulaznim vratima.

„To mora da je Debora“, rekao sam. Prilično sam bio siguran da sam iz glasa izbacio svu nadu u spas. Ustao sam i otišao do ulaznih vrata, otvorio ih širom i ugledao punačku ženu prijatnog izgleda i dugačke plave kose.

„Oh“, rekla je ona. „Mora da ste, ovaj... je li Rita tu?“

Pa, pretpostavljam da sam bio ovaj..., iako sve do sada nisam bio svestan toga. Pozvao sam Ritu i ona je došla do vrata, smešeći se. „Keti!“, rekla je. „Drago mi je ... kako su dečaci? Keti živi u kući do nas“, objasnila mi je.

„Aha“, rekao sam. Znao sam većinu klinaca iz komšiluka, ali ne i njihove roditelje. Ova je očigledno bila majka malog ljigavca od jedanaest godina iz susedne kuće. Pošto je to značilo da ona verovatno ne nosi ručnu bombu ili fiolu s antraksom, nasmešio sam se i vratio stolu gde su sedeli Kodi i Astor.

„Džejson je u kampu sa orkestrom“, rekla je. „Nik se vuče po kući u nastojanju da stigne do puberteta kako bi mogao da pusti brkove.“

„O, gospode“, rekla je Rita.

„Niki je kreten“, prošaputala je Astor. „Tražio mi je da svučem gaćice da bi mogao da gleda.“ Kodi je mešao svoj smrznuti jogurt u smrznuti puding.

„Slušaj, Rita, žao mi je što te uznemiravam u vreme večere“, rekla je Ketu.

„Upravo smo završili. Jesi li za kafu?“

„O ne, svela sam na jednu šolju dnevno“, rekla je. „Po savetu lekara. Reč je o našem psu ... samo sam htela da pitam da niste videli Vragolana? Nema ga već nekoliko dana i Nik se zabrinuo.“

„Ja ga nisam videla. Pitaću decu“, rekla je Rita. Ali dok se okretala da pita, Kodi me je pogledao, ustao ne izustivši ni reči i izašao iz sobe. Astor je takođe ustala.

„Nismo ga videli“ - rekla je - „otkad je srušio kantu sa đubretom prošle nedelje.“ I otišla iz sobe za Kodijem. Ostavili su napola pojedeni desert na stolu.

Rita ih je posmatrala kako odlaze otvorenih usta, zatim se okrenula komšinici. „Žao mi je, Ketu. Niko ga nije video. Ali obratiću pažnju, važi? Sigurno će se pojaviti, reci Niku da ne brine.“ Još minut je čavrljala sa Ketu, dok sam ja gledao u smrznuti jogurt i pitao se čemu sam to upravo prisustvovao.

Rita je zatvorila ulazna vrata i vratila se svojoj hladnoj kafi. „Ketu je fina osoba“, rekla je. „Ali sinovi su joj prava muka. Razvedena je, bivši muž, advokat, živi u Islamoradi. Ketu dečake podiže sama i nije baš uvek čvrste ruke. Radi

kao medicinska sestra kod pedijatra negde blizu Univerziteta.“

„I nosi cipele broj?“, upitao sam.

„Blebećem?“, konstatovala je. Ugrizla se za usnu. „Žao mi je. Valjda sam malo zabrinuta... Sigurno je samo...“ Odmahnula je glavom pogledavši me. „Dekstere. Da li si ...

”

Nikada nisam uspeo da saznam jesam li, jer je zacvrkutao moj mobilni. „Izvini“, rekoh krećući ka stočiću pored ulaznih vrata gde sam ga bio spustio.

„Douks se upravo javio“, rekla mi je Debora, bez pozdrava. „Tip s kojim je trebalo da razgovara hvata maglu. Douks ga prati, trebamo mu kao pojačanje.“

„Brzo, Votsone, igra počinje“, rekao sam, ali Debora nije bila raspoložena za književnost.

„Dolazim po tebe za pet minuta“, rekla je.

POGLAVLJE 19

Ostavio sam Ritu objasnivši nešto na brzinu i izašao da pričekam. Debora je uvek držala reč i kroz pet i po minuta već smo išli ka autoputu Diksi.

„Tamo su, na Majami Biču“, rekla mi je. „Douks je rekao da je prišao tom tipu, Oskaru, i objasnio mu o čemu se radi. Oskar kaže, da razmislim malo, Douks kaže u redu, zvaću te. Ali osmatra kuću sa položaja malo dalje uz ulicu, i deset minuta kasnije tip izlazi i ulazi u kola s torbom. Trenutno samo kruži a Douks ga prati.“

„Šta mislimo, gde nas to vodi?“, pitao sam.

Odmahujući glavom Debora je presekla stari „kadilak“ sa platnenim krovom i gomilom histeričnih tinejdžera. „Nije važno“, rekla je uputivši se preko rampe na ekspresni put Palmeto, sa gasom do daske. „Oskar je i dalje naša najbolja šansa. Pokupićemo ga ako pokuša da napusti kraj, ali do tada treba da se zalepimo za njega i vidimo šta će biti.“

„Odlično, zaista fantastična ideja ... ali šta tačno mislimo da bi se moglo dogoditi?“

„Ne znam, Dekstere!“, breknula se na mene. „Ali znamo da će ovaj tip biti meta pre ili kasnije, zar ne? Sranje“, rekla je i zaškripala oko starog kamiona krcatog kavezima s plićima. Kamion je išao valjda 35 na sat, bez zadnjeg svetla, a trojica su sedela na vrhu tovara držeći pohabane šešire

jednom rukom i tovar drugom. Debora je pustila sirenu dok ih je obilazila, ali to nije imalo efekta. Ljudi na tovaru nisu ni trepnuli.

„Dakle“ - rekla je dok je ispravljala volan i ponovo ubrzavala - „Douks želi da mi predstavljamo Majami kao podrška. Tako da Oskar neće moći da se previše zanosi. Vozićemo paralelno sa Biskejnom.“

To je imalo smisla; sve dok se Oskar bude držao Majami Biča, nije mogao da se izvuče u nekom drugom pravcu. Ako bi pokušao da preseče preko nasipa ili krene na sever na drugu stranu Holaver Parka i ovamo, mi smo bili tu da ga pokupimo. Ako nije imao helikopter u rezervi, saterali smo ga u čošak. Pustio sam Deboru da vozi i ona se žurno uputila na sever ne pregazivši nikoga usput.

Kod aerodroma smo skrenuli na istok, na 836. Ovde je saobraćaj bio nešto jači, a Debora je plela provlačeći se, veoma usredsređena. Za držao sam svoje mišljenje za sebe a ona je pokazala svoje godine obuke u majamskom saobraćaju pobeđujući u igri koja se svela na neprekidno besplatno takmičenje u brzini s pilićima. Bezbedno smo prebrodili izlaz na I-95 i kliznuli niz bulevar Biskejn. Duboko sam udahnuo i pažljivo izdahnuo kada se Debora vratila u normalan ulični saobraćaj i na normalnu brzinu.

Radio je zakrčao i Douksov glas se čuo iz zvučnika. „Morgan, gde ste?“

Debora je podigla mikrofona i rekla, „Biskejn kod Makarturovog nasipa.“

Nastala je kraća pauza, a onda je Douks rekao, „Parkirao je kod pokretnog mosta na Venecijanskom nasipskom putu. Pokrivajte s vaše strane.“

„Prijem“, rekla je Debora a ja nisam mogao da se uzdržim: „Osećam se tako *zvanično* kad to kažeš.“

„Šta pa to znači?“, rekla je.

„U stvari, ništa“, rekao sam.

Pogledala me je ozbiljnim policijskim pogledom, a lice joj je i dalje bilo mlado; samo na trenutak opet smo bili deca, sedeli u Harijevim patrolnim kolima i igrali se pandura i kriminalaca - osim što sam sada ja bio dobar momak, a taj osećaj mi je unosio nemir.

„Ovo nije igra, Dekstere“, rekla je jer je, naravno, i njoj navrlo isto sećanje. „Kajlov život je sada na kocki.“ Crte lica su joj opet postale kao u velike ozbiljne ribe kada je nastavila: „Znam da je tebi to verovatno smešno, ali meni je stalo do tog čoveka. On čini da se osećam tako ... sranje. Ti se *ženiš*, a nikada nećeš razumeti.“ Došli smo do semafora kod 15. severoistočne ulice i ona je skrenula desno. Ostaci tržnog centra Omni ostali su sleva a ispred nas je bio Venecijanski nasip.

„Nisam baš sjajan kada su u pitanju osećanja, Debs“, rekao sam. „I zaista ne znam ništa o bračnim stvarima. Ali ne volim kada si nesrećna.“

Debora se zaustavila preko puta male marine, pored stare zgrade Heralda i parkirala auto licem prema Venecijanskom nasipu. Bila je isprva tiha, a zatim je glasno izdahnula vazduh i rekla: „Žao mi je.“

To me je malo zateklo jer, priznajem, i sâm sam se pripremao da kažem nešto veoma slično, tek da bi društveni točkovi ostali podmazani. Gotovo sigurno bih to sročio na malo pametniji način, ali sa istom suštinom. „Zašto?“

„Ne želim da te ... znam da si drugačiji, Dekse. Zaista se trudim da se naviknem na to ... ali ti si i dalje moj brat.“

„Usvojeni“, rekao sam.

„To je čisto sranje, i ti to znaš. Ti si moj brat. I znam da si ovde samo zbog mene.“

„U stvari, nadao sam se da ću ja moći da kažem 'prijem' kasnije preko radija.“

Huknula je. „U redu, budi guzica. Ali svejedno, hvala.“

„Nema na čemu.“

Dohvatila je radio. „Doukse. Šta on radi?“

Posle kraće pauze, Douks je odgovorio: „Izgleda da govori mobilnim.“

Debora se namrštila i pogledala me. „Ako je u begu, s kim bi razgovarao telefonom?“

Slegnuo sam. „Možda ugovara beg iz zemlje. Ili ... „

Zastao sam. Ideja je bila previše glupa da bi se o njoj razmišljalo, i sama ta činjenica je trebala da je automatski izbaci iz moje glave, ali je nekako ostala tu odbijajući se o sivu masu i mašući malom crvenom zastavom.

„Šta?“, upitala je Debora.

Odmahnuo sam glavom. „Nemoguće. Glupo. Samo luda misao koja nikako neće da me ostavi.“

„Dobro. Koliko luda?“

„Šta ako ... ne, zaboravi, rekao sam da je glupo.“

„Mnogo je gluplje da se ovako kurčiš“, odsekla je.
„Kakva ideja?“

„Šta ako Oskar zove dobrog doktora i pokušava da se s njim nagodi?“, upitao sam. I bio sam u pravu; bilo je glupo.

Debs je frknula. „Nagodi se - čime?“

„Pa,“ - rekao sam - „Douks je spomenuo da nosi torbu. Znači mogao bi da ima pare, obveznice na donosioca, kolekciju markica. Ne znam. Ali verovatno ima nešto što bi moglo da bude dragoceno za našeg prijatelja hirurga.“

„Šta, na primer?“

„Verovatno zna gde se kriju svi ostali iz starog tima.“

„Sranje“, rekla je i glodala usnu dok je premišljala. Minut kasnije zavrtila je glavom. „Otišao si prilično daleko“, rekla je.

„Prilično daleko je veliki korak napred u odnosu na glupo“, rekao sam.

„Oskar bi morao da zna kako da stupi u kontakt sa doktorom.“

„Jedan opasan tip uvek pronalazi način da dođe do drugog. Postoje spiskovi i baze podataka i zajednički kontakti, to već znaš. Zar nisi gledala *Bornov identitet*?“

„Da, ali kako znamo da ga je Oskar gledao?“, rekla je.

„Samo kažem da je moguće.“

„Aha“, rekla je.

Posle toga smo oboje ćutali. Pretpostavljam da je Debs razmišljala o Kajlu i pitala se da li ćemo ga naći na vreme. Pokušao sam da zamislim da mi je stalo do Rite na isti

način, i dobio sam prazninu. Kao što je Debora tako jasno istakla, ja sam bio veren a još uvek ništa nisam razumeo. Verovatno nikada i neću, što obično smatram blagoslovom. Za mene je uvek bilo poželjnije razmišljati mozgom nego određenim naboranim delovima lociranim nešto južnije. Hajte molim vas, ozbiljan sam; zar ljudi nikada ne *vide* sebe, onako zahuktale, balave i groktave, vlažnih očiju i sa slabošću u kolenima, savršeno idiotskog izgleda zbog nečega što čak i životinje imaju dovoljno razuma da brzo završe i vrate se pametnijim poslovima, kao što je pronalaženje svežeg mesa?

Dakle, kao što smo se svi saglasili, ja to nisam razumeo. Te sam prosto gledao preko vode u prigušena svetla kuća tamo daleko niz nasip. Nekoliko stambenih zgrada nalazilo se u blizini naplatne rampe, a zatim grupica raštrkanih kuća gotovo jednake veličine. Ako dobijem na lutriji, možda ću moći da angažujem agenta za nekretnine da mi pokaže neke sa malim podrumom, taman tolikim da pod patos može da se ušuška jedan fotograf ubica. I dok sam tako razmišljao, meki šapat je došao od mog ličnog glasa sa zadnjeg sedišta, ali naravno ništa nisam mogao da preduzmem osim da možda apaludiram mesecu koji je visio nad vodom. A preko te iste vode oslikane mesecom plovio je zvuk zvona, signalizirajući da sledi podizanje pokretnog mosta.

Radio je zakrčao. „On kreće“, rekao je Douks. „Ide preko mosta. Pazite na njega ... bela 'tojota'.“

„Vidim ga“, rekla je Debora u radio. „Imamo ga.“

Beli „SUV“ ja naišao preko nasipa i pravo 15. ulicom samo trenutak-dva pre nego što se most podigao. Posle malog zastoja da bi ga pustila napred, Debora je krenula i pratila. U bulevaru Biskejn skrenuo je desno, a trenutak kasnije i mi smo. „Ide na sever Biskejnom“, rekla je u radio.

„Razumem“, rekao je Douks. „Ja pratim odavde.“

„Toyota“ se kretala normalnom brzinom kroz umeren saobraćaj, držeći jedva pet milja na sat preko dozvoljene brzine, što se u Majamiju smatralo turističkom brzinom i dovoljno sporom da se opravda eksplozija truba od strane vozača koji su ga prolazili. Ali Oskaru to izgleda nije smetalo. Poštovao je sve saobraćajne znake i ostao u desnoj traci, terajući kao da nije pošao nigde posebno nego je prosto izašao u opuštajuću vožnju posle večere.

Kad smo se popeli na nasip kojim se protezala 79. ulica, Debora je dohvatila radio. „Prolazimo 79. ulicu“, rekla je. „On ne žuri, i dalje ide na sever.“

„Primljeno“, rekao je Douks, a Debora me je pogledala.

„Ništa nisam rekao“, rekao sam.

„Ali si svašta pomislio“, rekla je.

Išli smo na sever, dvaput se zaustavljajući zbog semafora. Debora je pazila da uvek zaostaje dvoja-troja kola za njim, što je bilo neobično za majamski saobraćaj gde je većina kola nastojala da obilazi, gazi i prolazi kroz ostale. Vatrogasci su prošli u suprotnom smeru ležeći na sireni na svim raskrsnicama. Na sve ostale vozače to je uticalo i koliko blejanje ovaca. Ignorivali su sirenu i držali se svojih teško osvojenih mesta u saobraćajnoj koloni. Čovek za

volanom vatrogasnih kola, i sam majamski vozač, jednostavno je pleo levo i desno sa pritisnutom trubom i uključenom sirenom - saobraćajni duet.

Stigli smo do 123. ulice, poslednjeg mesta kojim se moglo vratiti nazad ka Majami Biču pre nego što lokalni put 826 preseče Severni Majami Bič, a Oskar je i dalje išao na sever. Debora je radijom javila Douksu dok smo prolazili.

„Do đavola, gde će?“, promrmljala je Debora dok je spuštala radio.

„Možda se samo vozika“, rekao sam. „Divno je več.“

„Daj, molim te! Što ne napišeš sonet?“

Pod normalnim okolnostima, imao bih fantastičnu repliku na to, ali mi ništa nije palo na pamet, verovatno zbog uzbudljive prirode naše jurnjave. Pored toga, Debs je izgledala kao da bi joj prijala pobeda, pa makar i minijaturna.

Nekoliko blokova kasnije, Oskar je iznenada ubrzao ubacivši se u levu traku i skrenuo levo kroz saobraćaj, što je proizvelo kompletan koncert ljutih sirena vozača iz oba smera.

„Krenuo je u akciju“, rekla je Debora Douksu. „Ide na zapad ka 135. ulici.“

„Prelazim i ja odmah za vama“, rekao je Douks. „Na nasipu Broad.“

„Šta ima na 135. ulici?“, glasno se pitala Debs.

„Aerodrom Opa-Loka“, rekao sam. „Nekoliko milja pravo napred.“

„Sranje“, rekla je i dohvatila radio. „Doukse ... aerodrom Opa-Loka je u tom pravcu.“

„Krećem“, rekao je i mogao sam da čujem njegovu sirenu pre nego što se radio isključio.

Aerodrom Opa-Loka je već dugo bio popularan među trgovcima drogom, kao i za tajne operacije. Bio je to zgodan aranžman, imajući u vidu sasvim maglovitu granicu između ove dve pojave. Oskara je bez problema mogao da čeka mali avion, spreman da ga izvuče iz zemlje i odveze bilo gde - na Karibe, u Centralnu ili Južnu Ameriku odakle može da hvata veze za ostatak sveta, naravno. Doduše, teško da bi se on uputio u Sudan ili Bejrut, Karibi su bili mnogo verovatniji. U svakom slučaju, bekstvo iz zemlje bio je sasvim razuman potez u datim okolnostima, a aerodrom Opa-Loka logičan početak.

Oskar je sada vozio nešto brže, iako 135. ulica nije bila tako široka i propusna kao bulevar Biskejn. Naišli smo na mali most preko kanala, a kada je Oskar stigao na drugi kraj, iznenada je ubrzao, škripeći kroz saobraćaj po S krivini na putu.

„Prokletstvo, nešto ga je prepalo“, rekla je Debora. „Mora da nas je ugledao.“ Ubrzala je da bi ostala dva-tri auta iza njega, mada sada više nije baš imalo smisla praviti se kao da ga ne pratimo.

Nešto ga je zaista prepalo, jer je Oskar vozio opasno, sa svim izgledima da se zakuca u nekoga ili popne na trotoar. Sasvim prirodno, Debs nije imala nameru da dopusti da bude poražena u ovakvom ljutom nadmetanju. Pratila ga je u stopu, zanoseći se oko automobila koji su se taman

oporavljali od bliskog susreta sa Oskarom. Ispred nas, on je iznenada skrenuo u krajnju levu traku, primoravajući starog „bjuika“ da se okrene oko svoje ose, udari o ivičnjak i zakuca u žičanu ogradu ispred travnjaka svetloplave kuće.

Da li bi pogled na mala neobeležena kola bio dovoljan uzrok za ovakvo Oskarovo ponašanje? Bilo je lepo misliti da jeste i bio sam sav važan zbog toga, ali nisam verovao da je to bio razlog jer se do sada ponašao hladnokrvno i kontrolisano. Ako je želeo da nas se reši verovatnije je bilo da uradi nešto iznenada i lukavo, recimo da preleti preko pokretnog mosta koji se podiže. Zašto se iznenada uspaničio? Tek da bih nešto uradio, nagnuo sam se i pogledao u bočni retrovizor. Štampana slova koja su se videla u ogledalu govorila su mi da je sve bilo znatno bliže nama nego što se činilo. Kako su sada stvari stajale nije bilo sreće, jer se u ogledalu tog trenutka video samo jedan objekat.

Bio je to trošni beli kombi.

Pratio je i nas, i Oskara. Išao je našom brzinom, zanoseći se kroz saobraćaj. „Eto“ - rekao sam - „ipak nije glupo.“ Podigao sam glas da bih nadjačao škripu guma i trube ostalih vozača.

„Debora?“, rekao sam. „Ne bih da ti odvlačim pažnju sa vožnje, ali ako imaš malko vremena, baci pogled na retrovizor?“

„Šta sad to treba da znači, jebote“, prosiktala je, ali je pogledala u retrovizor. Bila je čista sreća što smo se nalazili

na ravnoj deonici puta, jer je u trenutku zaboravila u čijim je rukama volan. „Gle sranja“, prošaputala je.

„Da, isto to sam i ja pomislio“, rekao sam.

Nadvožnjak za izlaz na I-95 protezao se direktno ispred nas, i neposredno pre prolaska ispod njega Oskar je naglo skrenuo desno preko tri trake i zaždio ulicom koja je tekla paralelno sa autoputem. Debora je opsovala i okrenula kola za njim. „Javi Douksu!“, rekla je, a ja sam poslušno dohvatio radio.

„Poručniče Douks“, rekao sam. „Nismo sami.“

Radio je prosiktao. „Šta ti to znači, mater mu?“, rekao je Douks, gotovo kao da je čuo Deborinu reakciju i toliko joj se divio da je morao da je ponovi.

„Upravo smo okrenuli desno na 6. aveniji, a prati nas beli kombi.“ Nije bilo odgovora, pa sam ponovio: „Jesam li spomenuo da je kombi beo?“, i ovoga puta sam na svoje veliko zadovoljstvo mogao da čujem Douksa kako reži: „Jebem mu mater.“

„Tačno to smo i mi pomislili“, rekao sam.

„Pustite da vas kombi pretekne i pratite ga“, rekao je.

„Nije valjda“, procedila je Debora kroz stisnute zube, a zatim je rekla nešto mnogo gore. I ja sam imao želju da kažem nešto slično, jer čim je Douks isključio radio, Oskar je krenuo ka izlaznoj rampi na I-95 sa nama na njegovom repu; u poslednjoj sekundi oštro je skrenuo kola niz betonski nagib i spustio se direktno na 6. aveniju. Njegova „tojota“ je odskočila kada je udario o put i pijano se iskrenula na desnu stranu, a zatim se ispravila pa ubrzala.

Debra je prikočila i mi smo se zavrteli u poluokretu; beli kombi nas je prošao, odskakutao niz padinu i popunio prazninu između nas i „tojote“. Pola sekunde kasnije, Debs nas je izvukla iz proklizavanja i nastavila da prati niz ulicu.

Sporedni put je ovde bio uzan, sa redom kuća desno i visokim žutim cementnim potpornim zidom levo, po kome se pružao I-95. Pratili smo ga nekoliko blokova, hvatajući brzinu. Mršavi starac i starica držeći se za ruke zastali su na trotoaru da posmatraju kako naša čudna povorka proleće. Možda je to samo moja mašta radila, ali kao da su lepršali na vetru od Oskarovih kola i belog kombija.

Uspeli smo malo da im se približimo, kao što se izgleda i beli kombi približavao „tojoti“. Oskar je ubrzao; prošišao je znak Stop ostavljajući nas da se borimo sa dostavnim vozilom koje se zanosilo u nastojanju da izbegne „tojotu“ i kombi. U nespretnom polukružnom okretu, vozilo je tresnulo u hidrant. Debs se nije dala omesti; samo je čvrsto stegnula vilicu i proškripala pored vozila i kroz raskrnicu zanemarivši trube i vodoskok, i ponovo im je bila na repu u sledećem bloku.

Nekoliko blokova ispred Oskara bili su velika raskrsnica i crveno svetlo. Čak i sa ove udaljenosti jasno sam video stabilan saobraćajni tok kroz raskrnicu. Naravno, niko ne živi večno, ali ovo zaista nije bio način na koji bih izabrao da umrem kad bi me neko pitao. Iz ove vizure, gledanje televizije s Ritom bilo je odjednom mnogo privlačnije. Pokušao sam da smislim pristojan i uverljiv način da ubedim Deboru da stane i pomiriše cveće barem na trenutak, ali upravo kada mi je to najviše trebalo moj

moćni mozak se zatvorio, i pre nego što sam uspeo ponovo da ga pokrenem Oskar se približio semaforu.

Sasvim je moguće da je Oskar ove nedelje bio u crkvi, jer se svetlo promenilo u zeleno u trenutku kada je on proletao kroz raskrnicu. Beli kombi ga je sledio trudeći se da izbegne mali plavi auto koji je takođe pokušavao da pretekne crveno svetlo, a zatim je došao red na nas sa sasvim zelenim svetlom. Gotovo da smo uspeli - ali ovo je ipak bio Majami; odmah iza plavog auta i tačno ispred nas, na mešalici za cement su se zacrvenela zadnja svetla. Ja sam progutao knedlu kada je Debora nagazila kočnicu i zavila oko mešalice. Udarili smo o ivičnjak popevši se na njega sa dva leva točka, zatim smo se odbili nazad na kolovoz. „Veoma lepo“, rekao sam dok je Debora ponovo ubrzavala. I sasvim je moguće da bi mi se zahvalila na komplimentu da beli kombi nije u tom trenutku rešio da iskoristi naše usporavanje, posadi se pored nas i počne da nas izgurava s puta. Zadnji kraj našeg auta se zaneo ulevo, ali se Debora izborila da ga vrati na put.

Kombi je ponovo tresnuo u nas, ali sada jače i gotovo direktno u moja vrata. Dok sam se ja povlačio od udarca, vrata su se otvorila. Kola su nam se zanela i Debora je prikočila - strateški verovatno ne baš najbolji potez jer je u istom trenutku kombi ubrzao i ovoga puta sasekao moja vrata koja su otpala i zavarničila po putu sasvim solidno zveknuvši u kombi negde oko zadnjeg točka, a zatim su se otkotrljale dalje kao deformisani točak.

Ugledao sam kako se kombi malo zaneo, a zatim sam čuo labavo čangrljanje izduvane gume. Onda je beli zid

udario u nas još jednom. Naš auto je poskočio, zaneo se ulevo, preskočio ivičnjak i proleteo kroz žičanu ogradu koja je razdvajala sporedni put od rampe na izlazu sa I-95. Klizali smo vrteći se u krug kao da su naše gume bile napravljene od putera. Debora se borila sa volanom pokazujući zube, i samo je malo falilo da prođemo izlaznu rampu. Ali naravno, ja *nisam* bio u crkvi ove nedelje, i dok su naši prednji točkovi udarali o ivičnjak na izlazu iz rampe, veliki crveni „SUV“ nas je tresnuo u zadnji branik. Propeli smo se na travnatu površinu na raskrsnici autoputeva na kojoj se nalazio veliki ribnjak. Samo sam na trenutak primetio kako podšišana trava menja mesto sa noćnim nebom. Zatim su kola teško pala i vazdušni jastuk mi je eksplodirao u lice. Bilo je to kao da sam učestvovao u tuči jastucima sa Majkom Tajsonom; još uvek sam bio zbunjen kada su se kola prevrnula na krov, pala u ribnjak i počela da se pune vodom.

POGLAVLJE 20

Ne stidim se da priznam svoje skromne talente. Na primer, zadovoljno priznajem da sam bolji od proseka što se tiče mudrih opaski, a imam i dara da nateram ljude da me vole. Ako treba da budem savršeno iskren prema samome sebi, uvek sam spreman da priznam i svoje negativne strane, takođe; brza pretraga po mojoj duši naterala me je da priznam manu što nikada nisam bio naročito dobar u udisanju vode. Dok sam visio o sigurnosnom pojasu, ošamućen i gledajući kako voda navire u vrtlogu oko moje glave, ta mana je dobijala dimenzije veoma velikog karakternog nedostatka.

Poslednji pogled koji sam bacio na Deboru pre nego što je voda prešla preko njene glave nije bio nimalo ohrabrujući. Ona je sedela nepomično viseći sa svog sigurnosnog pojasa, zatvorenih očiju i otvorenih usta, upravo suprotno od njenog normalnog stanja, što verovatno nije bio nikako dobar znak. A onda je voda naplavila oko mojih očiju i ja nisam mogao da uradim apsolutno ništa.

Volim da verujem kako dobro reagujem na povremene neočekivane situacije, te sam bio prilično siguran da moja iznenadna zbunjena apatija potiče od toga što sam prvo preživeo tumbanje, a zatim me je zviznuo vazdušni jastuk. U svakom slučaju, činilo mi se da sam visio naglavce u

vodi prilično dugo, i sramota me je da priznam da sam sve to vreme oplakivao sopstvenu smrt. Dragi preminuli Dekster, toliki potencijal, toliko mračnih saputnika još za seciranje, a sada tako tragično prekinut na samom vrhuncu. Avaj, Mračni putniče, dobro sam ga znao. Jadni dečko je taman bio na putu da se oženi. Više nego tužno - zamišljao sam Ritu u belom kako jeca za oltarom, a dva mala deteta joj cvile oko nogu. Slatka mala deveruša Astor, natapirane kose, u bledozelenoj haljini sada natopljenom suzama. I tihi Kodi u svom malom smokingu zuri u zadnji deo crkve i iščekuje, razmišljajući o našem poslednjem pecaroškom poduhvatu i pitajući se da li će ikada više imati prilike da gurne nož i polako ga zavrne, posmatrajući kako svetlo crvena krv curi niz oštricu i smešeci se...

Uspori, Dekstere. Odakle takva misao? Retoričko pitanje, naravno, i nije mi bio potreban reski kikut mog starog unutrašnjeg pratioca da mi da odgovor. Ali uz njegov podsticaj sastavio sam razbacane delove poluslagalice i shvatio da Kodi...

Zar nije čudno o čemu razmišljamo dok umiremo? Kola su se gotovo stabilizovala na spljeskanom krovu i samo blago ljuljala, potpuno napunjena gustom i muljevitom vodom u kojoj ne bih mogao videti ni signalnu raketu ispaljenu direktno sa vrha mog nosa. Ali sam zato mogao da vidim Kodija mnogo jasnije sada nego kada smo poslednji put bili u istoj sobi, a oštru sliku njegove male figure nadvisivala je gigantska mračna senka, crni oblik bez lica koji je ipak izgledao nasmejano.

Je li to moguće? Opet sam ga video kako srećno zariva nož u svoju ribu. Pomislio sam na njegovu čudnu reakciju na nestalog komšijskog psa - veoma slično meni kada sam bio istih godina i kada su me pitali o komšijskom psu kojeg sam pokupio i sa kojim sam eksperimentisao. I setio sam se da je i on takođe prošao kroz traumatično iskustvo kao i ja, kada je biološki otac njega i njegovu sestru u jezivom besu prouzrokovanom drogom tuka o stolicom.

Bilo je sasvim nezamislivo uopšte razmišljati o tome. Smešna pomisao, ali... Svi delovi su bili tu. Sve je imalo savršenog poetičnog smisla.

Imao sam sina.

ISTOG KAO JA.

Ali nije bilo mudrog poočima da ga vodi kroz prve nesigurne korake u svetu seckanja i bockanja, nije bilo svevidećeg Harija da ga uči kako da bude sve što može da bude, da pripomogne njegovu transformaciju iz besciljnog deteta sa povremenom potrebom da ubija u osvetnika sa kukuljicom; nikoga da ga pažljivo i strpljivo vodi pored zamki i uz sjajnu oštricu budućnosti - nigde nikoga za Kodija, nikoga ako Dekster umre ovde i sada.

Zvučalo bi previše melodramatično kada bih rekao: „Misao me je nagnala na očajničku akciju“, a ja sam melodramatičan jedino namerno, kada imam publiku. Međutim, kada me je spoznaja o Kodijevoj pravoj prirodi zapljusnula, čuo sam, gotovo kao eho, duboki bestelesni glas kako kaže: „Otkopčaj sigurnosni pojas, Dekstere.“ Uspeo sam da nateram moje iznenada ogromne i trapave prste da se pomere do patenta za pojas i nekako ga otkače.

Bilo je to kao da pokušavam šunku da uđenem u iglu, ali sam petljao i gurao i konačno osetio da je popustilo. Naravno to je značilo da sam udario glavom o plafon, jako s obzirom da se sve odigravalo pod vodom. Ali je šok od udarca glavom razneo još paučine pa sam se ispravio i pružio ka otvoru gde su nekada bila ona izbijena vrata od auta. Uspeo sam da uletim licem u nekoliko inča debeli mulj na dnu ribnjaka.

Ispravio sam se i snažno odbatrgao prema površini. Bilo je to prilično slabašno batrganje, ali i dovoljno dobro jer je voda bila samo neke tri stope duboka. Dočeka sam se na kolena i nekako stao na noge; stajao sam u vodi dašćući tek toliko da usisam divan vazduh. Divna i nedovoljno cenjena stvar, taj vazduh. Savršeno je tačno da stvari nikada dovoljno ne cenimo, dok ne ostanemo bez njih. Bila bi to jeziva slika kada bi svi ljudi ovoga sveta ostali bez vazduha kao na primer...

... Debora?

Pretpostavljam da bi pravo ljudsko biće pomislilo na svoju sestru koja se davi znatno ranije, ali, budimo fer - od imitacije se ne može očekivati više posle svega kroz šta sam prošao. A pošto sam je se konačno setio, moguće da još nije bilo kasno za razuman poduhvat. Nisam oklevao da pomognem, ali nisam odoleo a da ne pomislim da smo večeras zaista tražili malo previše od odgovornog blistavog Dekstera, zar ne? Tek što sam izašao iz blata a već sam morao da mu se vratim.

Porodica je porodica, a kuknjava mi nikada nije donela ništa dobro. Duboko sam udahnuo i zaronio ponovo u

blatnjavu vodu, napipavajući put do prednjeg sedišta Deborinog „vrh mu na dnu stoji“ auta. Nešto me je zviznulo posred lica a zatim me brutalno uhvatilo za kosu - sama Debs, nadao sam se, jer bi sve drugo što mrda po ovim vodama sigurno imalo mnogo oštrije zube. Pružio sam ruku i pokušao da joj razdvojim prste. Bilo je dovoljno teško da držim dah i pipkam naslepo okolo i bez netraženog podšišivanja u isto vreme. Ali Debora je čvrsto držala - što je, na neki način, bio dobar znak da je i dalje živa, ali me je i bacilo u dilemu da li će me prvo izdati pluća ili skalp. To nikako ne bi išlo; uposlio sam obe ruke i uspeo da odvojim njene prste od moje nežne frizure. Zatim sam pratio njenu ruku do ramena i pipao po njenom telu dok nisam pronašao traku sigurnosnog pojasa. Ruka mi je kliznula niz pojas do kopče i pritisnuo sam dugme.

Naravno, zaglavilo se. Mislim, već smo znali da je to jedan od onih dana, zar ne? Stvari su se prosto nizale, i zaista, bilo bi mnogo nadati se da makar i jedna sitnica može da krene kako treba. Samo da bih istakao šta hoću da kažem, nešto je napravilo *blurp* u mom uhu i ja sam shvatio da je Debori počelo da ističe vreme i da je okušala sreću sa udisanjem vode. Bilo je moguće, ali malo verovatno, da njoj to bolje pođe za rukom nego meni.

Kliznuo sam dublje u vodu i kolenima se opro o krov auta, zaglavivši moje rame u Deborin pleksus i gurnuo je nagore da oslobodim pojas njene težine. Zatim sam povukao koliko god sam mogao ostatak pojasa kako bih ga što više olabavio. Zakačio sam se nogama i izvukao Deboru kroz pojas i prema vratima. I sama je delovala nekako

labavo; možda sam ipak zakasnio, posle svih mojih nadljudskih napora. Provukao sam se kroz vrata vukući i nju za sobom. Košulja mi se zakačila za nešto na vratima i pocepala, što me nije sprečilo da se provučem i uspravim udišući noćni zrak.

Debora je bila teška kao tuč u mojim rukama i tanak mlaz muljevite vode curio joj je iz ugla usana. Noseći je preko ramena odgacao sam kroz mulj do trave. Mulj se opirao na svakom koraku i pojeo mi je levu cipelu tek što sam makao tri koraka od kola. Ali cipele je mnogo lakše zameniti nego sestru, te sam se borio sve dok se nisam uspeo na travu i spustio Deboru na leđa na čvrsto tlo.

U blizini je zavijala sirena i gotovo istog trena pridružila joj se i druga. Radost i sreća. Pomoć je bila na putu. Možda će imati i peškir. U međuvremenu, nisam bio siguran da li će stići na vreme da i Debora ima vajde od toga. Zato sam se spustio pored nje, okrenuo je licem nadole preko mog kolena i isterao iz nje vode koliko god sam mogao. Zatim sam je vratio na leđa, prstom izbacio nešto blata iz njenih usta i počeo da joj dajem veštačko disanje usta na usta.

U početku je moja jedina nagrada bila još jedan mlaz blatnjave vode, što uopšte nije pomoglo da posao postane prijatniji. Ali sam bio uporan i Debs je uskoro počela da se grči i povraća još dosta vode - najvećim delom po meni, nažalost. Strašno je kašljala, udahнула tako da je zvučalo kao zarđale šarke, i rekla: „Jebi ga...”

Ovoga puta mi je bila draga njena tvrdokorna elegancija. „Dobrodošla nazad“, rekao sam. Debora se slabašno skotrljala licem nadole i pokušala da se uspravi na

ruke i noge. Ali se ponovo srušila na lice, bolno hvatajući vazduh.

„O, bože. O sranja, nešto je polomljeno“, kukala je. Okrenula je glavu na stranu i još malo povratila, izvijajući leđa u luk i usisavajući vazduh velikim škripavim udasima, između grčeva i povraćanja. Posmatrao sam je i priznajem da sam bio malo zadovoljan sobom. Dekster patak ronac se probio i spasao dan. „Zar nije divno povraćati?“, pitao sam je. „Mislim, imajući u vidu alternativu?“ Naravno ubojit odgovor je bio izvan moći sirote devojke u njenom oslabljenom stanju, ali sam bio zadovoljan da vidim da je imala dovoljno snage da prošapće: „Jebi se.“

„Gde te boli?“, upitao sam je.

„Prokletstvo“, rekla je veoma slabo. „Ne mogu da pomeram levu ruku. Celu ruku ...“ Odgurnula se i pokušala da pomera pomenutu ruku, uspevši jedino da samoj sebi prouzrokuje ogroman bol. Usisala je vazduh, što ju je opet nateralo na slab kašalj, a zatim se jednostavno izvrnula na leđa i stenjala.

Kleknuo sam pored nje i lagano opipao nadlakticu. „Ovde?“, upitao sam. Odmahnula je glavom. Krenuo sam rukom nagore, preko ramenog zgloba i ključne kosti, i nisam morao da je pitam je li to bilo pravo mesto. Zastenjala je, zakolutila očima i čak kroz blato na njenom licu mogao sam da vidim da je pobledela za još nekoliko nijansi. „Polomljena ti je ključna kost“, rekao sam.

„Ne može biti“ - rekla je slabim i hrapavim glasom - „moram da pronađem Kajla.“

„Ne“, rekao sam. „Moraš u Urgentni centar. Ako nastaviš da se potucaš okolo u ovom stanju, završićeš odmah pored njega, uvezana i izlepljena, a to ne bi valjalo.“

Moram, rekla je.

„Debora, upravo sam te izvukao iz potonulog auta, uništivši veoma lepu kuglašku košulju. Da li zaista želiš da moje savršeno herojsko spasavanje propadne?“

Ponovo se zakašljala, škrgućući od bola u ključnoj kosti koja se pomerala sa njenim spazmatičnim udasima. Jasno je bilo da nismo završili s ubeđivanjem, ali joj je postajalo jasno da je bila u velikim bolovima. A pošto naš razgovor zaista nikuda nije vodio, bilo je sasvim dobro što je Douks stigao, a odmah za njim i dvojica bolničara.

Dobri narednik me je oštro pogledao, kao da sam lično gurnuo kola u ribnjak i izvrnuo ih. „Izgubili ih, a?“, rekao je, što je bilo veoma nefer.

„Da, ispostavilo se da je mnogo teže pratiti nekoga kada si postavljen naglavačke i pod vodom“, rekao sam. „Sledeći put ti uradi taj deo, a mi ćemo stajati ovde i prigovarati.“

Douks me je samo pogledao i progundao. Zatim je kleknuo pored Debore i rekao: „Povređena?“

„Ključnjača“, rekla je. „Polomljena.“ Šok je brzo iščezavao i sada se opirala bolu grizući usnu i dišući isprekidano. Nadao sam se da bolničari imaju nešto efikasnije za nju.

Douks nije rekao ništa; jednostavno je pogled skrenuo na mene. Debora je ispružila zdravu ruku i uhvatila njegovu. „Doukse“, rekla je i on ju je ponovo pogledao.

„Nađi ga“, rekla je. On ju je samo posmatrao dok je mlela zubima i stenjala kroz još jedan talas bola.

„Prolaz“, rekao je jedan od bolničara. Bio je sitan mlad momak sa bodljikavom frizurom, i on i njegov stariji i krupniji partner su izmanevrisali svojim kolicima kroz prolaz u žičanoj ogradi koju su probila Debina kola. Douks je pokušao da ustane i pusti ih da dođu do Deборе, ali je ona vukla njegovu ruku iznenađujućom snagom.

„Nađi ga“, ponovila je. Douks je klimnuo, što je njoj bilo dovoljno. Debora je pustila njegovu ruku i on je ustao da napravi mesta bolničarima. Hitro su prišli i brzo pregledali Debs, a zatim je stavili na kolica, podigli ih i počeli da ih guraju ka ambulantnim kolima. Posmatrao sam kako odlazi, pitajući se šta se dogodilo sa našim dragim prijateljem u belom kombiju. Imao je puknutu gumu - koliko je daleko stigao? Bilo je verovatnije da će pokušati da se prebaci u drugi auto nego da se zaustavi i pozove AAA²⁸ da mu pomognu da promeni gumu. Dakle negde u blizini, postojala je velika verovatnoća da ćemo pronaći napušteni kombi i nestali auto.

Iz veoma velikodušnih poriva, imajući u vidu njegov stav prema meni, krenuo sam da kažem Douksu o čemu sam razmišljao. Ali tek što sam napravio korak i po u njegovom smeru, čuo sam gužvu koja nam se približava. Okrenuo sam se da pogledam.

²⁸ American Automobile Association, američki Auto-moto savez; ista skraćenica važi i za amatersko atletske udruženje i neke druge organizacije, recimo udruženja bivših alkoholičara.

Sredinom ulice, prema nama je trčao nabijen sredovečni momak bez ičeg na sebi osim para bokserica. Trbuh koji mu je visio preko lastiša bokserica tresao se u ritmu trka kojim nam se približavao; bilo je jasno da nije bio utreniran za trčanje a sve je sebi još i otežavao mlateći rukama iznad glave i vičući: „Hej! Hej! Hej!“. Dok je prošao rampu od puta I-95 i stigao do nas dahtao je toliko da nije mogao da izgovori nešto suvislo, ali sam imao prilično dobru ideju šta je želeo da kaže.

„Kamebi“, prodahtao je, a ja sam shvatio da su se udružili njegov nedostatak daha i njegov kubanski akcenat, i da je u stvari pokušavao da kaže „kombi“.

„Beli kombi? Sa probušenom gumom? Ostali ste bez kola?“, rekao sam, a Douks me je pogledao.

Ali čovek bez daha je odmahivao glavom. „Beli kombi, naravno. Čuo, mislio pas unutra, možda povređen“, rekao je i zastao da duboko udahne kako bi mogao ispravno da prenese čitav užas onoga što je video. „A onda ... „

Međutim, traćio je dragoceni dah. Douks i ja smo već sprintali uz ulicu u smeru iz koga je on došao.

POGLAVLJE 21

Poručnik Douks je očigledno zaboravio da treba on mene da prati, jer me je prestigao do kombija za dobrih dvadeset jardi. Naravno da je bio u velikoj prednosti jer je imao obe cipele, ali se kretao veoma dobro i bez obzira na to. Kombi je bio nateran na trotoar ispred bledoplave kuće okružene zidom od koralne stene. Prednji branik je udario u ugaoni stub i ulubio se, a zadnji deo vozila bio je iskošen prema ulici tako da smo mogli da vidimo svetložute tablice na kojima je pisalo *Izaberi život*.

Dok sam sustigao Douksa, on je već bio otvorio zadnja vrata i čuo sam cviljenje koje je dopiralo iznutra. Ovoga puta nije toliko podsećalo na psa, ili sam ja možda počeo da se navikavam. Glas je bio malo viši nego ranije, malo iseckaniji, i više kao oštro grgoljenje nego jodlovanje, ali ipak prepoznatljivo kao zov još jednog živog mrtvaca.

Stvor je bio privezan za automobilsko sedište bez naslona koje je bilo postavljeno dužom stranom uz bočni zid kombija. Oči stvora su se u svojim beskapnim ležištima valjale divlje tamo-amo i gore-dole, a bezusna, bezuba usta bila su zamrznuta u O, dok je telo bilo u položaju fetusa kome odsustvo ruku i nogu onemogućava ikakav značajniji pokret.

Douks se bio nadvio nad njim gledajući u ostatke lica kome je nedostajao izraz. „Frenk“, rekao je, a stvor je oči

upravio u njega. Zavijanje je prestalo samo na trenutak, a zatim se nastavilo glasnijom kuknjavom koja je imala boju nove agonije i molbe.

„Prepoznaješ ga?“, upitao sam.

Douks je klimnuo. „Frenk Obri“, rekao je.

„Otkud znaš?“, upitao sam, jer u ovakvom stanju svi ljudski stvorovi nesumnjivo liče jedni na druge. Jedini uočljivi znak raspoznavanja bile su bore na čelu.

Douks ga je još malo posmatrao, a onda je nešto progundao i zvrncuo po parčetu papira zalepljenom za sedište. Nagnuo sam se da pogledam: istim paučinastim rukopisom koji sam već jednom ranije bio video, bilo je napisano „OBRI“ i O je bilo dvaput podvučeno.

„Dovedi bolničare“, rekao je Douks.

Požurio sam do mesta gde su oni upravo zatvarali zadnja vrata ambulantnih kola. „Ima li mesta za još jednog?“, upitao sam. „On neće zauzeti mnogo, ali mu trebaju jaki sedativi.“

„U kakvom je stanju?“, upitao me je ježokosi.

Bilo je to veoma dobro pitanje za nekoga njegove profesije. Jedini odgovor koji mi je pao na pamet bio je malo neozbiljan, te sam samo rekao: „Mislim da će i vama trebati isto.“

Pogledali su me kao da misle da se šalim i da situaciju nisam uzeo za ozbiljno. Zatim su se međusobno pogledali i slegnuli ramenima. „Dobro, ortak“, rekao je stariji. „Uguraćemo ga unutra.“ Ježokosi bolničar je odmahnuo

glavom, ali se okrenuo, ponovo otvorio vrata ambulantnih kola i počeo da vadi kolica.

Dok su oni gurali kolica ka Donkovom slupanom kombiju, popeo sam se u ambulantna kola da vidim kako je Debs. Oči su joj bile zatvorene i bila je veoma bleđa, ali je lakše disala. Otvorila je oči i pogledala me. „Ne mičemo se“, rekla je.

„Dr Donko je slupao kombi.“

Ona se napela i pokušala da sedne, širom otvorenih očiju. „Uхватili ste ga?“

„Ne, Debs. Samo njegovog putnika. Mislim da je bio na putu da ga isporuči, jer je sasvim prepariran.“

I ranije mi je izgledala bleđa, ali je sada gotovo nestala. „Kajl“, rekla je.

„Ne. Douks kaže da je to neki Frenk.“

„Jesi li siguran?“

„Apsolutno. Tu je i mala beleška sa njegovim imenom. Nije Kajl, sestro.“

Debora se sklopivši oči opružila kao izduvani balon. „Hvala bogu“, rekla je.

„Nadam se da ti ne smeta da deliš taksi sa Frenkom“, rekao sam.

Odmahnula je glavom. „Ne smeta mi“, rekla je, a zatim je ponovo otvorila oči. „Dekstere. Nema zajebavanja sa Douksom. Pomozi mu da nađe Kajla. Molim te?“

Mora da su lekovi delovali jer sam na jednom prstu mogao da nabrojim koliko sam je puta čuo da traži nešto

tako molećivo. „Dobro, Debs. Daću sve od sebe“, rekao sam, a njene oči su se ponovo zatvorile.

„Hvala“, rekla je.

Vratio sam se Donkovom kombiju taman na vreme da vidim starijeg bolničara kako se ispravlja na mestu gde je očigledno povraćao i okreće se svom partneru koji je sedeo na ivičnjaku mrmljajući nešto sebi, a preko toga zvukove koje je Frenk i dalje pravio iznutra. „Hajde, Majkl“, rekao je. „Hajde, družo.“

Majkl nije bio zainteresovan da se pomeri, osim što se ljuljao napred-nazad i ponavljao: „O, bože. O, Isuse. O, bože.“ Odlučio sam da mu moja podrška nije potrebna i otišao do vozačevih vrata na kombiju. Bila su širom otvorena te sam zavirio unutra.

Dr Donko mora da je veoma žurio, jer je ostavio za sobom radio koji je izgledao veoma skupo, kao oni koje policija i novinari koriste za praćenje hitnih objava i poziva. Bilo je veoma utešno znati da nas je Donko pratio zahvaljujući tome, a ne nekim njegovim magičnim moćima.

Osim toga, kombi je bio čist. Nije bilo izdajničkih šibica, niti komadića hartije sa adresom ili čudnim latinskim žvrljotinama. Ništa što bi nam dalo ikakav trag. Možda je bilo otisaka ali smo već znali ko je vozio i oni nisu bili naročito korisni.

Uzeo sam radio i odšetao do zadnje strane kombija. Douks je stajao pored otvorenih zadnjih vrata a stariji bolničar je svog partnera uspeo da osovi na noge. Dao sam

Douksu radio. „Bio je na prednjem sedištu“, rekao sam. „Prislušivao nas je.“

Douks je samo bacio pogled na uređaj i spustio ga na pod kombija. Pošto nije bio preterano razgovorljiv, upitao sam: „Imaš li uopšte ideju šta treba da radimo sledeće?“

Pogledao me je i nije rekao ništa, a ja sam ga gledao pun iščekivanja. Pretpostavljam da smo mogli da stojimo tako sve dok golubovi ne počnu da nam se gnezde na glavama, da nije bilo bolničara. „Okej, momci“, rekao je stariji, a mi smo se pomerili u stranu da bi oni mogli da pakuje Frenka. Stameni bolničar je delovao sasvim u redu, kao da je bio tu da stavi udlagu dečaku sa iščašenim zglobovima. Međutim, njegov partner je i dalje izgledao veoma nesrećno i čak i sa udaljenosti od sedam stopa mogao sam da čujem njegovo disanje.

Stajao sam pored Douksa i posmatrao kako stavljaju Frenka na kolica i odvoze ga. Kada sam ponovo pogledao u Douksa on je opet zurio u mene. Opet me je počastio svojim veoma neprijatnim osmehom. „Spala knjiga na tebe i mene“, rekao je. „A ja te ne znam.“ Oslonio se o izubijani beli kombi i prekrstio ruke. Čuo sam kada su bolničari zalupili vratima hitne pomoći i odmah zatim začula se sirena. „Samo ti i ja“ - ponovio je Douks - „i nijedan sudija.“

„Je li to još jedna od tvojih jednostavnih narodnih mudrosti?“, rekao sam; jer ja sam žrtvovao celu levu cipelu i veoma lepu kuglašku majicu, da i ne spominjem svoj hobi, Deborinu ključnu kost i savršeno dobar službeni automobil, dok on nije ni košulju pogužvao, a pravi mi

kriptične netrpeljive opaske. Zaista je čovek bio više nego što sam mogao da podnesem.

„Nemam poverenja u tebe“, rekao je.

Pomislio sam kako je to divno što se poručnik Douks otvorio prema meni deleći svoje sumnje i osećanja. Ipak, osećao sam da treba da pokušam da održim njegovu koncentraciju. „Mislim da nam vreme ističe“, rekao sam. „Pošto je Frenka sredio i isporučio, Donko će sada početi sa Kajlom.“

Nakrenuo je glavu na stranu i zatim je polako odmahnuo. „Kajl nije važan“, rekao je. „Kajl je znao u šta se upušta. Ono što je bitno jeste uhvatiti doktora.“

„Kajl je važan mojoj sestri“, rekao sam. „To je jedini razlog što sam ovde.“

Douks je ponovo klimnuo. „Prilično dobro“, rekao je. „Gotovo bih mogao da ti poverujem.“

Upravo tada mi je sinula ideja. Priznajem da me je Douks monumentalno iritirao, i to ne samo zato što me je sprečavao da obavim važno lično istraživanje, iako bi, sasvim jasno, i samo to bilo dovoljno. Sada je još i kritikovao moju ulogu, što je prevazilazilo granice civilizovanog ponašanja. Dakle, iritacija je možda bila majka inventivnosti; nije baš naročito poetično, ali je istinito. U svakom slučaju, u Deksterovoj prašnjavoj lobanji otvorila su se vratašca i iznutra je zasjalo svetlo; originalni delić mentalne aktivnosti. Naravno, Douksu je moglo da se i ne dopadne, ali je vredelo pokušati da ga ubedim da sagleda koliko je ideja zaista bila dobra. Zato sam pokušao.

Osećao sam se pomalo kao Duško Dugouško koji pokušava da nagovori Elmera Daveža na nešto smrtonosno, ali je sam to tražio. „Poručniče Douks“ - počeo sam - „Debora mi je jedini rod i nije pravo da dovodite u pitanje moju posvećenost. Posebno“ - nastavio sam, i morao sam da se borim sa porivom da zagrizem prste u Duškovom stilu - „zato što do sada niste uradili lutnoapso štani.“

Štagod da je bio, hladnokrvni ubica ili ne, poručnik Douks je očigledno bio sposoban i da oseća. Možda je u tome i bila velika razlika između nas, razlog što je on tako uporno nastojao da zadrži svoj beli šešir zacementiran na glavi i bori se protiv onih koji su, u stvari, bili njegova strana. U svakom slučaju, na licu mu se videlo kako ga obuzima bes, a duboko u njemu počinjalo je gotovo čujno režanje njegove unutrašnje senke. „Lutnoapso štani“, rekao je. „I ta je dobra.“

„Lutnoapso štani“, bio sam uporan. „Debora i ja smo odradili sav pešački posao i sve rizike uzeli na sebe, i vi to znate.“

Vilični mišići su mu iskočili kao da će se otkaçiti s lica i zadaviti me, a potisnuto unutrašnje režanje se izlilo u riku koja se zaorila čak do mog Mračnog putnika, koji se uspravio i odgovorio istom merom; stajali smo tako, sa naše dve gigantske senke koje su se nevidljivo izvijale i međusobno nadmetale.

Sasvim je moguće da bi na ulici bilo rastrganog mesa i lokvi krvi da patrolna kola nisu taj trenutak odabrala da se uz škripu zaustave pored nas i prekinu meč. Mladi pub je iskočio iz njih a Douks je refleksno izvadio svoju značku i

isturio je ka njemu ne sklanjajući pogleda sa mene. Drugom rukom mu je pokazao da može da se udalji. Pub se povukao i zavukao glavu nazad u kola da bi se posavetovao sa partnerom. „U redu“ - rekao mi je poručnik Douks - „šta imaš na umu?“

Nisam bio savršen, jer Duško Dugouško bi ga naterao da sâm smisli šta dalje. Ali, nije bilo ni tako loše. „U stvari“ - rekao sam - „imam ideju. Ali je malo riskantno.“

„Aha“, rekao je. „I mislio sam da će biti tako nešto.“

„Ako vam je previše, smislite nešto drugo“, rekao sam. „No, po meni to je sve što možemo da uradimo.“

Prosto se videlo kako razmišlja. Znao je da mu postavljam mamac, ali je u onome što sam rekao bilo taman dovoljno istine, a u njemu dovoljno ponosa ili besa, da ga ne bude briga. „Da čujem“, rekao je konačno.

„Oskar je zbrisao“, rekao sam.

„Tako se čini.“

„To nam ostavlja samo jednu osobu za koju znamo da bi dr Donko sigurno bio zainteresovan“, rekao sam i pokazao na njegove grudi. „Vas.“

Nije se baš štrečno, ali je nešto zaigralo na njegovom čelu i kanda je zadržao dah. Zatim je polako klimnuo i duboko udahnuo. „Lukavi kučkin sine“, rekao je.

„Jesam“, priznao sam. „Ali sam i u pravu.“

Douks je dohvatio radio i pomerio ga u stranu da bi mogao da sedne na zadnji trap kombija. „U redu“, rekao je. „Nastavi.“ Vratio je radio na staro mesto, odmah pored vrata.

„Prvo, kladim se da će nabaviti drugi radio“, rekao sam, pokazujući glavom na onaj pored Douksa.

„Aha.“

„Dakle, ako znamo da sluša, možemo da ga namamimo da sluša ono što želi da čuje. A to je“ - rekao sam osmehnuvši se najbolje što umem - „ko ste vi i gde se nalazite.“

„I ko sam ja?“, rekao je, a moj osmeh ga izgleda nije impresionirao.

„Vi ste momak koji mu je smestio Kubance“, rekao sam.

Proučavao me je malo, zatim je odmahnuo glavom. „Zaista si mi stavio muda u procep, a?“

„Apsolutno“, rekao sam. „Ali ti možeš da ga središ, zar ne?“

„Kajla je sradio bez muke.“

„Ti ćeš znati da dolazi“, rekao sam. „Kajl nije znao. Pored toga, zar ti nisi za nijansu bolji od Kajla u ovim stvarima?“

Bilo je to bestidno, kompletno providno, ali se on primio. „Jesam“, rekao je. „Pored ostalog si i dobar uvlačač.“

„Nikakvo uvlačenje“, rekao sam. „Samo prosta, jednostavna istina.“

Douks je pogledao u radio pored sebe. Zatim je pogled uperio negde u daljinu, preko autoputa. Ulična svetla su pravila narandžasti odsjaj na kapljici znoja koja mu se kotrljala preko čela u oko. Nesvesno ju je obrisao, i dalje zureći preko I-95. Zatim se zagledao u mene ne trepćući

toliko dugo da je bilo pomalo uznemiravajuće biti u njegovoj blizini a da pri tom on gleda u nešto drugo. Kao da sam za njega bio nevidljiv.

„U redu“, rekao je, pogledavši konačno opet u mene, i sada je narandžasto svetlo bilo u njegovim očima. „Uradimo tako.“

POGLAVLJE 22

Narednik Douks me je povezao nazad u Centralu. Bilo je čudno i uznemiravajuće iskustvo sedeti tako blizu njega, a imali smo tako malo da kažemo jedno drugom. Uhvatio sam sebe kako krajičkom oka proučavam njegov profil. Šta se tamo odvijalo? Kako je mogao da bude to što sam znao da jeste, a da ništa ne *radi* po tom pitanju? Odricanje od vremena za igru samo je oštrilo moje zube, a Douks očigledno nije imao takve probleme. Možda je sve to izbacio iz sistema tamo u El Salvadoru. Da li je bio iole drugačiji osećaj činiti to sa zvaničnim blagoslovom vlade? Ili je bilo jednostavno lakše nemati brige da će vas uhvatiti?

Nisam mogao da znam, i sigurno nisam mogao da zamislim sebe kako mu postavljam to pitanje. Kao da bi istakao poentu, stao je na crvenom svetlu i okrenuo se da me pogleda. Pravio sam se da ne primećujem, gledajući direktno ispred sebe kroz vetrobran gde je i on vratio pogled kada se svetlo promenilo u zeleno.

Vozili smo pravo do parkirališta službenog voznog parka gde me je Douks smestio na prednje sedišta drugog „taurusa“. „Daš mi petn'es' minuta“, rekao je pokazujući glavom na radio. „Zatim me pozovi.“ Bez ijedne reči više seo je u svoj auto i odvezao se.

Prepušten samome sebi, motao sam po glavi poslednjih nekoliko sati punih iznenađenja. Debora u bolnici, ja u

dosluhu sa Douksom - i otkriće u vezi sa Kodijem tokom mog bliskog susreta sa smrću. Naravno, možda sam potpuno pogrešio u pogledu dečaka. Možda postoji drugo objašnjenje za njegovo ponašanje na pomen nestalog ljubimca, a način na koji je spremno svitlao nož u ribu možda je predstavljao sasvim normalnu dečiju okrutnost. Neobično je bilo to što sam priželjkivao da se ne varam. Želeo sam da poraste i bude kao ja - ponajpre, shvatio sam, jer sam želeo da ga oblikujem i njegova malešna stopala uputim Harijevom stazom.

Je li ovako izgledao ljudski nagon za razmnožavanjem, bespredmetna i moćna želja za replikom očaravajućeg, nezamenljivog mene, čak i ako sam dotični ja bio čudovište koje istinski nije imalo prava da živi među ljudima? To bi sigurno objasnilo kako je nastala ogromna većina monumentalno neprijatnih kretena koje sam sretao svakodnevno. Međutim, za razliku od njih ja sam bio savršeno svestan da bi svet bio bolje mesto bez mene u njemu - jednostavno mi je bilo više stalo do sopstvenih osećanja nego do toga šta bi svet mogao da misli. I sada me evo, željnog da izmrestim još jednog sebe, kao Drakula koji stvara nove vampire da stoje pored njega u mraku. Znao sam da je bilo pogrešno - ali, kakvo je to zadovoljstvo bilo deliti sa Kodijem sve bajne lekcije koje sam ja naučio! Naučiti ga da izbegne zamke i jame za tigrove! Pomoći mu da izraste u nekog poput mene, samo još boljeg!

I kakva sam samo ovca postao! Da li je zaista epizoda sa Ritinom sofom pretvorila moj nekada moćni intelekt u takvu hrpu sentimentalnog blata? Kako sam mogao da

razmišljam o takvim apsurdnostima!? Zašto nisam pokušao da osmislim plan za izbegavanje braka? Nije ni čudo što nisam mogao da se otrgnem iz Douksovog gušilačkog nadgledanja - istrošio sam sve svoje moždane ćelije i sada sam vozio na leru.

Pogledao sam na sat. Petnaest minuta vremena protraćenog na trivijalno mentalno baljezganje. Proteklo je dovoljno: uzeo sam radio i pozvao Douksa.

„Naredniče Douks, vaš položaj?“

Nastala je stanka, a zatim pucketanje. „A, radije ne bih sada.“

„Šta rekoste, naredniče?“

„Pratio sam krimosa, ali rekô bih da me je izradio.“

„Kakvog krimosa?“

Opet kratka stanka, kao da je Douks očekivao da sâm obavim sav posao a ja nisam još znao šta da kažem. „A, tipa iz mojih vojnih dana. Ja, ovaj, njega su uhvatili u El Salvadoru, i on možda misli da sam ja kriv za to.“ Stanka. „Tip je opasan“, rekao je.

„Hoćete pojačanje?“

„Ne još. Za sada ću pokušati da ga izbegnem.“

„Prijem“, rekao sam i osetio pri tom malo uzbuđenje što je konačno došao i taj dan.

Ponovili smo osnovnu poruku još nekoliko puta, da bismo bili sigurni da će stići do dr Donka, a zatim smo se razišli oko jedan po ponoći, a ja sam svaki put rekao „prijem“. Konačno sam se uputio kući, oduševljen i ispunjen. Možda ću sutra pokušati da ubacim i

„primljeno“, ili čak „razumeo“. Konačno nešto čemu se mogu radovati.

Kada sam se vratio svom skromnom prebivalištu i video ga u stanju užasnog nereda, setio sam se da je Debs trebala da bude ovde umesto u bolnici. Sutra ću otići da je obiđem. U međuvremenu, imao sam nezaboravan ali iscrpljujući dan; sateran u ribnjak od strane serijskog udoseca, preživeo automobilsku nesreću i pri tom se napola udavio, izgubio savršeno dobru cipelu, i kao da sve to nije bilo dovoljno, povrh svega bio primoran da se ortačim sa narednikom Douksom. Jadni isceđeni Dekster. Nije ni čudo što sam toliko umoran. Sručio sam se na krevet i istog trena zaspao.

* * *

Rano sledećeg dana, Douks je zaustavio kola pored mojih na parkingu Centrale. Izašao je noseći plastičnu sportsku torbu, koju je spustio na haubu mog auta. „Poneo si prljav veš?“, upitao sam ga uljudno. Ali je moja dobronamerna bodrost opet prošla neprimećeno.

„Ako ovo uopšte upali, ili će on mene ili ću ja njega“, rekao je. Otvorio je patent-zatvarač na torbi. „Ako on bude moj, gotovo je. Ako ja budem njegov...“ Uzeo je GPS prijemnik i stavio ga na haubu. „Ako on sredi mene, ti si mi pojačanje.“ Pokazao je svoje zaslepljujuće zube. „Pomisli koliko se dobro osećam zbog toga.“ Izvadio je mobilni i spustio ga pored GPS-a. „Ovo je moje obezbeđenje.“

Pogledao sam u dve stvarčice na haubi. Nisu mi delovale naročito preteće; možda da jednu bacim u vazduh, a drugom gađam nekoga u glavu? „Bez bazuke?“, pitao sam.

„Nema potrebe. Samo ovo“, rekao je. Još jednom je posegnuo u sportsku torbu. „A ovo“, rekao je, vadeći malu stenografsku svesku, sa presavijenim prvim listom. Bio je tu niz brojeva i slova, a kroz spiralu je bila provučena jeftina hemijska.

„Ova olovka je moćnija od mača“, rekao sam.

„Ova i jeste“, odvratio je. „Gornji red je broj telefona. Drugi red je pristupni kod.“

„Čemu pristupam?“

„Nije potrebno da znaš“, rekao je. „Ti samo pozovi, ukucaj kod i daj im broj mog mobilnog. Oni će ti dati GPS fiks za moj telefon. I ti dođeš po mene.“

„Zvuči jednostavno“, rekao sam pitajući se je li zaista tako.

„Čak i za tebe“, rekao je.

„S kim ću razgovarati?“

Douks je samo odmahnuo glavom. „Neko mi duguje uslugu“, rekao je i izvadio ručni policijski radio iz torbe. „Sada ide lak deo“, rekao je. Pružio mi je radio i vratio se u svoja kola.

Pošto smo konačno jasno postavili mamac za dr Donka, sledeći korak bio je da ga navedemo na određeno mesto u pravo vreme, a srećna okolnost bila je da je Vins Masuka bio prosto previše savršena mogućnost da bismo ga ostavili

po strani. U nekoliko narednih sati vozali smo se po gradu svako u svojim kolima i ponavljali istu poruku nekoliko puta, sa suptilnim varijacijama, tek radi sigurnosti. Takođe smo i prozvali nekoliko patrola za koje je Douks rekao da verovatno neće zajebati stvar. To sam razumeo kao njegovu nedovoljno izraženu domišljatost, ali tipovani pubovi nisu izgleda shvatili šalu i, mada se nisu zaista usrali, jesu malo preterali u nestrpljivom ubeđivanju narednika Douksa da oni zaista neće sjebati stvar. Bilo je divno raditi sa čovekom koji je pobuđivao takvu odanost.

Naš mali tim proveo je ostatak dana pumpajući vazdušne talase lakim razgovorom o zabavi, dajući uputstvo kako se stiže do Vinsove kuće i podsećajući ljude na vreme. I nekako posle ručka, naš *coupe de grace*. Sedeći u kolima ispred velikog tržnog centra, pozvao sam poručnika Douksa još jednom preko ručnog radija, zarad pažljivo osmišljenog razgovora.

„Naredniče Douks, ovde Dekster, čujete li me?“

„Ovde Douks“, rekao je posle kratke stanke.

„Mnogo bi mi značilo kada biste došli na moje večerašnje momačko veče.“

„Ne smem nigde“, rekao je. „Ovaj tip je previše opasan.“

„Svratite samo na piće. Na brzaka“, ubeđivao sam ga.

„Video si šta je uradio Meniju, a Meni je bio samo desert. Ja sam taj koji je ovog tipa odao lošim momcima. Ako se mene dokopa, šta će tek meni uraditi?“

„Ja se ženim, naredniče“, rekao sam. Dopao mi se ton kojim sam rekao „naredniče“. „To se ne događa svakodnevno. A on neće ništa pokušati sa gomilom policije okolo.“

Nastala je dugačka dramska pauza tokom koje je Douks brojao do sedam, znao sam, upravo kako smo se dogovorili. „U redu“, rekao je. „Doći ću oko devet.“

„Hvala, naredniče“, rekao sam, oduševljen što mogu da upotrebim isti ton; i samo zbog kompletnog uživanja u sreći, dodao sam: „To mi zaista mnogo znači. Prijem.“

„Prijem“, rekao je.

Nadao sam se da negde u gradu ciljna publika sluša našu malu radio dramu. Dok se pere za operaciju, da li će zastati, nakriviti glavu i slušati? I dok je njegov radio pucketao divnim prijatnim glasom narednika Douksa, možda je spustio testeru za kosti, obrisao ruke i zapisao adresu. A zatim se zadovoljno vratio poslu - na Kajlu Čatskom? - sa unutrašnjim mirom čoveka koga čekaju posao i ispunjen društveni život.

Tek da bismo bili potpuno sigurni i da bi sve bilo savršeno skockano, naši prijatelji iz patrolnih kola će bez daha ponoviti poruku nekoliko puta, i to ne zeznuvši stvar: Narednik Douks će lično biti na žurki večeras, živ i zdrav, oko devet sati.

A što se mene tiče, pošto sam za narednih par sati završio, uputio sam se u Memorijalnu bolnicu Džekson da obiđem svoju omiljenu ptičicu slomljenog krila.

Deborin gornji deo tela bio je u gipsu, sedela je na krevetu u sobi na šestom spratu sa divnim pogledom na autoput, i mada sam bio siguran da su joj davali lekove protiv bolova, uopšte nije izgledala ozareno kada sam ušao u sobu. „Prokletstvo, Dekstere“ - pozdravila me je - „reci im da me puste odavde. Ili barem da mi vrate moju odeću pa da idem.“

„Milo mi je što vidim da se bolje osećaš, draga sestro“, rekao sam. „Bićeš očas na nogama.“

„Biću na nogama onog trena kad mi daju prokletu odeću“, rekla je. „Šta se kod đavola događa napolju? Šta si radio?“

„Douks i ja smo postavili prilično elegantnu zamku, a Douks je mamac“, rekao sam. „Ako dr Donko zagriže, imaćemo ga večeras na mojoj, aaa, zabavi. Vinsovoj zabavi“, dodao sam, i shvatio da sam želeo da se ogradim od cele te veridbe, i bez obzira što sam to radio prilično trapavo, osećao sam se bolje - što očigledno nije imalo isti utešni efekat i na Debs.

„Tvoja veridba“, rekla je, a zatim prosiktala: „Sranje. Naveo si Douksa da sâm sebi smesti.“ Priznajem da je zvučalo prilično elegantno kada je dolazilo od nje, ali u tom trenutku nisam želeo da ona razmišlja na taj način; nesrećni ljudi se sporije izleče.

„Ne Debora, ozbiljno“, rekao sam najboljim utešnim glasom. „Mi to radimo da bismo uhvatili dr Donka.“

Gledala me je dugo, a zatim, začudo, zašmrkala je i borila se sa suzama. „Moram da ti verujem“, rekla je. „Ali

mrzim to. Mogu da mislim samo na to šta li će on uraditi Kajlu.“

„Ovo će uspeti, Debs. Vratićemo Kajla.“ Pošto je ipak bila u pitanju moja sestra, nisam dodao: „...najveći njegov deo, u svakom slučaju.“

„Bože, mrzim što sam ovde zarobljena“, rekla je. „Trebam vam napolju kao pojačanje.“

„Možemo mi sami, sejo“, rekao sam. „Na žurki će biti desetak pubova, svi naoružani i opasni. A i ja ću biti tamo“, rekao sam osećajući se donekle isprovociranim što je ona potcenjivala moje prisustvo.

Ali je ona nastavila istim tonom. „Nije nego. I ako Douks uhvati Donka, mi dobijamo Kajla nazad. A ako Donko uhvati Douksa, ti si ga otkao. Zaista lukavo, Dekstere. Ti dobijaš u svakom slučaju.“

„To mi uopšte nije palo na pamet“, slagao sam. „Jedina misao mi je bio viši cilj. Pored toga, za Douksa važi da je veoma dobar u ovakvim stvarima. I on zna Donka.“

„Pobogu, Dekse, ovo me ubija. On drži Kajla. To je jedino o čemu mogu da razmišljam. Šta ako...“ Pukla je i ugrižla se za usnu. „Bolje bi bilo da ovo uspe“, rekla je. „Predugo već drži Kajla.“

„Uspeće ovo, Debora“, rekao sam.

Mada nijedno od nas nije verovalo u moje reči.

Međutim, doktori su bili neumoljivi i insistirali da je zadržé još 24 sata, na posmatranju. I tako, uz srdačno „haj-ho“ sestri, odgalopirao sam u suton, a odatle u moj stan na tuširanje i presvlačenje. Šta obući? Nisam imao pojma šta se nosi ove sezone na nametnutu žurku u čast neželjenih zaruka, koja se može pretvoriti u žestoku borbu sa osvetoljubivim manijakom. Braon cipele jasno nisu dolazile u obzir, ali osim toga ništa nije delovalo kao dovoljno stroga etiketija. Posle pažljivog razmatranja prepustio sam se jednostavno dobrom ukusu da me vodi i izabrao svetlozelenu havajku sa crvenim električnim gitarama i ljubičastim munjama. Jednostavno i elegantno. Par kaki pantalona i patike, i bio sam spreman za bal.

Preostao mi je još čitav sat do zakazanog vremena, te otkrih da mi se misli okreću u potpuno novom smeru; ne ka uranjanju u sve veću tamu zarad surovih pirueta sa koturom lepljive trake i sjajnim oštrim nožem - nego ka Kodiju. Jesam li bio u pravu što se njega tiče? Ako jesam, kako sâm da se izbori sa buđenjem sopstvenog Putnika? Bila mu je potrebna moja ruka da ga vodi, i otkrih da sam rad da mu je pružim.

Zato sam otišao iz stana i povezao se na jug, umesto na sever i do Vinsove kuće. Kroz petnaest minuta pokucao sam na vrata Ritine kuće i posmatrao prazno mesto preko ulice koje je ranije zauzimao kestenjasti „taurus“ narednika Douksa. Večeras je nesumnjivo bio kod kuće pripremajući se, pritežući opasač za predstojeći konflikt i polirajući svoje

metke. Hoće li pokušati da ubije dr Donka, siguran u saznanju da ima legalnu dozvolu za to? Koliko je proteklo otkad je nešto ubio? Da li mu je to nedostajalo? Da li ga je Potreba zahvatila kao uragan, razvejavajući sav razum i kočnice?

Vrata su se otvorila. Rita je sijala i izbila mi vazduh umotavši me zagrljajem i ljubeći mi lice. „Zdravo, lepoto“, rekla je. „Uđi.“

Uzvratio sam joj kratak zagrljaj forme radi i zatim se oslobodio. „Ne mogu da ostanem dugo“, rekao sam.

Zasjala je još više. „Znam“, rekla je. „Vins je nazvao i rekao mi. Baš je to divno s njegove strane. Obećao je da će te držati na oku da ne bi uradio ništa zaista ludo. Uđi unutra“, rekla je i uvukla me držeći me za ruku. Kada je zatvorila vrata okrenula mi se, iznenada ozbiljna. „Čuj, Dekstere. Želim da znaš da uopšte nisam ljubomoran tip i da ti apsolutno verujem. Samo idi i zabavi se.“

„Hoću, hvala“, rekao sam, mada sam sumnjao da će tako biti. I pitao sam se šta je Vins to rekao da bi je naveo da pomisli da će žurka biti nekakva opasna zamka puna iskušenja i greha. Uostalom, tačno je i moglo tako da bude. Pošto je Vins u velikoj meri bio sintetički, umeo je da bude nepredvidiv u društvenim situacijama, kao što pokazuju bizarni dueli seksualnim insinujacijama sa mojom sestrom.

„Lepo od tebe što si svratio ovde pre žurke“, rekla je Rita vodeći me do kauča na kome sam proveo tako mnogo mog nedavnog života. „Deca su htela da znaju zašto ne mogu i ona da idu.“

„Razgovaraću s njima“, rekao sam, željan da vidim Kodija i pokušam da otkrijem da li sam bio u pravu.

Rita se osmehnula, kao da je zaista bila oduševljena saznanjem što ću razgovarati sa Kodijem i Astor. „Pozadi su“, rekla je. „Idem po njih.“

„Ne, čekaj“, rekao sam. „Idem ja tamo.“

Kodi i Astor su bili napolju, u dvorištu, sa Nikom, slinavim moronom iz susedstva koji je želeo da vidi голу Astor. Podigli su pogled kada sam se pojavio u vratima, a Nik se okrenuo i pokupio se u sopstveno dvorište. Astor mi je pritrčala i zagrlila me, a Kodi ju je pratio, posmatrajući, bez emocija na licu. „Zdravo“, rekao je svojim mirnim glasom.

„Želje i pozdravi, mladi građani“, rekao sam. „Hoćemo li obući zvanične toge? Cezar nas zove u Senat.“

Astor je nakrivila glavu na stranu i posmatrala me kao da je upravo videla kako sam pojeo živu mačku. Kodi je samo rekao: „Šta?“, veoma mirno.

„Dekstere“ - rekla je Astor - „zašto mi ne možemo da idemo na žurku s tobom?“

„Pre svega“ - odgovorio sam joj - „sutra je škola. A drugo, veoma se bojim da je ovo žurka samo za odrasle.“

„Je l' to znači da će biti golih ženskih?“, upitala je.

„Za kakvog me ti čoveka smatraš?“, prekorio sam je. „Dal' stvarno misliš da bih ja *ikada* išao na žurku sa golim ženskama?“

„Aaaauuuu“, rekla je ona, a Kodi je prošaputao: „Ha.“

„Ali još važnije, biće glupog igranja i ružnih košulja, što za vas nije dobro da vidite. Izgubili biste sve poštovanje prema odraslima.“

„Kakvo poštovanje?“, upitno će Kodi, a ja se rukovah s njim.

„Lepo rečeno“, odvratih. „Sada idi u svoju sobu.“

Astor se konačno zakikotala. „Ali mi želimo da idemo na žurku“, rekla je.

„Neće moći, bojim se“, ostao sam dosledan. „Ali sam vam doneo po komad blaga da ne biste odbegli.“ Pružio sam joj napolitanke, našu tajnu monetu. Podeliće je ravnopravno s Kodijem kasnije, kada ne budu u dometu pogleda. „E pa sada, mlada gospodo“, rekao sam. Pogledali su me u iščekivanju. I tu sam se zaglavio, sasvim ustreptao od želje da saznam odgovor, ali i potpuno nesiguran odakle, ili čak, kako da počnem ispitivanje. Nisam mogao prosto da kažem: „Usput, Kodi, pitao sam se da li voliš da ubijaš?“ To je, naravno, bilo upravo ono što me je zanimalo, ali nisam mogao tako da se obratim detetu - posebno Kodiju koji je i inače bio razgovorljiv koliko i kokosov orah.

Njegova sestra Astor, pak, često je govorila u njegovo ime. Rano detinjstvo provedeno pod pritiskom nasilnog trola od oca napravilo je takvu simbiotsku vezu između njih da kada je on pio gazirano piće, ona bi podrignula. Šta god da se odvijalo u Kodijevoj duši, Astor je bila u stanju da izrazi.

„Mogu li da pitam nešto veoma ozbiljno?“, rekao sam, a oni su razmenili pogled u kome je bila sadržana kompletna

konverzacija, ali koji nikom drugom ništa nije govorio. Zatim su klimnuli, kao da su im glave bile zajedno montirane na osovini za stoni fudbal.

„Komšijski pas“, rekao sam.

„Šta sam ti rekao“, kazao joj je Kodi.

„Uvek je obarao đubre“, rekla je Astor. „I kakao po dvorištu. A Niki ga je pujdao da nas ujeda.“

„Pa ga je Kodi sredio?“, upitao sam.

„On je dečak“, rekla je Astor. „On voli da radi takve stvari. Ja samo gledam. Hoćeš li reći mami?“

Eto ga. *On voli da radi takve stvari.* Gledao sam u njih dvoje kako me posmatraju bezbrižno kao da su upravo rekli da više vole sladoled od vanile nego od jagode. „Neću joj reći“, odgovorio sam. „Ali ni vi ne smete da kažete nikome na svetu, nika da nikome. Samo nas troje i niko više, razumeli?“

„Dobro“, rekla je Astor bacivši pogled na brata. „Ali zašto, Dekstere?“

„Većina ljudi ne bi razumela“, rekao sam. „Čak ni vaša mama.“

„Ti razumeš“, rekao je Kodi svojim gotovo šapatom.

„Da“, rekao sam. „I ja mogu da pomognem.“ Duboko sam udahnuo i osetio kako mi se eho valja kostima, iz dubine svih onih godina od Harija pa sve do danas; bili smo pod plaštom iste majamske noći pod kojom je i on stajao i meni rekao istu stvar. „Moramo da to dovedemo u red, skockamo kako treba“, rekao sam, a Kodi me je pogledao velikim očima ne trepnuvši, i klimnuo glavom.

„Dobro“, rekao je.

POGLAVLJE 23

Mala kuća Vinsa Masuke bila je u Severnom Majamiju, na kraju slepe 125. ulice. Bila je okrečena u žuto sa pastelnoružičastim obodom koji je ozbiljno dovodio u pitanje moj ukus u izboru saradnika. Bilo je nešto veoma dobro potkresanih žbunova u dvorištu, a ispred ulaznih vrata vrt sa kaktusima, dok je kaldrmisanu stazu do ulaznih vrata osvetljavao niz solarnih lampi.

Bio sam već jednom kod njega pre nešto više od godinu dana, kada je Vins iz nekog razloga odlučio da priredi maskenbal. Bio sam poveo i Ritu, jer čemu maska ako je ne nosiš. Ona je pošla kao Petar Pan, a ja sam bio Zoro, naravno; Mračni Osvetnik sa spremnom oštricom. Vins je otvorio vrata u tesno pripijenoj dugačkoj haljini sa korpom voća na glavi.

„Džej Edgar Huver?“, upitao sam.

„Vruće. Karmen Miranda“, odgovorio je pre nego što nas je odveo do izvora njegovog smrtonosnog voćnog punča. Uzeo sam samo gutljaj i odlučio da ću se držati gaziranog, ali je sve to bilo mnogo pre moje transformacije u punokrvnog muškarčinu pivopiju. Neprekidno se vrtela monotona tehno-pop muzika pojačana do nivoa koji je smišljen samo zato da bi čovek poželeo da sam sebi operiše mozak, a žurka se bila pretvorila u preteranu buku i veselje.

Koliko sam znao, od tada Vins nije priređivao zabave, barem ne te veličine. Ipak, uspomena je očigledno i dalje živela, i Vins je bez problema u roku od 24 sata okupio oduševljenu gomilu da prisustvuje mom poniženju. Pošto je on čovek koji drži reč, u celoj kući su se projektovani porno-filmovi na nekoliko raspoređenih monitora, čak i u zadnjem dvorištu. I naravno, izvor voćnog punča opet je bio tu.

Pošto su glasine o prvoj zabavi još uvek kolale, mesto je bilo puno manguparije, uglavnom muške, koji su navalili na punč kao da je bila raspisana nagrada za onoga ko prvi postigne trajno oštećenje mozga. Čak sam i poznao neke od prisutnih. Anhel Batista-nije-mi-rod stigao je pravo s posla, kao i Kamila Fig i još jedan broj laboratorijskih pacova, nekoliko pandura koje sam znao, uključujući četvoricu koji nisu zajebali stvar naredniku Douksu. Ostatak gomile je izgleda usput pokupljen na Saut Biču zbog njihove sposobnosti da proizvode glasan i visok zvuk UUU! kad god se muzika menjala ili se prikazivalo nešto posebno nepristojno.

Uopšte nije trebalo mnogo pa da se žurka pretvori u nešto zbog čega će svima veoma dugo biti mnogo žao. Do petnaest do devet još sam jedino ja mogao da stojim na nogama bez pomoći. Većina pajkana je zauzela busiju pored punča u sumornoj hrpi koja je brzo padala na kolena. Anhel-nije-mi-rod ležao je pod stolom u dubokom snu s osmehom na licu. Pantalone su mu nestale a neko ga je obrijao po sred glave.

Pošto su stvari već tako stajale, pomislio sam da je idealan trenutak da se iskradem i pogledam da li je stigao narednik Douks. Ispostavilo se, međutim, da grešim. Nisam odmakao ni dva koraka prema vratima kada je na mene otpozadi naletelo nešto teško. Brzo sam se okrenuo i suočio se sa Kamilom Fig koja je nastojala da se baci na mene sleđa. „Zdravo“, rekla je uz veoma sjajan i malo balav osmeh.

„Zdravo“, rekao sam veselo. „Hoćeš li piće?“

Namrštila se na mene. „Ne treba mi piće. Sam' sam 'tela da te pozdravim.“ Namrštila se još jače. „'Suse 'riste, š'o si sladak“, rekla je. „Uvek sam 'tela da ti ka'em.“

Sirotica je očigledno bila pijana, ali opet - Sladak? Ja? Pretpostavljam da previše alkohola može da zamagli vid, al' hajte, molim vas - šta može da bude slatko kod nekoga ko bi te radije rasporio nego se rukovao s tobom? U svakom slučaju, moj prag na broj žena već je bio dostignut jednom, Ritom. Ako me sećanje ne vara, Kamila i ja nikada nismo prozborili više od tri reči. Nikada ranije nije spomenula moju navodnu „slatkoću“. Izgledalo je da me izbegava, radije crveneći i sklanjajući pogled umesto da mi prosto poželi dobro jutro. A sada me je praktično silovala. Kakvog je to smisla imalo?

U svakom slučaju, nisam imao vremena da se bavim dešifrovanjem ljudskog ponašanja. „Mnogo ti hvala“, rekao sam Kamili dok sam pokušavao da je otkačim sa sebe a da ne povredim ozbiljno ni jedno od nas. Ona mi se obesila rukama oko vrata i ja sam pokušavao da ih rastavim, ali se ona držala čvrsto kao ostriga. „Mislim da ti treba malo

svežeg vazduha, Kamila“, rekao sam u nadi da će shvatiti i sama otići. Naprotiv, ona se pripila još više, muljajući svoje lice u moje dok sam se ja panično sklanjao.

„Ovde je moj svež vazduh“, rekla je. Skupila je usne u pučavo „ljubi me“ i gurala me unazad dok se nisam sudario sa stolicom i gotovo preturio.

„Ovaj ... bi li ti malo sela?“, pitao sam u nadi.

„Ne“, rekla je vukući me nadole prema svom licu svojom težinom koja kao da se udvostručila. „Hoću da se tucam.“

„O, pa“, zamucuo sam, savladan apsolutno šokantnom direktnošću i apsurdnošću - jesu li sve ženke ljudske vrste bile lude? A ni muškarci nisu bili ništa bolji. Oko mene je bila atmosfera kao sa slika Jeronimusa Boša, sa Kamilom koja je bila spremna da me obali ispod stola gde je nesumnjivo jato ptičjih kljunova čekalo da joj pomogne da me obeščasti. Ali sam se ja brzo dosetio da sada imam savršeni izgovor da izbegnem obeščaćivanje. „Uskoro se ženim, znaš.“ Koliko god mi bilo teško da to priznam, bio je red da bude ponekad i korisno.

„Skote“, rekla je Kamila. „Zgodni skote.“ Odjednom se opustila i ruke su joj same pale s mog vrata. Jedva sam uspeo da je uhvatim i sprečim da padne na pod.

„Verovatno je tako“, rekao sam. „Ali ti u svakom slučaju treba malo da posediš.“ Pokušao sam da je spustim u stolicu, što je bilo kao sipanje meda na oštricu noža, i ona se sasuljala na pod.

„Zgodni skote“, rekla je i sklopila oči.

Saznanje da te saradnici cene uvek prija, ali mi je moj romantični interludij protraćio nekoliko minuta a bilo je više nego neophodno da izađem i javim se naredniku Douksu. I tako, ostavljajući Kamilu da slatko spava i sanja snove o ljubavi, uputio sam se po drugi put prema izlazu...

...i po drugi put sam skrajnut s puta, ali sada divljim napadom na moju nadlakticu. Vins glavom i bradom šćepao me je za biceps i odvuкао od vrata nazad u nadrealizam. „Hej!“, zajodlovaо je. „Hej, slavljeniče! Kuda?“

„Ključevi su mi ostali u kolima“, rekao sam pokušavajući da se otrgnem iz njegovog smrtonosnog stiska. No on me je samo još jače cimnuo.

„Ne, ne, ne“, rekao je vukući me prema punču. „Ovo je tvoja zabava, nikuda ti nećeš.“

„Zabava je divna, Vinse“, rekao sam. „Ali stvarno moram da...“

„Pij“, rekao je, bućnuvši šolju u činiju i gurajući je ka meni tako da mi se izlila po košulji. „Ovo ti treba. Banzai!“ Podigao je svoju šolju u vazduh i iskapio je. Srećom po sve kojih se to tiče, ispijanje je izazvalo napad kašlja i ja sam uspeo da se izvučem kad se on presamitio boreći se za vazduh.

Već sam bio izašao iz kuće i odmakao stazom kada se on pojavio na vratima. „Hej!“, viknuo je za mnom. „Još ne možeš da odeš, striptizete dolaze!“

„Odmah se vraćam“, doviknuo sam mu. „Napravi mi još jedno piće!“

„Tako!“, rekao je uz lažni osmeh. „Ha! Banzai!“ I vratio se unutra veselo mahnuvši. Ja sam krenuo da tražim Douksa.

Bio je parkiran direktno preko puta mene i trebalo je da ga odmah ugledam, ali nisam. Kada sam konačno video njegov poznati kestenjasti „taurus“, shvatio sam koliko je pametno postupio. Parkirao se uz ulicu pod veliko drvo koje je blokiralo sve ulično svetlo. To bi uradio svako ko nastoji da se sakrije, ali bi to takođe dr Donku dalo osećaj sigurnosti da može da se približi a da ga niko ne vidi.

Krenuo sam ka kolima i kako sam se približavao, spustio se prozor. „Još ga nema“, rekao je Douks.

„Trebalo bi da uđeš na piće“, rekao sam.

„Ne pijem.“

„Očigledno ne ideš na zabave, jer bi inače znao da se u njima ne učestvuje tako što se sedi u parkiranom autu s druge strane ulice.“

Narednik Douks ništa nije rekao ali je podigao prozor, otvorio vrata i izašao. „Šta ćeš da radiš ako se on sada pojavi?“, pripitao me je.

„Uzdam se u svoj šarm“, rekao sam. „Hajde sad unutra dok još ima onih koji nisu popadali u nesvest.“

Zajedno smo prešli ulicu, ne baš držeći se za ruke ali su okolnosti bile toliko čudne da smo baš i mogli. Kada smo bili na pola puta, neka kola su skrenula iza ugla i došla niz ulicu prema nama. Poželeo sam da potrčim i bacim se iza reda lijandera, ali sam bio veoma ponosan na moju ledenohladnu samokontrolu kada sam prosto ležerno pogledao u

auto koji nailazi. Polako se provozio, a narednik Douks i ja smo bili već prešli ulicu kada je stigao do nas.

Douks se okrenuo da pogleda u kola, a i ja sam. Petoro zlovoljnih tinejdžera gledalo je u nas. Jedan se okrenuo i rekao nešto ostalima koji su se nasmejali. Kola su nastavila dalje. „Bolje da uđemo“, rekao sam. „Izgledali su opasno.“

Douks nije reagovao. Posmatrao je kako kola okreću na kraju ulice a zatim je nastavio ka Vinsovim vratima. Ja sam ga sledio, sustigavši ga taman na vreme da mu otvorim vrata.

Bio sam odsutan samo minut-dva, ali se broj popadalih tela impresivno povećao. Dva policajca koji su se držali posude za punč sada su bili ispruženi po podu, a jedan od izbeglica sa Saut Biča povraćao je u činiju u kojoj je do pre nekoliko minuta bila salata. Muzika je treštala jače nego ikada, a iz kuhinje se čuo Vinsov povik: „Banzai!“ kome se pridružio hor raznoraznih glasova. „Izdaje me nada“, rekao sam naredniku Douksu, koji je promumlao: „Bolesni kreteni.“ Ušao je odmahujući glavom.

Douks nije uzeo piće i nije igrao. Našao je ćošak u kome nije bilo onesvećenih tela i prosto je stajao posmatrajući jeftiniju verziju kosača sa žurke nekog bratstva. Pitao sam se da li treba da mu pomognem da se uključi u opštu atmosferu zabave. Možda bih mogao da mu pošaljem Kamilu Fig da ga zavede.

Posmatrao sam kako dobri narednik stoji u ćošku i gleda sve oko sebe, pitajući se o čemu li razmišlja. Metafora je bila odlična: Douks stoji tih i sâm u ćošku dok svuda oko njega buntovnički život divlja. Verovatno bih osetio kako se

puni izvorište simpatije prema njemu, samo da sam imao osećanja. Izgledalo je kao da ga se čitava stvar ne dotiče, nije odreagovao ni kada su dvoje sa Saut Biča protrčali pored njega goli. Oči su mu bile na najbližem monitoru na kome su se vrteli iznenađujući i originalni snimci u vezi sa životinjama. Douks je gledao bez ikakvog interesovanja ili emocija; prosto je bacio pogled, zatim je prešao na pandure na podu, Anhela pod stolom, i Vinsa koji je predvodio plesače konge iz kuhinje. Pogled mu je lutao sve do mene, i mene je pogledao sa istim odsustvom izraza. Prešao je sobu i stao ispred mene.

„Koliko moramo da ostanemo?“, upitao je.

Osmehnuo sam mu se najbolje što sam mogao. „Malo je previše, zar ne? Sva ova radost i zabava ... mora da te čini nervoznim.“

„Čini da želim da operem ruke“, rekao je. „Čekaću napolju.“

„Misliš da je to stvarno pametno?“, upitao sam.

Glavom je pokazao na Vinsovu kongu kolonu, koja se pretvorila u spazmatično urnebesnu gomilu. „A je l' ovo?“, rekao je. Naravno imao je pravo, iako u smislu suvog smrtonosnog bola i užasa kongu kolona na podu nije mogla da se meri sa dr Dankom. Opet, pretpostavljam da treba misliti i na ljudsko dostojanstvo, ako ono uopšte negde postoji. Ako se uzme u obzir soba u kojoj smo, teško da ga je igde bilo.

Ulazna vrata su se širom otvorila. Douks i ja smo se okrenuli sa refleksima kao pod konac; ispostavilo se da je

bilo dobro što smo bili spremni na opasnost, jer bi nas u suprotnom zaskočile dve polugole žene koje su nosile radiokasetofon. „Alo!“, viknule su i za nagradu dobile hrapavo i visoko „UUUUU!“ od bivše konga kolone na podu. Vins se koprcao da se izvuče iz gomile tela i klimavo stao na noge. „Hej!“, viknuo je. „Hej, slušaj 'vamo! Stigle su striperke! Banzai!“ Nastao je još glasniji „UUUU!“ i jedan od pandura na podu se nekako nakolencio, ljuljajući se i buljeći dok je izgovarao: „Striperke...“

Douks je pogledao po sobi pa u mene. „Biću napolju“, rekao je i okrenuo se vratima.

„Doukse“, rekao sam misleći kako to baš nije pametno. Uspeo sam da napravim samo korak za njim kada sam opet bio divlje zaskočen.

„Moj si!“, urlao je Vins grleći me trapavo kao medved.

„Vinse, pusti me“, rekao sam.

„Nema šanse!“, likovao je. „Hej, slušaj 'vamo! Pomozite mi oko stidljivog mladoženje!“ Talas bivših igrača konge s poda i poslednji policajci na nogama naleteli su na mene i ja sam se našao usred ljudi koji su skakali po meni. Pritisak tela me je gurao prema stolici sa koje se onesveščena Kamila Fig otkotrljala na pod. Borio sam se da se iščupam, ali nije vredelo. Njih je bilo previše, i bili su naliveni Vinsovim raketnim gorivom. Mogao sam samo da posmatram kako narednik Douks, uz poslednji pogled ka sobi kao da je kamenuje, izlazi kroz vrata u noć.

Na silu su me ugorali u stolicu i stajali oko mene tako gusto da je bilo očigledno da nemam kud. Nadao sam se da

je Douks bio zaista toliko dobar koliko je mislio za sebe, jer je bilo jasno da će neko vreme biti prepušten samome sebi.

Muzika je prestala i čuo sam poznate zvuke od kojih su mi se naježile dlake na rukama: Bilo je to šuštanje lepljive trake koja se odmotava s kotura, moj omiljeni preludijum u koncertu za oštricu noža. Neko mi je držao ruke i Vins je triput obmotao traku oko mene, prikucavajući me za stolicu. Nije bilo dovoljno čvrsto da bi me zadržalo, ali bi me sigurno dovoljno usporilo da bi gomila mogla da me zadrži na stolici.

„E, sad može!“, uzviknuo je Vins; jedna od striperki je uključila kasetofon i predstava je počela. Prva striperka, neraspoložena crnkinja, počela je da meša ispred mene i skida nepotrebne delove odeće. Kada je bila gotovo gola, sela mi je u krilo ližući mi uvo i sve vreme ljuljajući zadnjicom. Zatim mi je glavu stavila među njene dojke, izvila leđa u luk i odskočila unazad, a druga striperka, žena azijskih crta i plave kose, prišla je i ponovila sve isto. Kada je i ona malo odljuljala u mom krilu, pridružila joj se prva striperka i onda su sedele svaka sa po jedne moje strane. Nagnule su se napred trljajući svoje dojke o moje lice, i počele da se ljube.

U tom momentu dragi Vins im je doneo po veliku čašu svog ubitačnog voćnog punča, koji su one ispile, i dalje se ljuljajući u ritmu. Jedna od njih je promrmljala: „Uuu! Dobar punč.“ Nisam znao koja je to rekla, ali su se izgleda obe slagale u tome. Dve žene su počele znatno više da se izvijaju a gomila oko mene je počela da urla kao besni psi na pun mesec. Nisam imao čist pogled jer su mi ga

zaklanjale četiri veoma velike i neprirodno tvrde dojke - po dve sa svake strane - ali je zaista izgledalo da se svi osim mene ludo provode.

Ponekad čovek prosto mora da se zapita da li našim univerzumom možda vlada neka vrsta zloćudne sile sa bolesnim smislom za humor. Poznao sam dovoljno muškarce ljudske vrste da bih znao da bi većina njih dala pojedine delove svoga tela kad bi sada mogli budu na mom mestu. A ja sam mogao da mislim samo na to da bih i ja bio jednako zadovoljan da dam neki deo tela samo da bih ustao sa stolice i udaljio se od razigranih golih žena. Naravno, draže bi mi bilo da dam tuđe delove tela, i bio bih ih rad prikupiti.

Nije bilo pravde; dve striperke su mi sedele u krilu, ljuljale se u ritmu muzike i znojile se po mojoj lepoj rajonskoj košulji i jedna po drugoj, dok je oko nas besnela zabava. Posle naizgled beskrajnog vremena provedenog u čistilištu, prekidanog samo onda kada bi Vins striperkama donosio po još jedno piće, dve uzburkane žene su se konačno sklonile s mog krila i zaigrale kružeći kroz gomilu. Dodirivale su lica, pijuckale iz tuđih čaša i povremeno uhvatile pokoju preponu. Iskoristio sam priliku da oslobodim ruke i uklonim lepljivu traku, i tek tada sam primetio da niko nije obraćao pažnju na dikana Dekstera, teoretski Čoveka dana. Brz pogled naokolo pokazao mi je i zašto: svi u sobi su zinuli u dve striperke koje su igrale potpuno gole, sijajući se od znoja i prolivenog pića. Vins je podsećao na lik iz crtanog filma dok je buljio kao da će mu oči ispasti, ali je bio u dobrom društvu. Svako ko je bio pri

svesti držao je sličnu pozu, buljio ne dišući, klateći se lagano sa strane na stranu. Mogao sam da projašem kroz sobu na metku izbačenom iz topa, i niko ne bi obratio ni najmanju pažnju.

Ustao sam, pažljivo zaobišao gomilu i izvukao se kroz ulazna vrata. Mislio sam da narednik Douks verovatno čeka negde u blizini kuće, ali njega nije bilo nigde na vidiku. Prešao sam ulicu i proverio njegov auto. I auto je bio prazan. Tražio sam ga uz ulicu i niz ulicu, i opet isto. Ni znaka od njega.

Douks je nestao.

POGLAVLJE 24

Mnoge aspekte ljudskog postojanja nikada neću razumeti, pri tom ne mislim samo intelektualno. Mislim da mi nedostaje sposobnost da osećam i saosećam. Meni samom to ne deluje kao veliki nedostatak, ali je činjenica da zbog toga mnoga obična ljudska iskustva ostaju daleko izvan mojih spoznajnih mogućnosti.

Međutim, postoji jedno gotovo dominantno ljudsko iskustvo koje snažno osećam, a to je iskušenje. Dok sam gledao praznu ulicu u kojoj je živeo Vins Masuka i shvatao da se dr Danko nekako dokopao Douksa, osećao sam kako me preplavljaju emocije donoseći mi nesvesticu u talasima koji su me gotovo davili. *Bio sam slobodan.* Misao je navaljivala na mene i pogađala me svojom elegantnom i savršeno opravdanom jednostavnošću. Ništa lakše nego sada jednostavno otići. Ostaviti Douksa neka se druži s Doktorom, prijaviti ujutru i praviti se da sam previše popio - ipak je moje momačko veče! - i da nisam bio siguran šta se dogodilo s dobrim narednikom. I ko bi mi protivurečio? Niko od onih sa zabave ne bi mogao da tvrdi da nisam sve vreme bio sa njima i gledao striptiz.

Douks bi nestao. Zbrisan zauvek u konačnoj izmaglici potkresanih udova i ludila, nikada više ne bi osvetlio moj mračni ulaz. Sloboda za Dekstera, slobodan da budem ja, i

samo treba da ne uradim baš ništa. Čak sam i ja mogao toliko.

Dakle, zašto ne bih prosto otišao? I kad smo već kod toga, zašto ne bih prosto otišao u malo dužu šetnju niz Kokonat Grouv, gde izvesni snimatelj dece već predugo čeka da mu posvetim pažnju? Tako jednostavno, tako bezbedno - zaista, zašto da ne? Savršena noć za noćno naslađivanje uz već dat početni takt, mesec gotovo pun i mala oštrica koja svemu daje običnu, neformalnu atmosferu. Nagonski šapati su se složili, podižući se u siktavom insistirajućem horu.

Sve je bilo tu. Vreme i cilj i najveći deo meseca, čak i alibi, a pritisak je već toliko dugo rastao da sam mogao da zatvorim oči i pustim da se sve samo od sebe odvija, da kroz ceo srećni događaj prošećem na autopilotu. Zatim opet slatko opuštanje, večernje rumenilo puterastih mišića u kojima su sve grudvice razbijene, srećno pristajanje u prvi osvežavajući celonoćni san posle dugo vremena. Ujutru, odmoran i opušten, rekao bih Debori...

O! Debora. I ona je tu, zar ne?

Rekao bih Debori da sam iskoristio iznenadnu mogućnost bezdouksne zone i odjahao u tamu sa Potrebom i nožem dok su poslednjih nekoliko prstiju njenog dečka padali u gomilu đubreta? Nekako, čak i uz moje unutrašnje navijačice koje su me uporno ubeđivale da je sve u redu, nisam mislio da bi ona nasela. To mi je davalo osećaj nečega finalnog u odnosima sa mojom sestrom - moglo bi se takvo moje prepuštanje nazvati i lošom odlukom, možda, ali bi ona i to teško mogla da oprost. Iako nisam

bio sposoban da osećam pravu ljubav, jesam želeo da Debs bude relativno zadovoljna sa mnom.

I tako sam se još jednom prepustio svojoj vrlini strpljenja, osećajući ispravnost mukotrpne patnje. Dosledni dobročinitelj Dekster. *Biće i toga*, rekao sam svom drugom ja. *Biće i toga, pre ili kasnije, Mora ga biti; neće zauvek ostati na čekanju, ali na prvom mestu je ovo.* Nastalo je nešto gundanja, naravno, jer predugo smo bili izvan posla, ali sam umirio režanje, poslao im lažne dobre vibracije, i izvadio svoj mobilni.

Izabrao sam broj koji mi je Douks bio dao. Ubrzo se čuo ton, a zatim ništa, samo udaljeno šištanje. Ukucao sam dugačak pristupni broj, čulo se škljoc, a zatim je neutralni ženski glas rekao: „Broj.“ Rekao sam glasu broj Douksovog mobilnog. Nastala je pauza posle koje mi je glas pročitao neke koordinate; brzo sam ih naškrabao na blokčetu. Glas je opet zastao, zatim dodao: „Ide na zapad, 65 milja na sat.“ Onda se veza prekinula.

Nikada se nisam izdavao za stručnog navigatora, ali imam malu GPS jedinicu koju koristim na čamcu. Korisna je za traženje dobrih mesta za pecanje. Uspeo sam da shvatim koordinate, a da ne razbijem glavu i ne prouzrokujem eksploziju. Jedinica koju mi je dao Douks bila je za klasu bolja od moje i dobio sam mapu na ekranu. Koordinate na mapi pokazale su da se radi o međudržavnom putu 75, koji vodi do Aligator Elija, pojasa na zapadnoj obali Floride.

Bio sam malo iznenađen. Prostor između Majamija i Nejplsa najvećim delom čini Everglejds, močvara sa tu i

tamo ponekim parčetom polusuve zemlje. Prepuna zmija, aligatora i indijanskih kockarnica, uopšte nije bila mesto gde bi se moglo opustiti i uživati na miru u čerečenju. Ali GPS ne može da laže, a pretpostavljam da nije mogao ni glas na telefonu. Ako su koordinate bile pogrešne, onda je to Douksovo maslo, a on se izgubio a ne ja. Nisam imao izbora. Osećao sam se krivim što napuštam zabavu ne zahvalivši domaćinu, ali sam ušao u kola i uputio se ka I-75.

U roku od nekoliko minuta bio sam na međudržavnom putu, a ubrzo potom se uputio na sever, ka I-75. Kada se vozite na zapad putem 75, grad postepeno nestaje s vidika. Zatim sledi poslednja eksplozija prizemnih tržnih centara i kuća neposredno ispred naplatne rampe za Aligator Eli. Kod naplatne rampe sam parkirao uz put i ponovo pozvao broj. Isti neutralni ženski glas izdiktirao mi je koordinate i veza se prekinula. Pretpostavio sam da to znači da više nisu bili u pokretu.

Ako je verovati mapi, narednik Douks i dr Danko sada su se udobno smeštali usred vodene divljine bez ikakvih obeležja, oko 40 milja ispred mene. Ne znam za Danka, ali ja nisam verovao da će Douks dobro plutati. Znači, možda je GPS ipak mogao da laže. Svejedno sam morao da uradim nešto, pa sam se vratio na put, platio putarinu i nastavio na zapad.

Na mestu paralelnom sa lokacijom na GPS-u, desno se odvajao put. U mraku se gotovo nije video, posebno pošto sam vozio 70 milja na sat. Ali čim sam ga perifernim vidom uhvatio kako proleće pored mene, nagazio sam kočnicu i

zaustavio se uz bankinu, pa krenuo u rikverc da bacim pogled. Bio je to zemljani put sa jednom trakom, koji kao da nikuda nije vodio - preko klimavog mosta a zatim pravo kao strela u tamu Everglejdsa. U svetlu automobila koji su prolazili mogao sam da vidim oko 50 jardi niz put, a tamo nije imalo šta da se vidi. Po sredini puta, između dve urezane brazde koje su ostavile kamionske gume, rastao je korov do kolena. Čestar niskog drveća pružao se na ivici tame uz put, i to je bilo sve.

Palo mi je na pamet da izađem i potražim nekakav znak, a onda sam shvatio kako je to glupo. Šta li sam mislio, da sam vredni izvidnik Indijanac Tonto? Nisam umeo da gledam u polomljenu grančicu i na osnovu toga kažem koliko je belaca tuda prošlo u poslednjih sat vremena. Možda je Deksterov sumnjičavi i neinspirisani mozak sebe zamišljao kao Šerloka Holmsa, sposobnog da ispita tragove točkova i zaključi da je crvenokosi levoruki grbavac prohramao putem noseći kubansku cigaru i ukulele. Neću naći nikakve tragove, ali ni to nije bilo važno. Tužna istina bila je da sam ili na pravom putu, ili da sam ja završio za večeras a narednik Douks za navek.

Tek da bih bio potpuno siguran - ili se, za svaki slučaj, potpuno oslobodio svakog osećaja krivice - pozvao sam Douksov tajni broj ponovo. Glas mi je dao iste koordinate i prekinuo vezu; gde god da su se nalazili, nisu makli s mesta koje je bilo tamo negde niz mračan i prljav putić.

Očigledno nisam mogao da biram. Dužnost zove i Dekster mora da odgovori. Okrenuo sam volan i krenuo niz put.

Prema GPS-u, trebalo je da vozim pet i po milja pre nego što stignem do čega god bilo što je čekalo na mene. Spustio sam svetla i vozio polako, pažljivo osmatrajući put. To mi je dalo dovoljno vremena da razmišljam, što nije uvek dobro. Zamišljao sam šta bi moglo da me čeka na kraju puta, i šta ću ja da uradim kad stignem tamo. Premda je bio veoma loš trenutak da mi tako nešto sine, shvatio sam da čak i ako nađem dr Danka na kraju ovoga drumu, nemam pojma šta bih tada trebalo da uradim. „Dođi po mene“, bio mi je rekao Douks, što je zvučalo sasvim jednostavno sve dok nisam krenuo u Everglejds po mrklom mraku bez ikakvog oružja osim blokčića za beleške. A dr Danko očigledno nije imao mnogo problema ni sa jednom od svojih dosadašnjih žrtava, uprkos činjenici da su svi bili veoma tvrdi i dobro naoružani. Kako može jadni bespomoćni dobrica Dekster da se nada da će moći da ga osujeti, kada je Moćni Douks pao tako brzo?

I šta ću ako se i mene dočepa? Ne bih bio naročito dobra jodlujuća ameba. Nisam bio siguran mogu li poludeti jer bi mnogi stručnjaci najverovatnije rekli da sam već lud. Da li bih svejedno pukô i iz svog mozga odžuborio u zemlju večnog vriska? Da li bih zbog onoga što jesam bio svestan svega što mi se događa? Ja, dragoceni ja, vezan za sto, kritikujući pri tome tehniku tranžiranja? Odgovor na ova pitanja rekao bi mi mnogo o tome šta sam, ali sam odlučio da u stvari nisam toliko željan odgovora. Sama pomisao bila je maltene dovoljna da mi utera prave emocije, ali ne one vrste na kojima bih bio zahvalan.

Svuda oko mene bila je noć, što nije bilo dobro. Dekster je GRADSKI MOMAK, navikao na jarko svetlo koje ostavlja tamne senke. Što sam dublje zalazio niz put to je bivalo mračnije, a što je bivalo mračnije to je cela ova stvar više ličila na beznadežno, samoubilačko putešestvije. Situacija je očigledno bila takva da je bio neophodan vod marinaca, a ne jedan laboratorijski pacov sa povremenim ubilačkim nagonom. Šta li sam mislio, ko sam? Ser Dekster Odvažni koji galopira u pomoć? Šta sam se mogao nadati da uradim? I kad sam već kod toga, šta je iko mogao da uradi osim da se moli?

Naravno, ja se ne molim. Kome bi se neko kao ja molio, i zašto bi me to nešto slušalo? A kad bih pronašao Nešto, šta god To bilo, kako bih Ga sprečio da mi se smeje, ili da mi satera munju niz grlo? Bilo bi veoma utešno kad bih mogao da se uzdam u neku višu silu, ali ja sam poznavao samo jednu višu silu, naravno. A čak i to što je bila jaka i brza i pametna, i veoma dobra u tihom šunjaju kroz noćolik, da li bi čak i Mračni putnik bio dovoljan?

Prema GPS-u, kada sam stigao do kapije, nalazio sam se nekih četvrt milje od narednika Douksa, ili njegovog mobilnog. Kapija je bila široka, od aluminijuma, kakve se koriste na farmama da zadrže krave. S tim što ovo nije bila stočarska farma. Znak koji je visio na kapiji glasio je:

FARMA ALIGATORA BLALOK

Namernici će biti pojedeni

Mesto je bilo jako dobro za farmu aligatora, ali bez obzira na to, nije to bilo mesto na kome sam želeo da budem. Stidim se da priznam da iako sam čitav život proveo u Majamiju, veoma malo znam o aligatorskim farmama. Da li su životinje slobodno lutale vodenim pašnjacima, ili su bile negde zatvorene? U sadašnjem trenutku ovo pitanje bilo je veoma važno. Mogu li aligatori da vide u tami? I koliko su u principu bili gladni? Sve dobra i veoma relevantna pitanja.

Isključio sam farove, zaustavio auto i izašao. U iznenadnoj tišini mogao sam da čujem rad motora, zujanje komaraca i udaljenu muziku sa malog zvučnika. Muzika je izgleda bila kubanska, verovatno Tito Puente.

Doktor je bio kod kuće.

Prišao sam kapiji. Put je išao pravo u dubinu, direktno do starog drvenog mosta i dalje u šumarak. Kroz granje sam mogao da vidim svetlo. Nisam video aligatore kako se gušterišu na mesečini.

Pa, Dekstere, tu smo. I šta bi ti želeo da radiš noćas? Iz ove perspektive, Ritin kauč bio je sasvim primamljivo boravište. Naročito u poređenju sa stajanjem na ovom mestu u divljini noći. Sa druge strane kapije bili su manijakalni vivisekcionista, horde proždrljivih reptila, i čovek koga se očekivalo da spasim premda je on meni želeo smrt. A u ovom uglu, u tamnim gaćicama, Mooocni Deekster!

Znam da u poslednje vreme suviše često postavljam ovo pitanje, ali zašto baš uvek ja? Za ime boga! Ja koji izazivam nesreću da bih, od svih ljudi na svetu, spasavao

baš narednika Douksa? Alo, bre!? Zar ne vidite da s ovom slikom nešto nije u redu? Na primer, činjenica da sam u njoj ja?

I pored toga, kad sam već ovde, mogao bih i da isteram stvar do kraja. Preskočio sam ogradu i krenuo ka svetlu.

Na normalne noćne zvuke odgovaralo je više drugih normalnih zvukova istovremeno. Odnosno, ja sam uzeo da su to bili normalni zvukovi za onu tamo divlju drevnu šumu. Bilo je škljocanja i zujanja insekata, nekakvog žalobnog kreštanja za koje sam se nadao da je pripadalo samo sovi; i to malo, ako može. Nešto je začegrtalo desno od mene u šipražju, a zatim se više nije čulo. I srećom po mene, umesto da postanem nervozan ili zaplašen, počeo sam da zapadam u režim Noćnog lovca. Zvukovi su se utišali, kretanje oko mene usporilo, a sva moja čula su postala budnija. Tama je postala manje neprobojna; detalji koji su me okruživali postajali su jasniji, a spor, hladan, oprezan, tih i prigušen smeh počeo je da raste neposredno ispod površine moje svesti. Da se nije jadni neshvaćeni Dekster osećao izvan elementa i sa prevelikim zalogajem? U tom slučaju, predaj kormilo Putniku. On će znati šta da radi, i to će i sprovesti.

Na kraju krajeva, a zašto da ne? Na kraju ovog puta i preko mosta, čekao nas je dr Danko. Ja sam čekao da ga upoznam, i sada je bila prilika. Hari bi se složio sa svim što bih uradio Doktoru. Čak će i Douks morati da prizna da je Danko bio fer igra - još će mi i zahvaliti. Bio sam ošamućen; ovoga puta sam imao dozvolu. I što je još bolje, u svemu je bilo i neke poezije. Jer, Douks je već jako dugo mog duha

držao zaključanog u boci. Bilo bi neke pravde u tome kada bi ga iz boce oslobodila akcija Douksovog spasavanja. I ja ću ga sigurno spasti, naravno da hoću. A posle...

Ali, najpre:

Prešao sam drveni most. Na pola puta daska je zaškripala i ja sam se umirio. Zvukovi noći se nisu promenili, a iz mraka preda mnom čuo sam kako Tito Puente podvriskuje, „Aaaj-aj-aj!“ i onda nastavlja da peva. Produžio sam dalje.

S druge strane mosta put je skretao na parkiralište. Sleva je bila žičana ograda a pravo ispred mene mala jednospratna zgrada sa svetlom u prozoru. Bila je stara i istrošena i trebalo joj je krećenje, ali možda dr Danko nije toliko mario o spoljašnjosti koliko bi trebalo. Dalje desno venjak s krovom od palmovog lišća u miru se rastakao pored kanala, delovi krova su mu visili kao stare rite. Čamac sa vazdušnim jastukom bio je privezan za dotrajali dok koji se uzdizao na kanalu.

Kliznuo sam u senku koju je bacao drvored i osetio kako lovačka hladnokrvna pribranost preuzima kontrolu nad mojim čulima. Oprezno sam kružio oko parkinga, ulevo, duž žičane ograde. Nešto je zarežalo na mene i zatim bućnulo u vodu, ali je bilo s druge strane ograde pa sam ga ignorisao i nastavio dalje. Vozio je Mračni putnik, a on se nije zaustavljao zbog takvih stvari.

Ograda se završavala pod pravim uglom i skretala od kuće. Još jedan prazan potez, ne duži od 50 stopa, i još jedan drvored. Krenuo sam ka poslednjem drvetu da bih dobro osmotrio kuću, ali čim sam zastao i spustio ruku na

deblo, nešto je počelo da lomi i lepeće u granju iznad mene i užasan metalni vrisak prolomio se kroz noć. Odskočio sam jer šta god da je to bilo proletelo je kroz krošnjju i razbilo se o zemlju.

I dalje puštajući zvuke kao poludela previše pojačana truba, stvar se suočila sa mnom. Bila je to velika ptica, veća od ćurke, i po načinu na koji je šištala i kreštala bilo je jasno da je ljuta na mene. Koraknula je napred, brišući masivnim repom po zemlji, i tek tada sam shvatio da se radilo o paunu. Životinje me ne vole, ali je ova kanda razvila ekstremnu i silovitu mržnju. Verovatno nije shvatala da sam ja bio mnogo veći i opasniji. Kao da se namerila da me pojede ili da me otera, a pošto je bilo neophodno da užasna dreka što pre prestane, dostojanstveno sam se povukao i požurio nazad, prateći ogradu, u senovitost mosta. Konačno bezbedno ušuškan u tiho okrilje tame, okrenuo sam se da pogledam kuću.

Muzika je prestala i svetlo je bilo ugašeno.

Nepokretno sam stajao u senci nekoliko minuta. Ništa se nije dogodilo, osim što je paun prestao da krešti i uz poslednji preteći siktaj u mom pravcu, odlepršao nazad na svoje drvo. Zatim su se zvuci noći vratili, škljocanje i zujanje insekata i još jedno aligatorsko režanje i pljuskanje. Ali više nije bilo Tita Puentea. Znao sam da je dr Danko posmatrao i slušao baš kao i ja, da smo obojica čekali da onaj drugi nešto uradi, ali sam ja mogao duže da čekam. On nije pojma imao šta je moglo da se nalazi u mraku - što se njega tiče mogao je da bude odred specijalaca ili neko pevačko društvo - a ja sam znao da je on bio sâm. Znao sam

gde se on nalazio, a on nije mogao da zna da li je neko na krovu ili je možda opkoljen. Zato je on morao prvi da preduzme nešto, a raspolagao je sa samo dva rešenja. Moga je da napadne, ili...

Sa druge strane kuće došao je iznenadni zvuk motora praćen mojim nevoljnim napetim trzajem, a utom se čamac sa vazdušnim jastukom odvojio od doka. Motor je jače zabrundao i čamac je odjurio niz kanal. Nestao je za manje od minuta, iza krivine i u noć, a sa njim je nestao i dr Danko.

POGLAVLJE 25

Neko vreme sam prosto stajao i posmatrao kuću, delimično zato što sam bio oprezan. Nisam baš video vozača čamca sa vazdušnim jastukom i bilo je moguće da je Doktor i dalje vrebao iznutra čekajući da vidi šta će se dogoditi. A da budem iskren, nisam želeo ni da me opet napadne neki nakinđureni i lovački nastrojen pevac.

Pošto se ništa nije dešavalo, znao sam da moram da odem u kuću i pogledam. I tako, široko zaobišavši drvo na kome je sedeo divlji pevac, približio sam se kući.

Unutra je bilo mračno ali ne i tiho. Čim sam prišao trošnom komarniku naspram parkirališta, čuo sam nekakvu tihu lupu odnekud iznutra, za kojom je sledilo ritmično režanje i poneki jecaj. Nije ličilo na buku koju bi pravio neko ko se skriva u smrtonosnoj zasedi. Ta vrsta zvuka je mnogo pre dolazila od nekoga ko je vezan i pokušava da se oslobodi. Da li je dr Danko pobegao tako brzo da je za sobom ostavio narednika Douksa?

Ponovo je sav podrum mog mozga bio preplavljen ekstatičnim iskušenjem. Narednik Douks, moja boginja osvete, unutra vezan, upakovan na poklon i isporučen meni u savršenoj scenskoj postavci. Svi alati i potreban pribor koji sam mogao poželeći, nikoga miljama uokolo - a kada budem završio, samo treba da kažem: „Žao mi je, stigao sam prekasno.“ Vidite šta je taj grozni dr Danko

uradio sirotom starom naredniku Douksu. Ideja je bila opijajuća i verujem da sam se čak malo i zaneo okusivši je. Naravno, to je bila samo pomisao, i sigurno ništa slično neću uraditi, zar ne? Mislim, bih li ja to zaista? Dekstere? Alo!? Zašto balaviš, drago momče?

Taman posla, zar ja? Pobogu, pa ja sam bio moralni svetionik u duhovnoj pustinji Južne Floride... uglavnom. Bio sam čestit, izriban i uzjahao sam Mračnog jurišnika. Ser Dekster Čedni stiže u spas. Ili da kažem, verovatno u spas. Mislim, uzimajući sve u obzir. Otvorio sam komarnik i ušao.

Čim sam ušao, priljubio sam se uza zid iz opreznosti, i pipajući potražio prekidač za svetlo. Bio je na pravom mestu te sam ga pritisnuo.

Kao i Dankova prva poročna jazbina, i ova je bila skromno nameštena. Opet je glavno mesto zauzimao veliki sto u centru prostorije. Ogledalo je visilo na suprotnom zidu. Desno je bio ragastov bez vrata koji je vodio izgleda u kuhinju, a levo su bila zatvorena vrata, verovatno od spavaće sobe ili kupatila. Direktno preko puta mene bila su još jedna vrata sa komarnikom koja su vodila napolje, pretpostavljam put kojim je dr Danko pobegao.

Na drugom kraju stola bilo je nešto što je mlatilo žešće nego ikada, odeveno u svetlonarandžasto radničko odelo. Izgledalo je relativno ljudski čak i gledano s mog mesta. „Ovamo, o molim vas, pomozite mi“, reklo je to i ja sam prešao preko sobe i kleknuo pored njega.

Ruke i noge bile su mu pričvršćene lepljivom trakom, što je prirodno bio izbor svakog iskusnog, izbirljivog

monstruma. Dok sam sekao traku pregledao sam ga, slušao ali ne zaista i čuo njegovo neprekidno trtljanje: „O, hvala bogu, o molim vas, o bože, oslobodi me ortak, brže, brže, pobogu, o Hriste, zašto ti je trebalo toliko, Isuse, hvala, znao sam da ćeš doći“, i slične stvari. Lobanja mu je bila obrijana, čak i obrve. Ali nije bilo šanse da ne prepoznam kvrgavu muževnu bradu i venac ožiljaka preko lica. Bio je to Kajl Čatski.

Njegov najveći deo, uglavnom.

Kad sam skinuo traku i kada je Čatski konačno mogao da se izmigolji u sedeći stav, postalo je očigledno da nije imao levu ruku do lakta i desnu nogu do kolena. Patrljci su bili previjeni čistom gazom kroz koju ništa nije curilo; opet, veoma lep posao, premda verujem da Čatski nije cenio brigu s kojom mu je Danko skinuo ruku i nogu. A koliko je Čatskovog uma nedostajalo još nije bilo jasno, premda, na osnovu njegovog neprekidnog mokrog naklapanja, ništa ne bi pomoglo da me ubedi kako je bio u stanju da preuzme kontrole putničkog džeta.

„O, bože, družo“, rekao je. „O Isuse. O, hvala bogu, došao si“, i naslonio je glavu na moje rame i zaplakao. Pošto sam nedavno već iskusio nešto slično, znao sam šta treba da radim. Gladio sam ga po leđima i govorio: „De, de.“ Bilo je još neprijatnije nego kada sam to morao da radim s Deborom, jer je patrljak njegove ruke neprekidno udarao o mene što mi je znatno otežavalo da glumim sapatništvo.

Međutim, Četskijeva epizoda s plakanjem trajala je samo kratko, i kada se konačno odvojio od mene boreći se

da ostane uspravan, moja lepa havajska košulja bila je skroz mokra. Dobro je šmrknuo, ponešto kasno po moju košulju. „Gde je Debi?“, pitao je.

„Prebila je ključnjaču“, rekao sam mu. „U bolnici je.“

„Oh“, rekao je, zatim je opet šmrcnuo - bio je to dugačak moker zvuk koji kao da je bio praćen i ehom iz Čatskijeve unutrašnjosti. Zatim je brzo bacio pogled iza sebe i pokušao da stane na noge. „Bolje bi bilo da brišemo odavde. Mogao bi da se vrati.“

Uopšte se nisam setio da bi Danko moga da se vrati, ali je to bilo tačno. Stari je lovački trik prvo pobeći, napraviti krug i vratiti se da vidiš ko ti njuška po tragu. Ako bi dr Danko to uradio, pronašao bi sasvim lake mete. „Dobro“, rekao sam Čatskom. „Pusti me da na brzinu pogledam okolo.“

Ispružio je ruku - desnu, naravno - i zgrabio moju za nadlakticu. „Molim te“, rekao je. „Ne ostavljaj me samog.“

„Treba mi samo minut“, rekao sam i pokušao da se odvojim. Ali je on uhvatio čvršće, i dalje iznenađujuće snažno s obzirom na to kroz šta je prošao.

„Molim te“, ponovio je. „Barem mi ostavi pištolj.“

„Nemam pištolj“, rekao sam, a njegove oči su odjednom postale ogromne.

„O, bože, na šta si mislio, Isuse, moramo da idemo odavde.“ Zvučao je uspaničeno, kao da će svakog trenutka opet zaplakati.

„Dobro“, rekao sam. „Da te uspravimo na... ovaj, nogu.“ Nadao sam se da nije primio ovaj signal jer nisam

imao želju da zvučim bezosećajno; ali sve to sa manjkanjem udova zahtevalo je malu preraspodelu izražajnih alatki. Međutim, Čatski nije rekao ništa, samo je ispružio ruku. Pomogao sam mu da ustane i osloni se o sto. „Daj mi samo malo vremena da pogledam po ostalim sobama“, rekao sam. Pogledao me je vlažnim, molećivim očima, ali nije ništa rekao pa sam ja požurio da procunjam po kućici.

U glavnoj sobi u kojoj je bio Čatski, nije bilo ničega da se vidi osim dr Dankove radne opreme. Imao je veoma lepe instrumente za sečenje, i pošto sam pažljivo razmotrio etičke implikacije, uzeo sam mu one najbolje, divan nož projektovan sa presecanje i najfibroznijeg tkiva. Bilo je i lekova poređanih u nekoliko redova; nazivi su mi veoma malo značili, osim nekoliko bočica barbiturata. Nisam našao nikakve tragove, nije bilo zgužvanih šibica sa ispisanim brojevima telefona, nije bilo računara od hemijskog čišćenja; ničega.

Kuhinja je bila praktično kopija kuhinje iz prve kuće. Tu je bio mali dotrajali frižider, rešo, kartaški sto sa jednom stolicom na sklapanje, i to je bilo sve. Pola kutije krofni nalazilo se na tezgi, koje je jela veoma velika bubašvaba. Gledala me je kao da je bila spremna da se bori za krofnu, te sam joj je prepustio.

Vratio sam se u glavnu sobu u kojoj je Čatski i dalje stajao oslonjen o sto. „Požuri“, rekao je. „Za ime boga, hajdemo.“

„Još jedna soba“, rekao sam. Prešao sam preko sobe i otvorio vrata nasuprot kuhinji. Kao što sam i očekivao, bila je to spavaća soba. U uglu je bio krevet na rasklapanje, na

njemu je bila gomila odeće i mobilni telefon. Košulja mi je bila poznata, pa mi je sinulo i otkud bi se ona našla tu. Izvadio sam svoj telefon i okrenuo broj narednika Douksa. Telefon na gomili odeće je zazvonio.

„Pa dobro“, rekao sam. Isključio sam telefon i otišao po Čatskog.

Bio je tamo gde sam ga i ostavio, iako je izgledao kao da bi pobegao samo kad bi mogao. „Hajdemo, za ime boga, požuri“, rekao je. „Isuse, gotovo mogu da osetim kako mi diše za vratom.“ Okrenuo je glavu prema zadnjim vratima a zatim prema kuhinji, a kada sam pružio ruku da ga pridržim, okrenuo se i oči su mu se prikovale za ogledalo koje je visilo na zidu.

Dugo je zurio u svoj odraz i zatim se sručio kao da su mu sve kosti izvadili. „Isuse“, rekao je, i ponovo je počeo da plače. „O, Isuse.“

„Hajdemo“, rekao sam. „Pokret.“

Čatski se stresao i odmahnuo glavom. „Nisam mogao ni da se pomerim, samo sam ležao i slušao šta je radio Frenku. Zvučao je tako srećno - 'Šta bi ti rekao? Ne? Dobro, onda - jedna ruka.' A onda zvuk testere, i...“

„Čatski“, rekao sam.

„A kad je mene stavio tamo i rekao: 'Sedam', i 'Šta ti kažeš?', i onda...“

Uvek je zanimljivo slušati o tuđim tehnikama, naravno; ali Čatski samo što nije izgubio i ono malo samokontrole što mu je ostalo, a ja nisam mogao da dozvolim da mi sada šmrca po drugoj strani košulje. Zato sam mu prišao bliže i

dohvatio ga za zdravu ruku. „Čatski. Hajdemo. Idemo odavde“, rekao sam.

Gledao me je kao da nije znao gde se nalazi, širom otvorenih očiju, a zatim se opet okrenuo ogledalu. „O, Isuse“, rekao je.

Dugo je i isprekidano udahnuo i uspravio se kao da je reagovao na zamišljenu vojničku trubu. „Nije tako loše“, rekao je. „Živ sam.“

„Tako je“, rekao sam. „I ako bismo mogli da krenemo, obojica bismo mogli da ostanemo živi.“

„Tačno“, rekao je. Odlučno je okrenuo glavu od ogledala i zdravom rukom me obgrlio oko ramena. „Idemo.“

Čatski očigledno nije imao mnogo iskustva u hodanju na jednoj nozi, ali je huktao i skakutao, oslanjajući se svom težinom na mene pri svakom koraku. Čak i uz delove koji su manjkali, bio je i dalje krupan, pa sam se prilično naradio. Tačno ispred mosta zastao je na trenutak i pogledao kroz žičanu ogradu. „Tamo je bacio moju nogu“, rekao je. „Aligatorima. Postarao se da posmatram. Podigao ju je tako da sam mogao da je vidim i onda ju je bacio unutra a voda je počela da ključa kao...“ Čuo sam kako u njegovom glasu raste histerija, a čuo je i on i stao, prilično naglo. „U redu. Hajdemo odavde.“

Uspeli smo da stignemo do kapije bez usputnih skretanja na stazu uspomena. Čatski se naslonio na stub od ograde dok sam ja otvarao kapiju. Zatim sam mu pomogao da odskakuće do suvozačkog sedišta, a ja sam seo za volan

i pokrenuo kola. Kada su se farovi upalili, Čatski se zavalio u sedište i zatvorio oči. „Hvala, družo“, rekao je. „Mnogo ti dugujem. Hvala.“

„Nema na čemu“, rekao sam. Okrenuo sam kola i krenuo nazad prema Aligator Eliju. Mislio sam da je Čatski zaspao, ali, na pola puta niz zemljani drum, počeo je da priča.

„Drago mi je što tvoja sestra nije bila ovde“, rekao je. „Da me vidi ovakvog. Znaš ... slušaj, zaista moram da se saberem pre nego što...“ Naglo je prekinuo i nije ništa govorio neko vreme, pa smo se truckali zemljanim putem u tišini. Tišina je bila prijatna promena. Pitao sam se gde je bio Douks i šta je radio. Ili možda bolje, šta su njemu radili. Što se toga tiče, pitao sam se i gde je bio Raiker i za koliko brzo ću moći ja njega negde da povedem. Na neko mirno mesto gde bih mogao da razmišljam i radim na miru. Pitao sam se pošto li je zakup farme aligatora Blalok.

„Možda bi bilo dobro da je ne uznemiravam više“, iznenada je rekao Čatski, a meni je trebalo malo vremena da shvatim da je još uvek govorio o Debori. „Ona neće hteti da ima ništa sa mnom ovakvim kakav sam sada, a meni ne treba ničije sažaljenje.“

„Ni malo ne treba da brineš“, rekao sam. „Debora uopšte nema sažaljenja.“

„Reci joj da sam dobro i da sam se vratio u Vašington“, rekao je. „Bolje je tako.“

„Možda je bolje za tebe“, rekao sam. „Ali će ona mene ubiti.“

„Ne razumeš“, rekao je.

„Ne, *ti* ne razumeš. Kazala mi je da te vratim. Odlučila je i ja se ne usuđujem da je ne poslušam. Mnogo jako udara.“

Poćutao je malo. Zatim sam ga čuo kako glasno uzdiše. „Prosto ne znam da li ja to mogu“, rekao je.

„Mogao bih da te vratim na farmu aligatora“, veselo sam napomenuo.

Posle toga više nije govorio a ja sam nas izvezao na Aligator Eli, napravio prvi polukružni zaokret i krenuo prema narandžastom sjaju na horizontu, tamo gde je bio Majami.

POGLAVLJE 26

Vozili smo se u tišini do prvih znakova civilizacije, stambenog bloka u izgradnji i tržnog centra sa desne strane, nekoliko milja iza naplatne rampe. Zatim se Čatski uspravio i pogledao u svetla i zgrade. „Trebalo da telefoniram“, rekao je.

„Možeš da uzmeš moj telefon ako ćeš da platiš za roming“, rekao sam.

„Trebalo mi zemaljska linija“, rekao je. „Telefonska kabina na parice.“

„Ti kao da si izgubio kontakt s vremenom“, rekao sam. „Takve telefonske kabine se sada teško nalaze. Niko ih više ne koristi.“

„Izađi ovde s autoputa“, rekao je, i premda me to nije vodilo ništa bliže zasluženom noćnom odmoru, povezo sam prema rampi. Provezavši oko milje naišli smo na mini-tržni centar koji je imao telefonsku govornicu u zidu pored ulaza. Pomogao sam Čatskom da odskakuće do telefona i on se naslonio na štit oko aparata i podigao slušalicu. Pogledao je u mene i rekao: „Čekaj tamo“, što je bilo previše zapovednički za nekoga ko nije mogao ni da hoda bez pomoći, ali sam se vratio kolima i naslonio na haubu dok je Čatski ćaskao.

Na parking mesto pored mene uplovio je jedan prastari „bjuiik“. Grupa niskih tamnoputih ljudi u prljavoj odeći

izašla je i pošla prema prodavnici. Buljili su u Čatskog koji je stajao na jednoj nozi obrijane glave, ali su bili suviše pristojni da bi ga prokomentarisali. Ušli su u prodavnicu a staklena vrata su zakloparala za njima dok sam ja osetio kako se na mene svaljuje protekli dugačak dan; bio sam umoran, vratni mišići su mi bili ukočeni i još ništa nisam ubio. Veoma zlovoljan, želeo sam samo da idem kući i u krevet.

Pitao sam se gde li je dr Danko odveo Douksa. Nije bilo naročito važno, prosto sam bio radoznao. I dok sam tako razmišljao o činjenici da ga je zaista negde odveo i da će uskoro započeti prilično trajne zahvate na naredniku, shvatio sam da je to u stvari bila prva dobra vest koju sam dobio posle dužeg vremena i kroz mene je počela da struji toplota. Bio sam slobodan. Douks je nestao. On je napuštao moj život parče po parče i oslobađao me je neradog opsluživanja Ritinog kauča. Opet sam mogao da živim.

„Hej, drugar“, dozvao me je Čatski. Mahao je patrljkom leve ruke ka meni te sam se odvojio od auta i krenuo ka njemu. „U redu“, rekao je. „Idemo.“

„Naravno“, rekao sam. „Gde idemo?“

Pogledao je u daljinu i vilični mišići su mu se zategli. Noćna svetla na parkingu mini-tržnog centra osvetlila su njegovo radničko odelo i odsjaj se odbijao o njegovu ćelavu glavu. Neverovatno koliko čovek izgleda drugačije kada nema obrva.

Ima nečeg nakaznog u tome, kao šminka u niskobudžetnim naučnofantastičnim filmovima. I tako, premda je Čatski trebalo da izgleda muški i odlučno dok je

pogledom lutao po horizontu i stiskao vilicu, izgledao je u stvari kao da čeka komandu od Minga Nemilosrdnog, od koje se krv ledi. Međutim, rekao je samo: „Vrati me u hotel, drugar. Imam posla.“

„Šta kažeš na bolnicu?“, pitao sam ga. Na kraju, nije se moglo očekivati da će odseći štap za poštapanje sa tvrde tise i batrgati se za tragovima. Međutim, odmahnuo je glavom.

„U redu sam“, rekao je. „Biću dobro.“

Pogledao sam namerno u dva parčeta bele gaze na mestima gde su nekada bile njegova ruka i noga i podigao sam jednu obrvu. Napokon, rane su još uvek bile dovoljno sveže za previjanje, a Čatski je morao da oseća barem malu slabost.

Spustio je pogled na svoja dva patrljka i kao da je samo malko kljoknuo i nekako se na trenutak smanjio. „Biću u redu“, rekao je i ispravio se. „Krenimo.“ Delovao je toliko umorno i tužno da nisam imao srca da kažem išta drugo osim: „U redu.“

Odskakutao je do suvozačkih vrata oslanjajući se meni o rame, i dok sam mu pomagao da se spusti u sedište, putnici starog „bjuika“ izašli su noseći pivo i hrskave praseće kože²⁹. Vozač se osmehnuo i klimnuo mi. Uzvratio sam mu osmeh i zatvorio vrata. „Crocodillos“, rekao sam, pokazujući prema Čatskom.

²⁹ Meksički specijalitet: praseća ili svinjska kožica tanko isečena i pržena u vreloj masnoći da bi se dobila hrskava zakuska slična čvarcima.

„A!“, odvratio je vozač. „Lo siento.“ Seo je za volan svojih kola, a ja sam pošao okolo da uđem u svoja.

Čatski ništa nije imao da kaže tokom većeg dela vožnje. Taman kada smo pošli nadvožnjakom za prelazak na I-95, međutim, počeo je gadno da se tresе. „O, jebi ga“, rekao je.

Pogledao sam u njega. „Lekovi“, rekao je. „Prestaju da deluju.“ Zubi su počeli da mu cvokoću i on ih je čvrsto stisnuo. Šištavо je disao a znoj je počeo da mu se sliva niz ćosavo lice.

„Da ne bi ipak otišao u bolnicu?“, pitao sam.

„Imaš li nešto za piće?“, pitao je, preterano naglo menjajući temu, pomislio sam.

„Mislim da ima flaša vode na zadnjem sedištu“, rekao sam uslužno.

„Piće“, ponovio je. „Votka ili viski.“

„To obično ne držim u kolima“, rekao sam.

„Jebi ga“, rekao je. „Samo me odvezi u hotel.“

To sam i uradio. Iz razloga poznatih samo Čatskom, on je odseo u hotelu „Mjutini“ u Kokonat Grouvu. To je bio jedan od prvih luksuznih visokih hotela u ovom delu grada u kome su nekada često odsedali modeli, direktori, dileri droge i druge slavne ličnosti. I dalje je bio veoma lep, ali je izgubio nešto od svog šarma otkad je nekada rustični Grouv postao preplavljen luksuznim visokogradnjama. Možda ga je Čatski pamtio iz njegovih slavnih dana pa je odseo u njemu iz sentimentalnih razloga. Bio sam veoma sumnjičav prema sentimentalnosti u čoveka koji je nekada nosio prsten na maliću.

Sišli smo sa puta 95 na autoput Diksi i skrenuo sam levo na Juniti, zatim se otkotrljao niz Bejšor. „Mjutini“ je bio nešto malo napred desno i uskoro sam parkirao ispred hotela. „Samo me ispusti ovde“, rekao je Čatski.

Zabezeknuo sam se. Možda su mu lekovi poremetili um. „Ne želiš da ti pomognem da se popneš u sobu?“

„Biću dobro“, rekao je. To je možda bila njegova nova mantra, ali meni nije izgledao dobro. Mnogo se znojio i nikako nisam mogao da shvatim kako je mislio da se popne do sobe. Ali ja nisam osoba koja će se nametati kad neko ne želi moju pomoć, pa sam jednostavno rekao: „Dobro“, i posmatrao ga kako otvara vrata i izlazi. Držao se za krov auta i nestabilno stajao malo na jednoj nozi pre nego što ga je vratar ugledao kako se klati. Vrtar se namrštio na njegovu pojavu u narandžastom padobranskom odelu i sa sjajnom lobanjom. „Hej, Beni“, rekao je Čatski. „Pomozi mi, drugar.“

„Gospodine Čatski?“, rekao je sumnjičavo, a zatim je zinuo kada je primetio delove koji su mu nedostajali. „O, Gospode“, rekao je. Triput je pljesnuo rukama i jedan liftboj je istrčao.

Čatski je sada pogledao opet u mene. „Biću dobro“, rekao je.

I zaista, kada te ne žele ne možeš ništa drugo da učiniš osim da odeš, što sam i uradio. Kada sam poslednji put pogledao, Čatski se oslanjao na vratara a liftboj je kroz vrata hotela gurao invalidska kolica prema njima.

Bilo je nešto malo pre ponoći kada sam vozeći niz autoput Mejn krenuo ka kući, što mi je bilo gotovo neverovatno uzimajući u obzir šta mi se sve izdogađalo večeras. Vinsova zabava je bila nedeljama daleko, a on verovatno još nije ni isključio aparat za pravljenje punča. Posle mog striperskog iskušenja i spasavanja Čatskog sa farme aligatora, zaslužio sam noćni odmor i priznajem da sam mislio samo na to kako ću se zavući u krevet i navući prekrivač preko glave.

Ali naravno, nema odmora za opake, što ja definitivno jesam. Zazvonio je moj mobilni upravo kada sam skretao u ulicu Daglas. Malo ljudi me zove, posebno ovako kasno noću. Pogledao sam u telefon; bila je Debora.

„Pozdrav, draga sestro“, rekao sam.

„Seronjo jedan, trebalo je da me nazoveš!“, rekla je.

„Mislio sam da je kasno“, rekao sam.

„Da l' stvarno misliš, mater mu, da mogu da SPAVAM?!“, vriskala je dovoljno glasno da zaboli i ljude u kolima koja su prolazila pored mojih. „Šta se dogodilo?“

„Našao sam Čatskog“, rekao sam. „Ali se dr Danko izvukao. Sa Douksom.“

„Gde je on?“

„Ne znam, Debs, pobegao je čamcem sa vazдушnim jastukom i... „

„Kajl, idiote. Gde je Kajl? Je li dobro?“

„Ostavio sam ga u 'Mjutiniju'. On je, ovaj... Pa nije tako loše“, rekao sam.

„Kuju ti to materinu znači!?!?“, urlala je na mene. Morao sam da prebacim telefon na drugo uvo.

„Debora, biće on dobro. Samo je ... samo je ostao bez pola leve ruke i pola desne noge. I bez kose“, rekao sam. Kratko vreme je ćutala.

„Donesi mi nešto odeće“, konačno je rekla.

„On je prilično neodlučan, Debs. Ne verujem da želi...“

„Odeću, Dekstere. Odmah“, rekla je, i prekinula vezu.

Kao što rekoh, nema odmora za opake. Duboko sam uzdahnuo zbog tolike nepravde, ali sam poslušao. Bio sam veoma blizu svog stana, a Debora je u njemu ostavila nešto odeće. Utrčao sam, i mada sam čežnjivo pogledao na krevet, pokupio sam presvlaku za Deboru i uputio se u bolnicu.

Debora je sedela na ivici kreveta mlateći nestrpljivo nogama kada sam ušao. Bolničku spavaćicu je držala rukom koja joj je virila iz grudi, a u drugoj je stiskala pištolj i značku. Izgledala je kao osvetnička furija koja je doživela nesreću.

„Za ime boga“ - rekla je - „gde si, do vraga, do sada? Pomozi mi da se obučem.“ Pustila je spavaćicu i uspravila se.

Navukao sam joj polo košulju preko glave, petljajući da je namestimo preko grudi. Jedva da smo košulju namestili kako treba kada je u sobu žurno ušla korpulentna žena u uniformi medicinske sestre. „Šta vi to radite?“, rekla je sa teškim bahamskim akcentom.

„Odlazim“, rekla je Debora.

„Odmah nazad u krevet ili ću pozvati doktora“, rekla je sestra.

„Zovite ga“, rekla je Debora, skakućući na jednoj nozi dok se mučila da na vuče pantalone.

„Ne može, bogami“, rekla je sestra. „Vraćajte se u krevet.“

Debora je podigla značku. „Hitan policijski zadatak“, rekla je. „Ako pokušate da me sprečite mogu da vas uhapsim zbog ometanja na dužnosti.“

Sestra je prvo pomislila da kaže nešto oštro, ali je samo otvorila usta, pogledala u značku, pogledala u Deboru, i predomislila se. „Moraću da kažem doktoru“, rekla je.

„Kako vam drago“, rekla je Debora. „Dekstere, pomoz mi da zakopčam pantalone.“ Sestra ju je posmatrala s neodobravanjem, a zatim se okrenula i otperjala niz hodnik.

„Zaista, Debs“, rekao sam. „Ometanje na dužnosti?“

„Hajdemo“, rekla je i odmarširala na vrata. Poslušno sam je sledio.

Debora je bila naizmenično napeta i ljuta tokom vožnje do 'Mjutinija'. Grizla je donju usnu, zatim bi režala na mene da požurim, a onda kada smo se približili hotelu, postala je veoma tiha. Konačno je pogledala kroz svoj prozor i rekla: „Kako on izgleda, Dekse? Koliko je loše?“

„Veoma je loše ošišan, Debs. Izgleda prilično čudno. A što se ostalog tiče... Izgleda da se prilagođava. Samo ne želi da ga žališ.“ Opet me je pogledala grizući usnu. „Tako je on

rekao“, kazao sam joj. „Radije bi se vratio u Vašington nego da se nosi sa tvojim sažaljenjem.“

„Ne želi da bude na teretu“, rekla je. „Znam ga ja. Mora da radi stvari na svoj način.“ Opet je pogledala kroz prozor. „Ne mogu ni da zamislim kako mu je bilo. Za čoveka Kajlovog tipa da leži bespomoćno kao...“ Polako je odmahnula glavom a suza joj se skotrljala niz obraz.

Iskreno, sasvim sam mogao da zamislim kako mu je bilo, i to sam već mnogo puta i uradio. Ono s čim sam ja imao problema, bila je nova Deborina strana. Plakala je na majčinoj sahrani, na očevoj sahrani, ali od tada nije koliko ja znam. A sada je evo gde samo što ne potopi kola zbog nečega što sam ja posmatrao kao zaluđenost u nekoga ko je po meni bio priličan tikvan. Još gore, on je bio sakati tikvan, što bi za razumnu osobu trebalo da znači nastaviti svojim putem i naći nekoga ko ima sve delove na broju. Ali Debora kao da se još više vezala za Čatskog sada kada je imao trajna oštećenja. Možda je to ipak ljubav? Debora je zaljubljena? Izgledalo je nemoguće. Znao sam da je teoretski bila sposobna za to, naravno, ali ... mislim, na kraju krajeva, ona je ipak moja sestra.

Bilo je besmisleno pitati se. Ništa nisam znao o ljubavi i nikada neću. Za mene to nije bio neki veliki nedostatak, iako to dosta otežava razumevanje popularne muzike.

Pošto ništa više nisam mogao da kažem o tome, promenio sam temu. „Treba li da pozovem kapetana Metjusa i kažem mu da je Douks nestao?“, pitao sam.

Debora je obrisala suzu sa obraza vrhom prsta i odmahnula glavom. „To Kajl treba da odluči“, rekla je.

„Svakako, Debora, ali s obzirom na okolnosti...“

Tresnula se pesnicom po nozi, što je bilo jednako besmisleno koliko i bolno. „PROKLETSTVO, Dekstere, ne želim da ga izgubim!“

S vremena na vreme se osećam kao da primam samo jedan kanal stereo snimka, a ovo je bio takav momenat. Nisam imao pojma - pa da budem iskren do kraja - nisam imao pojma o čemu sam to trebao da imam pojma. Kako je to mislila? Kakve je to veze imalo sa onim što sam ja bio rekao, i zašto je reagovala toliko žestoko? I kako je uopšte moguće da toliko debelih žena misli da izgleda dobro u kratkim bluzicama koje otkrivaju stomak?

Pretpostavljam da se nešto od moje zbunjenosti pokazalo i na mom licu, jer je Debora opustila pesnicu i duboko udahнула. „Kajlu će biti potrebno da ostane pribran, nastavi da radi. Mora da vodi glavnu reč, ili će ga ovo dokrajčiti.“

„Kako to možeš da znaš?“

Odmahnula je glavom. „Uvek je bio najbolji u svom poslu. To je celo njegovo ... to je on. Ako počne da misli na ono što mu je Danko uradio...“ Zagrizla je usnu i još jedna suza joj se skotrljala niz obraz. „On mora da ostane to što jeste, Dekstere. Inače ću ga izgubiti.“

„Dobro“, rekao sam.

„Ne smem da ga izgubim, Dekstere“, ponovila je.

Na vratima „Mjutinija“ sada je dežurao drugi vratar koji je izgleda prepoznao Deboru i jednostavno joj klimnuo

glavom dok nam je otvarao vrata. Prošli smo u tišini do lifta i popeli se na dvanaesti sprat.

Ceo život živim na Kokonat Grouvu te veoma dobro znam iz glamuroznih novinskih priča da je Čatskijeva soba bila dekorisana u britanskom kolonijalnom stilu. Nikada neću razumeti zašto, ali je hotel odlučio da britanski kolonijalni stil savršeno može da dočara ambijent Kokonat Grouva, bez obzira što, koliko sam ja znao, ovde nika da nije bila britanska kolonija. Dakle, ceo hotel je bio sređen u britanskom kolonijalnom stilu. Malo mi je teško da poverujem da je bilo dekorater ili neki kolonijalni Britanac mogao da predoči sebi da će se neko kao Čatski izvrnuti na bračni krevet u apartmanu na poslednjem spratu gde me je Debora odvela.

Čatskom kosa nije izrasla u poslednjih sat vremena, ali se barem presvukao iz narandžastog radničkog odela u frotirski bademantil i ležao je na sred kreveta obrijan, tresući se i znojeći se sa polupraznom bocom votke *Sky* pored sebe. Debora nije čak ni usporila na vratima. Jurnula je pravo prema krevetu i sela pored njega, uzimajući njegovu jedinu ruku u svoju. Ljubav između ruina.

„Debi?“, rekao je drhtavim staračkim glasom.

„Tu sam“, rekla je. „Spavaj.“

„Izgleda da nisam onoliko dobar koliko sam mislio da jesam“, rekao je.

„Spavaj“, rekla je držeći ga za ruku i nameštajući se pored njega.

Ostavio sam ih u tom položaju.

POGLAVLJE 27

Sutradan sam se kasno probudio. Na kraju, zaradio sam toliko, zar ne? Iako sam stigao na posao oko 10 sati, opet sam došao mnogo pre Vinsa, Kamile ili Anhela-nije-mi-rod, jer su se svi oni javili da su teško bolesni. Sat i četrdeset pet minuta kasnije konačno se pojavio Vins, sav zelen i ostareo. „Vinse!“, rekao sam veoma dobro raspoložen a on se bolno žacnuo i naslonio na zid zatvorenih očiju. „Želim da ti zahvalim na nezaboravnoj zabavi.“

„Zahvali mi tiho“, zaškripao je.

„Hvala“, prošaputao sam.

„Nema na čemu“, prošaputao je i on, a onda je oteturao u svoj ćošak.

Dan je protekao neverovatno mirno, a pod tim podrazumevam da ne samo da nije bilo novih slučajeva u odeljenju za veštačenja, nego je bilo i tiho kao u grobu; samo bi povremeno poneki zeleni duh prolebdeo pateći u tišini. Srećom, bilo je i veoma malo posla. Do pet sati sam odradio svu zaostalu papirologiju i rasporedio sve svoje olovke. Rita je zvala u vreme ručka da me pozove na večeru. Mislim da je možda želela da se uveri da me neka striptizeta nije kidnapovala, pa sam se složio da odem posle posla. Debs se nije javljala, ali nije ni bilo potrebe. Bio sam prilično siguran da je bila sa Čatskim u njegovom potkrovlju. Međutim, bio sam pomalo zabrinut jer je dr

Danko znao gde ih može naći i moglo bi se dogoditi da potraži svoj nezavršeni projekat. S druge strane, mogao je da se igra s narednikom Douksom, što bi trebalo da ga učini vrednim i srećnim bar nekoliko dana.

Svejedno, tek da budem siguran, okrenuo sam broj Deborinog mobilnog. Odgovorila je posle četvrtog zvona. „Šta je“, rekla je.

„Nadam se da pamtiš da je dr Danko prvi put ušao bez problema“, rekao sam.

„Ja nisam bila tu prvi put“, rekla je. Zvučala je toliko naoštreno da sam samo mogao da se nadam da neće upucati nekoga od posluge.

„U redu“, rekao sam. „Samo dobro otvori oči.“

„Ne brini“, rekla je. Čuo sam gde Čatski nešto zlovoljno džangrlja u pozadini, a Debora je rekla: „Moram da prekinem. Zvaću te kasnije.“ Prekinula je vezu.

Večernja gužva bila je u punom zamahu dok sam ja hitao Ritinoj kući pevajući veselo, kada mi je čovek crvenog lica u pikapu presekao put i pokazao mi prst. Nije bio u pitanju samo redovan osećaj pripadnosti koji sam obično imao kada sam bio okružen ubilačkim majamskim saobraćajem; osetio sam kako mi se veliki teret svaljuje s pleća. A naravno, tako je i bilo. Mogao sam da odem Riti a da preko puta ne bude parkiran kestenjasti „taurus“. Mogao sam da se vratim u svoj stan oslobođen senke koja je prijanjala uz mene. I još važnije, mogao sam da izvedem Mračnog putnika na ples i sami bismo proveli kvalitetno vreme koje nam je toliko nedostajalo. Narednika Douksa

nije bilo, nestao je iz mog života - a uskoro će, pretpostavljam, nestati i iz svog.

Bio sam kao na oblaku dok sam se kotrljao niz Južni Diksi i okretao ka Ritinoj kući. Bio sam slobodan - i bez obaveza takođe jer je bilo sasvim opravdano verovati da će se Čatski i Debora u miru oporavljati neko vreme. Što se tiče dr Danka - istina je da me je svrbelo da ga upoznam, i čak i sada bih rado odvojio nekoliko minuta od mog burnog društvenog života samo da bih proveo kvalitetno vreme u združivanju s njim. Bio sam prilično siguran da će Čatskijeva misteriozna agencija iz Vašingtona poslati nekoga drugog da se pozabavi njime, a sigurno ne bi želeli da im ja tamo visim i nudim svoje usluge. Pošto smo to rešili, i pošto je Douks sklonjen s puta, vratio sam se planu A - da pomognem Raikeru da ranije ode u penziju. Ko god sada bude morao da se pozabavi problemom dr Danka, to neće biti divno dešaržirani Dekster.

Od silne sreće sam poljubio Ritu kada je otvorila vrata, iako niko nije posmatrao. A posle večere, dok je Rita raspremala, otišao sam ponovo u zadnje dvorište i igrao šutni u kantu sa komšijskom decom. Međutim, ovoga puta sve je imalo posebnu draž sa Kodijem i Astor zbog naše male tajne koja je svemu davala drugačiju notu. Bilo je gotovo zabavno posmatrati ih kako vrebaju drugu decu, moji lični mali predatori na obuci.

Posle pola sata vrebanja i kidisanja, postalo je očigledno da smo opasno nadjačani mnogo pokretnijim predatorima; komarci, nekoliko triliona odvratnih malih vampira, svi neverovatno izgladneli. I tako, oslabljeni od gubitka krvi,

Kodi, Astor i ja dovukli smo se nekako u kuću i ponovo okupili oko trpezarijskog stola na partiji vešala.

„Ja ću prva“, najavila je Astor. „I onako je na mene red.“

„Na mene“, rekao je Kodi mršteći se.

„Ma ne. U svakom slučaju, smislila sam reč“, rekla mu je. „Pet slova.“

„C“, rekao je Kodi.

„Nije! Glava! Eto!“, trujmufovala je Astor i nacrtala malu okruglu glavu.

„Najbolje da počneš od samoglasnika“, rekao sam Kodiju.

„Kako“, pitao je tiho.

„A, E, I, O, U i ponekad R“, rekla mu je Astor. „To svi znaju.“

„Ima li 'E'?“, upitao sam je i njena jedra su namah ostala bez vetra.

„Ima“, rekla je Astor durovito i upisala E usred praznog reda.

„Eto“, rekao je Kodi.

Igrali smo gotovo ceo sat pre nego što su otišli na spavanje. Ali se moje magično veče ipak prerano završilo i opet sam bio na kauču sa Ritom. Ovoga puta, pošto sam se bio rešio špijunskih očiju, veoma lako sam se izvukao iz njenih pipaka i pošao kući svom malom krevetu, uz dobronamerne izgovore da sam suviše bančio kod Vinsa i da me sutra čeka naporan radni dan. Ubrzo sam bio na putu, potpuno sâm u noći, samo moj eho, moja senka i ja. Pun mesec će biti tek kroz dve noći i ovoga puta će se

sasvim isplatiti dočekati ga. Ovaj pun mesec neću provesti sa pivom „miler lajt“ već sa *Fotografskom radnjom Raiker*. Za dve noći ću konačno osloboditi Putnika, uvući se u pravoga sebe i baciti znojav kostim divotnog dobronice Dekstera u smeće.

Svakako da sam prvo morao da nađem dokaz, ali sam nekako bio sasvim siguran da ću doći do njega. Imao sam ceo dan pred sobom, a kada Mračni putnik i ja radimo timski sve nekako legne na svoje mesto.

Ispunjen takvim veselim mislima o mračnim radostima odvezao sam se svom udobnom stanu, uvukao u krevet i zaspao dubokim snom pravednika, bez snevanja.

Moje uvredljivo veselo raspoloženje nastavilo se i sledećeg jutra. Kada sam stao da kupim krofne na putu za posao, prepustio sam se impulsu i kupio pola tuceta, uključujući nekoliko onih punjenih kremom sa čokoladnim prelivom. Zaista ekstravagantan gest nije bio protraćen što se Vinsa tiče jer se on konačno bio sasvim oporavio. „O, vidi ti“, rekao je podigavši obrve. „Odlično si postupio, moćni lovče.“

„Šumski bogovi su nam naklonjeni“, rekao sam. „Punjene kremom ili džemom od malina?“

„Punjene kremom, naravno“, rekao je.

Dan je brzo prošao uz samo jedan izlazak na mesto zločina, rutinsko kasapljenje baštenskim priborom. Bio je to potpuno amaterski rad; idiot je pokušao da upotrebi električni potkresivač za živu ogradu i samo je uspeo da mi napravi više posla, jer je na kraju svoju ženu dokrajčio

makazama za potkresivanje grana. Istinski gadan nered, i sasvim je zaslužio da ga uhvate na aerodromu. Dobro obavljeno raščlanjivanje je *uredno*, pre svega, ili barem ja tako stalno napominjem. Nikakve barice krvi, niti krv i meso zalepljeni po zidovima. To samo pokazuje nedostatak stila.

Završio sam na mestu zločina upravo na vreme da se vratim u svoj brlog od laboratorije i ostavim beleške na stolu. Otkućaću ih i završiti izveštaj u ponedeljak, nema žurbe. Ni ubica ni žrtva neće nigde pobeći.

I već sam bio na vratima, išao prema parkingu i svojim kolima, slobodan da lutam zemljom kako mi se prohte. Nikoga da me prati, ili da me kljuka pivom, ili da me tera da radim stvari koje bih radije da izbegnem. Nikoga da uperi neželjenu svetlost na Deksterove senke. Opet sam ja mogao da budem ja, Neokovani Dekster, i ta misao me je daleko više opijala od Ritinog piva i njene naklonosti. Mnogo je proteklo od poslednjeg puta kada sam se ovako osećao i obećao sam sebi da nikada više taj osećaj neću uzeti zdravo za gotovo.

Na uglu ulica Daglas i Grand goreo je auto, dok se mala ali dobro raspoložena gomila okupila da posmatra. Delio sam njihove dobro raspoloženje provlačeći se lako kroz saobraćajnu gužvu koju su napravila vozila hitnih službi, i uputio se kući.

Kod kuće sam poručio picu i pažljivo napravio beleške o Raikeru; gde da tražim dokaz, šta bi moglo da se smatra dovoljno dobrim dokazom - par crvenih kaubojskih čizama bi sigurno predstavljao dobar početak. Bio sam gotovo

siguran da je on bio taj; pedofilski predatori su skloni da kombinuju posao i zadovoljstvo, a fotografisanje dece je bio savršeni primer. Međutim „gotovo siguran“ nije bilo dovoljno siguran. Zato sam organizovao misli u uredan mali dosije - ništa inkriminišuće, naravno, i sve će biti brižljivo uništeno pre nego što dođe vreme za predstavu. Do ponedeljka ujutru neće biti ni traga onome što sam radio, osim nove staklene pločice u kutiji na mojoj polici. Proveo sam veseo sat planirajući i hraneći se velikom picom sa incunima i zatim, kada je još malo pa pun mesec počeo da mrmlja kroz prozor postao sam nemiran. Mogao sam da osetim ledene mesečeve prste kako me miluju, golicaju me po kičmi, teraju me u noć da protegnem svoje predatorske mišiće koji su predugo bili učmali.

A što da ne? Neće ništa škoditi kliznuti u kikitavu noć i krišom osmotriti. Vrebati, posmatrati nevidljiv, prikradati se mačjim hodom Raikerovim tragom i onjušiti lovinu niz vetar - bilo bi razborito koliko i zabavno. Mračni izviđač Dekster mora da bude spreman. Pored toga, bio je petak večer. Raiker bi lako mogao da ode od kuće da ispuni neke svoje društvene obaveze - poseti radnju s igračkama, na primer. Ako je tako, lako bih mogao sa se uvučem u njegovu kuću i malo porazgledam.

Zato sam obukao svoju najbolju odeću Noćnog tragača i odvezao se nedaleko od mog stana, uz autoput Mejn, kroz Grouv do avenije Tajgertejl i pravo do skromne kuće u kojoj je živeo Raiker. Nalazila se u kraju u kome su kućice bile od betonskih blokova i njegovala se nije razlikovala od drugih, povučena od puta taman dovoljno za kratak

prilazni put. Kola su mu tu bila parkirana, mala crvena „kija“, što me je preplavilo talasom nade. Crveno, kao čizme; bila je to njegova boja, znak da sam bio na tragu.

Dvapat sam se provezao pored kuće. Prilikom drugog prolaza uočio sam da je svetlo u kabini njegovog auta bilo upaljeno i taman sam stigao na vreme da letimično vidim njegovo lice dok je ulazio u kola. Nije bilo naročito impresivno; mršavo, gotovo bez brade, i delimično skriveno dugačkim šiškama i velikim okvirom naočara. Nisam mogao da vidim šta je nosio na nogama, ali na osnovu svega ostalog na njemu mogao je sasvim lako da bude obuven u kaubojske čizme da bi izgledao malo viši. Ušao je u auto i zatvorio vrata, a ja sam se provezao i krenuo oko bloka.

Kada sam se ponovo našao na istom mestu, auta više nije bilo. Parkirao sam nekoliko blokova dalje u maloju bočnoj ulici i vratio se, usput pažljivo navlačeći svoju noćnu kožu. Nije bilo svetla u susednoj kući pa sam presekao preko dvorišta. Iza Raikerove kuće bila je mala gostinska kuća, a Mračni putnik mi je prošaptao u uho, *studio*. To je zaista bilo savršeno mesto za fotografski studio, a fotografski studio je bio pravo mesto na kome bi se mogle naći dokazne fotografije. A kako Putnik retko greši u tim stvarima, razvalio sam bravu i ušao unutra.

Svi prozori su bili zapretni daskama sa unutrašnje strane, a po slabašnom svetlu od otvorenih vrata mogao sam da vidim konture opreme potrebne za mračnu komoru. Putnik je bio u pravu. Zatvorio sam vrata i upalio svetlo. Prigušeno crveno svetlo preplavilo je sobu taman

dovoljno da se po njemu vidi. Tu su bile uobičajene posude i boce hemikalija pored male sudopere, a sa leve strane bila je lepa mala radna stanica sa digitalnom opremom. Odlučio sam da počnem od ormara sa četiri fioke koji je bio naslonjen na zid.

Posle deset minuta preturanja po fotografijama i negativima, nisam pronašao ništa što bi ga moglo inkriminisati, osim desetak golišavih beba na belo krznoj krpari, slike za koje čak i ljudi koji misle da je Pat Robertson³⁰ previše liberalan obično kažu da su „slatke“. Nije bilo tajnih pregradaka u ormaru sa fiokama koliko sam mogao da vidim, i nikakvog drugog očiglednog mesta za skrivanje fotografija.

Vreme je isticalo; nisam smeo da rizikujem jer je Raiker možda prosto otišao do prodavnice da kupi karton mleka. Mogao bi da se vrati svakog trena i odluči da probrlja po svojim dosijeima i s oduševljenjem pregleda na desetine čudašaca koja je snimio na filmu. Prišao sam računaru.

Pored monitora je stajala visoka polica za CD-ove koje sam pregledao jedan po jedan. Posle gomile diskova sa programima i nekih na kojima je rukom bilo napisano GRINFIELD ili LOPEZ, pronašao sam ga.

„To“ je bila drečavo ružičasta kutija za nakit. S prednje strane je veoma uredno bilo ispisano NAMBLA, 9/04.

Sasvim je bilo moguće da je NAMBLA retko hispanoameričko ime. Ali je takođe bio akronim od *North*

³⁰ Vođa hrišćanske koalicije u SAD.

*American Man Boy Love Association*³¹, tople i čupave grupe za podršku koja pomaže pedofilima da održe pozitivnu sliku o sebi uveravajući ih da je to što oni rade savršeno prirodno. Pa sad, moglo bi se isto reći i za kanibalizam i silovanje, ali teško. To prosto nije ispravno.

Poneo sam CD sa sobom, ugasio svetlo i ponovo skliznuo u noć.

Kada sam se vratio u stan, trebalo mi je samo nekoliko minuta da utvrdim da je disk bio u stvari za prodaju, verovatno ga je neko nosio na sastanke NAMBLA-e i nudio ga izabranim svirepim rasističkim ljudožderima. Slike na CD-u bile su organizovane u takozvane „galerije minijatura“, redove sitnih snimaka gotovo identične špilovima sa pornografskim slikama po kojima su preturali perverzni starci u viktorijansko doba.

Svaka slika bila je namerno zamućena tako da nije moglo sasvim da se vidi šta se tamo nalazi - detalji su mogli samo da se zamisle.

I da, naravno: neke slike su bile profesionalno odsečene i izmenjene verzije onih koje sam pronašao na Makgregorovom čamcu. Eto, premda nisam pronašao kaubojske čizme, našao sam sasvim dovoljno da zadovoljim Harijev kodeks. Raikera sam prebacio na spisak A. S pesmom u srcu i osmehom na usnama, strovalio sam se u krevet preturajući vesele misli po glavi u vezi s onim što ćemo Raiker i ja raditi sutra uveče.

³¹ Udruženje severnoameričkih muškaraca koji vole dečake.

Sledećeg jutra, u subotu, ustao sam nešto kasnije i otišao na trčanje kroz kraj. Pošto sam se istuširao i dobro doručkovao, pošao sam da kupim neophodan provijant - novi kotur lepljive trake, kao žilet oštar nož za filetiranje, prosto elementarne stvari. A pošto je Mračni putnik počeo da se proteže i razgibava kako bi se potpuno razbudio, zaustavio sam se u krčmi u kojoj su pravili dobar roštilj i kasno ručao. Pojeo sam duplu porciju medaljona na žaru, naravno dobro pečenih, bez i trunke krvi. Zatim sam se još jednom provezao pored Raikerove kuće da bih osmotrio mesto po danu. Raiker je kosio travnjak. Usporio sam da ga bolje pogledam; avaj, nosio je stare patike, a ne crvene čizme. Bio je bez košulje i povrh toga što je bio mršav, bio je i gnjecav i bled. Nema veze - ubrzo će dobiti boju zahvaljujući meni.

Dan je bio veoma produktivan i zadovoljavajući, pravi moj DAN PRE. Opet sam sedeo mirno u svom stanu uto nuo u svoje vrle misli kada je zazvonio telefon.

„Dobar dan“, rekao sam u slušalicu.

„Možeš li da dođeš ovamo?“, rekla je Debora. „Treba da obavimo jedan posao.“

„Kakav posao?“

„Ne budi kreten“, rekla je. „Dolazi ovamo“, i spustila mi je slušalicu. Ovo je bilo više nego iritirajuće. Pre svega, nisam znao da postoji ikakav nedovršeni posao, i drugo, nisam znao da sam kreten - monstrum, da, to svakako, ali u celini jedno veoma prijatno čudovište lepih manira. A povrh svega, da mi tako spusti slušalicu prosto uzimajući zdravo za gotovo da sam je čuo i da ću početi da drhtim i

poslušati. Ta je imala petlju. Sestra ili ne, zli lakat u rebrima ili ne, nema toga ko bi mene naterao da zadrhtim.

Međutim, jesam poslušao. Kratka vožnja do „Mjutinija“ trajala je nešto duže nego obično s obzirom da je bila subota posle podne, vreme kada su ulice u Grouvu bile preplavljene besciljnim ljudima. Polako sam vezao kroz gomilu i želeo da barem jednom mogu da nagazim gas do daske i zakucam se u nomadske horde. Debora je pokvarila moje savršeno raspoloženje.

I nije ništa popravila kada sam zakucao na vrata penthausa u „Mjutiniju“ a ona ih otvorila s izrazom koji je nosila kada je bila na dužnosti u kriznim situacijama, koji je njenom licu davao izgled zlovoljne ribe. „Ulazi unutra“, rekla je.

„Da, gospodaru“, rekao sam.

Čatski je sedeo na sofi. I dalje nije ličio na kolonijalnog Britanca - možda zato što nije imao obrve - ali je izgledao kao neko ko je barem odlučio da živi, što očigledno znači da je Deborin projekat rehabilitacije išao po dobru. Na zid pored njega bila je naslonjena metalna štaka i on je pijuckao kafu.

Poslužavnik s danskim pecivom bio je na niskom stočiću pored njega. „Hej, drugar“, dobacio je mašući patrljkom. „Sedi.“

Dohvatio sam stolicu u britanskom kolonijalnom stilu i seo, dograbivši prethodno i par šapica. Čatski me je gledao kao da bi se usprotivio, ali su zaista barem toliko mogli da urade za mene. Na kraju, ja sam se probijao kroz krokodile

i pretrpeo napad pauna da bih ga spasao, a sada se evo odričem i subote zbog ko zna kakvog groznog posla. Zaslužio sam barem celu tortu.

„Dobro“, rekao je Čatski. „Moramo da saznamo gde se krije Henker, i to moramo da uradimo brzo.“

„Ko?“, upitao sam. „Misliš dr Danko?“

„Tako se on zove, da. Henker“, rekao je. „Martin Henker.“

„I mi treba da ga *nađemo*?“, upitao sam, ispunjen osećanjem sudbonosne slutnje. Hoću reći, zašto su gledali u mene i govorili u množini?

Čatski se ironično nasmejavao kao da sam se ja šalio a on shvatio štos. „Da, tako je“, rekao je. „Dakle, šta misliš, drugar, gde bi on mogao biti?“

„U stvari, ja uopšte ne mislim“, rekao sam.

„Dekstere“, rekla je Debora s upozorenjem u glasu.

Čatski se namrštio. Bez obrva, to je izgledalo veoma čudno. „Kako to misliš?“, rekao je.

„Mislim da ne vidim zašto bi to i dalje bio moj problem. Ne vidim zašto ja ili čak i *mi* moramo da ga nađemo. Dobio je ono što je želeo - zar neće samo završiti posao i vratiti se kući?“

„Je l' se on to šali?“, upitao je Čatski Deboru, i da je imao obrve, sada bi ih podigao.

„On ne voli Douksa“, rekla je Debora.

„Da, ali čuj, Douks je jedan od naših momaka“, rekao mi je Čatski.

„Nije jedan od mojih“, rekao sam.

Čatski je odmahnuo glavom. „U redu, to je tvoj problem“, rekao je. „A mi ipak moramo da nađemo momka. Postoji i politička strana cele ove stvari, i bićemo duboko u kaki ako mu ne stavimo brnjicu.“

„U redu“ - rekao sam - „ali zašto bi to bio moj problem?“ Meni je to delovalo kao veoma razumno pitanje, a da ste videli njegovu reakciju pomislili biste da sam želeo da bacim bombu na neku osnovnu školu.

„Isuse Hriste“, rekao je odmahujući glavom s podrugljivim divljenjem. „Ti si stvarno faca, družo.“

„Dekstere“, rekla je Debora. „Pogledaj nas.“ Ja ih jesam gledao, Deb u gipsu i Čatskog sa njegova dva patrljka. Da budem iskren, nisu mi izgledali preterano opasno. „Potrebna nam je tvoja pomoć“, rekla je.

„Ma, daj, Debs.“

„Molim te, Dekstere“, rekla je, znajući sasvim dobro da mi je bilo veoma teško da je odbijem kad god je koristila tu reč.

„Debs, nemoj“, rekao sam. „Vama treba akcioni junak, neko ko je u stanju da razbija vrata i uleće bljujući vatru iz oružja. Ja sam samo prilično uglađeni laboratorijski pacov.“

Prešla je preko sobe i stala ispred mene, udaljena samo inč-dva. „Znam šta si ti, Dekstere“, rekla je polako. „Zar se ne sećaš? I znam da možeš to da izvedeš.“ Spustila mi je ruku na rame i još tišim glasom, gotovo šapatom govorila: „Kajlu je to *potrebno*, Dekse. Njemu treba da uhvati Danka. Ili se nikada više neće osećati muškarcem. A to je važno meni. Molim te, Dekstere?“

I posle svega, šta možete da uradite kada se potegne teško naoružanje? Možete samo da prikupite rezerve dobre volje i dostojanstveno mahnete belom zastavom.

„U redu, Debs“, rekao sam.

Sloboda je tako krhka, neuhvatljiva stvar, zar ne?

POGLAVLJE 28

Koliki god otpor da sam imao, dao sam reč da ću pomoći, pa se jadni savesni Dekster istog trena prihvatio posla da reši problem uz svu snalažljivost i veštinu svog moćnog mozga. Istina je bila da je moj mozak bio isključen. Bez obzira koliko sam vredno u njega unosio indicije, ništa nije izlazilo s druge strane.

Naravno, postojala je mogućnost da mi je trebalo više goriva da bih funkcionisao na najvišem nivou. Iskamčio sam od Debore da poruči još danskog peciva. Dok je ona telefonirala sobnoj usluzi, Čatski je na mene usredsredio sladunjavi, pomalo glazirani osmeh i rekao: „Prilegnimo na posao, druže, hoćemo li?“ Kad je već tako lepo pitao - na kraju, morao sam nešto i da radim dok sam čekao na dansko pecivo - složio sam se.

Gubitak njegova dva uda uklonio je nekakvu fizičku blokadu kod Čatskog. Uprkos tome što je bio malkice nesiguran, bio je daleko otvoreniji i pijateljskije nastrojen, i zaista je izgledalo da je bio voljan da kaže sve što zna, što je bilo nezamislivo kod Čatskog sa sva četiri ekstremiteta i parom skupih naočara za sunce. Iz proste potrebe da budem uredan i saznam što je moguće više detalja, iskoristio sam njegovo novo dobro raspoloženje i izvukao od njega imena elsalvadorskog tima.

Sedeo je sa žutom beležnicom na kolenu koju je pridržavao zapešćem dok je beležio imena desnom i jedinom rukom. „Meni Borhes, za njega znaš“, rekao je.

„Prva žrtva“, rekao sam.

„Aha“, rekao je Čatski ne podižući pogled. Ispisao je ime i zatim ga precrtao. „A zatim je tu bio Frenk Obri?“ Namrštio se i izbacio vrh jezika u uglu usana dok je ispisivao ime i precrtavao ga. „Propustio je Oskara Akostu. Bog će ga znati gde se taj sada nalazi.“ Svejedno je ispisao ime i pored njega upisao znak pitanja. „Vendel Ingram. Živi na Nort Šor Drajvu, u Majami Biču.“ Blok je počeo da mu klizi na pod dok je pisao ovo ime a on je pokušao da ga uhvati u padu i sasvim promašio. Gledao je u blok na podu, a zatim se savio i dohvatio ga. Niz ćelavu glavu mu se kotrljala kapljica znoja i pala na pod. „Prokleti lekovi“, rekao je. „Od njih sam malo ošamućen.“

„Vendel Ingram“, rekao sam.

„Tačno. Tačno.“ Naškrabao je ime do kraja i ne zastajući nastavio dalje: „Endi Lajl. Sada prodaje automobile, u Daviju.“ I u žestokom naletu energije ređao je imena dok trijumfalno nije upisao i poslednje. „Još dvojica mrtvih, jedan još uvek na terenu, i to je sve, kompletan tim.“

„Zar niko od njih ne zna da je Danko u gradu?“

Odmahnuo je glavom. Još jedna kapljica znoja se otkotrljala a ja sam je za dlaku izbegao. „Celu stvar držimo u prilično zatvorenom krugu. Samo oni koji moraju da znaju.“

„Njima ne treba da znaju da neko od njih želi da napravi skvičave jastuke?“

„Ne treba im“, rekao je stiskajući vilicu i izgledajući kao da će da kaže nešto pametno; možda ponuditi da ih pustimo niz vodu. Ali je onda podigao pogled i bolje porazmislio.

„Možemo li barem proveriti da li su svi na broju?“, pitao sam bez prave nade.

Čatski je počeo da odmahuje glavom pre nego što sam završio. Još dve kapi znoja su mu se skotrljale, jedna levo, druga desno. „Ne. Ovaj, nema šanse. Ti momci uvek jednim uhom osluškuju. Počne li neko da se raspituje o njima, odmah će znati. A ne smem da rizikujem da pobegnu. Kao Oskar.“

„Onda, kako ćemo naći dr Danka?“

„To ćeš ti da smisliš“, rekao je.

„Šta je s kućom pored Maunt Trešmora?“, upitao sam s nadom. „Onom što si je proverio noseći štipkovnik.“

„Debi je organizovala da patrolna kola prođu onuda. Uselila se neka porodica. Ne,“ - rekao je - „sve stavljamo na tebe, drugar. Smislićeš ti nešto.“

Debs nam se pridružila pre nego što sam stigao da kažem nešto dubokoumno, no moram da priznam da sam bio iznenađen Čatskijevim poslovnim odnosom prema bivšim ortacima iz tima. Zar ne bi bilo lepo dati svojim starim drugarima startnu prednost ili ih barem pripremiti? Sigurno se ne pretvaram da sam uzor civilizovane vrline, ali kad bi poremećeni hirurg krenuo na Vinsa Masuku, na

primer, drago bi mi bilo da mu nagovestim tako nešto u usputnom čavrljanju pored aparata za kafu. Dodaj mi šećer, molim te. Usput - manijakalni doktor ti je za petama i hoće da ti otfikari sve ekstremitete. Da ti dodam mlekce?

Očigledno, igra se nije tako igrala kod momaka sa četvrtastim muškim vilicama, ili barem ne kod njihovog predstavnika Kajla Čatskog. Nema veze; imao sam barem spisak imena, a i to je bio nekakav početak ako ništa drugo. Nisam imao pojma odakle da počnem u pokušaju da pretvorim taj nekakav početak u pravu korisnu informaciju, a Kajlu je davanje informacija išlo bolje od ruke nego kreativnost. Debora je malo mogla da pomogne. Bila je potpuno obuzeta rastresanjem Kajlovog jastuka, brisanjem grozničavog čela, staranjem o redovnom uzimanju lekova..., potpuno materinsko ponašanje koje sam smatrao nemogućim kod nje, ali eto, demantovala me je.

Postalo je očigledno da malo pravog posla može da se obavi odavde, iz hotelskog penthousa. Jedino što sam mogao da predložim bilo je da se vratim za računar i pogledam šta bi odatle moglo da se ispili. I tako, pošto sam iz Kajlove preostale ruke istrгнуo poslednje dve šapice, uputio sam se kući, svom vernom računaru. Nije bilo garancije da ću išta naći, ali sam bio naumio da pokušam. Potrudiću se najviše što mogu, čačkati po problemu sa svih strana nekoliko sati i nadati se da negde čučti tajna poruka u koju će neko možda umotati kamen i ubaciti mi ga kroz prozor. Ako me kamen još i pogodi u glavu, to bi možda bio podsticaj za rađanje ideja.

Stan je bio u istom stanju u kome sam ga i ostavio, što je bilo utešno. I krevet je bio namešten, pošto Debora više nije tu boravila. Računar je uskoro zabrundao i počeo sam da tražim. Prvo sam proverio bazu nekretnina, ali tu nije bilo kupovina koje bi se uklapale u postojeći model. Ipak, bilo je očigledno da je dr Danko morao da bude negde. Mora da smo ga isterali iz njegovih pripremljenih skrovišta, mada sam bio prilično siguran da neće čekati da bi počeo sa Douksom ili bilo kim drugim sa Čatskijevog spiska ko mu je privukao pažnju.

Kako je uopšte odlučivao o redosledu žrtava? Po starešinstvu? Po tome koliko su ga nervirali? Ili nasumično? Kad bih to znao, barem bi postojala mogućnost da ga pronađem. Morao je negde da ode, a njegove akcije nisu bile ona vrsta koja bi se obavljala u hotelskoj sobi. Dakle, gde je mogao da ode?

Kamen nije razbio prozor i odbio mi se o glavu, ali je idejica počela da se koprca na dnu Deksterovog mozga. Danko je morao da ode negde, očigledno, a nije imao vremena da postavi još jednu bezbednu kuću. Kamo god da je otišao to je moralo da bude u oblasti Majamija, blizu njegovih žrtava, a nije mogao da dozvoli sebi rizik da nasumično izabere prostor. Naizgled prazna kuća bi mogla iznenada da se napuni potencijalnim kupcima, a ako bi provalio u neku nastanjenu, to je bilo rizično jer se nikada nije moglo znati kada bi rođak Enrike mogao da svrati na par dana. Dakle - zašto ne bi prosto otišao kući svoje sledeće žrtve? Morao je znati da je Čatski, jedini koji je sada znao spisak, bio van stroja i da ga neko vreme neće

proganjati. Kako se činilo, prelaskom na sledeće ime sa spiska amputirao bi dva ekstremiteta jednim skalpelom: Mogao je prosto upotrebiti kuću sledeće žrtve da u njoj dokrajči Douksa i zatim natenane počne rad na onome ko god da je bio sledeći.

Imalo je to nekog smisla i bilo je bolja početna tačka od spiska imena. No i pod pretpostavkom da sam u pravu, ko bi mogao biti sledeći?

Napolju se prolomila grmljavina. Pogledao sam još jednom u spisak imena i uzdahnuo. Zašto nisam bio na nekom drugom mestu? Sada bih čak igrao i vešala sa Kodi i Astor i to bi bilo mnogo bolje od ovog crnčenja. Moraću da pazim na Kodija da prvo traži samoglasnike. Zatim ostatak reči obično sâm od sebe dođe. A kada to bude savladao, mogao bih da počnem da ga podučavam zanimljivijim stvarima. Veoma je čudno radovati se podučavanju deteta, ali sam ja zaista bio nekako nestrpljiv da počnem. Šteta što se već pobrinuo za komšijskog psa - on bi bio savršen za početak učenja, u pogledu bezbednosti i u pogledu tehnike. Mali razbojnik je imao mnogo da uči. Sve stare Harijeve lekcije, predate novoj generaciji.

I dok sam razmišljao o pomaganju Kodiju, shvatio sam da je cena koju sam trebao da platim veridba s Ritom. Da li sam zaista mogao to da izvedem? Da odbacim svoj bezbrižni samački život i smirim se u domaćinskom blaženstvu? Ma koliko čudno bilo, mislim da bih to mogao da izvedem. Deca su sigurno bila vredna male žrtve, a Rita u svojstvu trajne maske bi sigurno učinila da izgledam još

nevinije. Manje je verovatno da srećno oženjeni muškarci rade stvari za koje ja živim.

Možda bih mogao to da izvedem. Videćemo. Naravno, ovo je bilo samo odugovlačenje. Nije mi pomagalo da budem išta bliži mojoj večeri sa Raikerom, niti sam se približio pronalaženju Danka. Prizvao sam svoja rasuta čula i pogledao u spisak imena. Borhes i Obri su gotovi. Preostali su još Akosta, Ingram i Lajl. Još uvek ne znaju da imaju zakazano kod dr Danka. Dva gotova, tri preostala, ne računajući Douksa koji mora da trenutno oseća oštricu na sebi dok mu Tito Puente izvodi muziku za igru u pozadini, a Doktor se naginje nad njim sa svojim tako sjajnim skalpelom i vodi narednika kroz svoj čerečni ples. Igraj sa mnom, Doukse. Baila con migo, amigo, kako bi to rekao Tito Puente. Malo je teže igrati bez nogu, naravno, ali bi se napor isplatio.

A u međuvremenu, ja sam se ovde vrteo u krug kao da mi je dobri doktor odsekao jednu nogu.

Dobro: pretpostavimo da je dr Danko bio u kući svoje sadašnje žrtve, ne računajući Douksa. Naravno, nisam znao ko bi to mogao biti. Prema tome, na čemu sam onda ja bio? Ako eliminišemo naučno ispitivanje, preostaje nam srećni zgoditak. Elementarno, dragi Dekstere. Eci-peci-pec...

Prst mi se našao na imenu Ingram. Dakle, dobro, je l' to definitivno? Kako da ne. A ja sam Olaf, kralj Norveške.

Ustao sam i odšetao do prozora kroz koji sam toliko puta gledao u narednika Douksa parkiranog preko ulice u njegovom kestenjastom „taurusu“. Sada ga nije bilo. Uskoro ga nigde neće ni biti - ukoliko ga ja ne nađem. On je

meni želeo smrt ili zatvor, i ja bih bio srećniji kad bi on jednostavno nestao - parče po parče, ili ceo odjednom, bilo mi je svejedno. A opet evo mene gde radim prekovremeno, guram Deksterovu moćnu mentalnu mašineriju do krajnjih granica njenim neverovatnim korakom, samo da bih njega spasao - da bi me on za uzvrat ubio ili oterao u zatvor. Da li je onda čudno što mi se čini da je život kao pojava precenjen?

Možda podstaknut ironijom, gotovo savršeni mesec zakikotao se kroz drveće. I što sam duže gledao napolje, više sam osećao težinu tog zlog starog meseca što nežno iskri malo ispod horizonta dok meni već duva vruće i hladno po kičmi nagoneći me na akciju, i ja uzimam ključeve od auta i izlazim na vrata. Konačno, zašto ne bih prosto otišao i proverio? Neće mi oduzeti više od sat vremena, i neću morati da objašnjavam svoja razmišljanja Debs i Čatskom.

Znao sam da mi je ideja bila privlačna delimično i zato što je bila brzo i lako izvodljiva, i ako se pokaže još i da se isplati vratiće me mojoj teško izvojevanoj slobodi na vreme za sutrašnju večernju igranku sa Raikerom - a šta više, javljala mi se mala žudnja za aperitivom. Zašto se ne bih malo zagrejao na dr Danku? Ko bi mogao da mi zameri što mu radim ono što je on tako spremno radio drugima? Ako moram da spasim Douksa da bih se dokopao Danka, pa dobro, ko je ikada rekao da je život savršen.

I tako sam se uputio na sever autoputem Diksi, zatim na I-95 skroz do 79. ulice, pa onda pravo preko, u deo Majami Biča koji se zove Normandi Šor, gde je živeo Ingram. Već se

bilo smrklo kada sam skrenuo u ulicu i polako se provezao. Na prilaznom kolovozu bio je parkiran tamnozeleni kombi, veoma sličan prethodnom belom kojeg je Danko slupao samo pre par dana. Bio je parkiran pored prilično novog mercedesa, i uopšte nije izgledao kao da pripada ovom šmekerskom kraju. Pa, dobro, pomislio sam. Mračni putnik je počeo da mrmlja ohrabrenja ali sam ja i dalje vozio, okrenuo na krivini prošavši kuću i zaustavio se tek kada sam našao prazno mesto za parkiranje. Bilo je odmah iza ugla i tu sam stao.

Zeleni kombi nije ovde pripadao ako je suditi po tome kakav je kraj ovo bio. Naravno, moguće da je Ingram obavljao gipsane radove pa su radnici odlučili da ostanu sve dok ne završe posao. Ali ja u to nisam verovao, a nije ni Mračni putnik. Izvadio sam mobilni da pozovem Deboru.

„Izgleda da sam nešto pronašao“, rekao sam kad se javila.

„Zašto ti je trebalo toliko?“, rekla je ona.

„Mislim da dr Danko radi ispred Ingramove kuće na Majami Biču“, rekao sam.

Nastala je kratka pauza tokom koje sam gotovo video Deboru kako se mršti. „Zašto to misliš?“

Ideja da joj objašnjavam da je moje nagađanje bilo samo nagađanje nije bila preterano privlačna, pa sam prosto rekao: „Duga je to priča, sejo. Ali mislim da ne grešim.“

„Misliš“, rekla je. „Ali nisi siguran.“

„Biću za nekoliko minuta“, rekao sam. „Parkirao sam iza ćoška, a ispred kuće je parkiran kombi koji se ne uklapa baš u ovaj komšiluk.“

„Ne mrdaj odatle“, rekla je. „Nazvaću te.“ Prekinula je vezu i ostavila me da gledam u leđa kući. To nije bio baš dobar ugao posmatranja i nisam ništa mogao da vidim osim po cenu ozbiljnog grča u vratu. Zato sam okrenuo auto da gleda niz ulicu prema krivini gde je podrugljivo stajala kuća, i dok sam to radio - eto njega kako gura svoju naduvanu glavu kroz drveće bacajući mutne zrake svetlosti na užegli krajolik. Taj mesec, taj večno nasmejani mesečasti svetionik. Eno ga onamo.

Mogao sam da osetim hladne prste mesečine što čeprkaju po meni, gone me i izazivaju, požuruju me u nešto luckasto i divno, a prošlo je toliko mnogo otkad sam ga uopšte čuo da su mi sada zvuci bili glasniji nego ikada, brisali su mi preko glave i niz kičmu... uistinu, koja bi šteta bila biti apsolutno siguran pre nego što Debora opet pozove? Neću uraditi ništa glupo, naravno, samo ću se izvući iz kola pa niz ulicu pored kuće, samo obična šetnja po mesečini niz mirnu stambenu ulicu. A ako bi se kojim slučajem ukazala prilika za malo igre sa Doktorom...

Bilo je blago uznemiravajuće primetiti da mi je disanje bilo ponešto nestabilno dok sam izlazio iz auta. Sram te bilo, Dekstere. Gde je tvoja čuvena ledena samokontrola? Možda suviše dugo nije izlazila iz omotača, ili je ona dugotrajna praznina učinila da budem suviše nestrpljiv, ali ovo nikako neće ići. Dugačko i duboko sam udahnuo da bih se smirio; uputio sam se uz ulicu - obično čudovište u

večernjoj šetnji pored improvizovane klinike za vivisekciju. Zdravo, komšija, divno veče za tranžiranje noge, zar ne?

Sa svakim korakom koji me je približavao kući osećao sam da ONO NEŠTO narasta više i čvršće u meni, dok ga istovremeno hladni prsti stežu i drže ga u mestu. Bio sam vatra i led, živ od mesečine i smrti, i kada sam došao naspram kuće, unutrašnji šapati su počeli da bujaju čim sam čuo daleke zvuke iz kuće, orkestar ritmova i saksofona koji su zvučali u mnogome kao Tito Puente i tada mi više nisu bili potrebni sve jači šapati da bi mi rekli da sam bio u pravu - ovo je zaista bilo mesto gde je Doktor postavio kliniku.

On je bio ovde i radio je.

I sada, šta sam ja preduzeo po tom pitanju? Naravno, mudro bi bilo ležerno se vratiti do kola i sačekati Deborin poziv - ali, je li to zaista bila noć mudrosti, sa tim lirski iskeženim mesecom tako nisko na nebu i ledom koji mi lije kroz vene i goni me napred?

Kada sam prošao kuću, skliznuo sam u senke susedne kuće i pažljivo prešao kroz njeno zadnje dvorište da bih mogao da vidim zadnje dvorište Ingramove kuće. Na prozoru koji gleda u dvorište bilo je veoma jako svetlo i ja sam se u senci drveta prišuljao sasvim blizu kući. Još nekoliko mačjih koraka i mogao sam gotovo da vidim kroz prozor. Prišao sam još bliže, upravo izvan linije koju je svetlost bacala na zemlju.

S mesta na kome sam stajao, kad bih gledao nagore pod određenim uglom u prozoru sam mogao da vidim plafon sobe i na plafonu njenu unutrašnjost. Tamo je bilo ogledalo

koje je Danko veoma voleo da koristi, u kome se videla polovina stola ...

... i malo više od polovine narednika Douksa.

Bio je privezan trakama za mesto, nepokretan, čak mu je i sveže obrijana glava bila priljubljena čvrsto uz sto. Nisam video previše detalja, ali po onome što sam video, obe šake su mu bile odsečene u zapešćima. Prvo ruke? Veoma zanimljivo, sasvim drugačiji pristup od onoga primenjenog na Čatskom. Kako je dr Danko odlučivao šta je podesno za svakog pojedinačnog pacijenta?

Sve više me je zanimao taj čovek i njegov rad; bilo je nekog uvrnutog smisla za humor ovde na delu, i koliko god to bilo smešno, želeo sam da saznam malo više o tome kako je sve funkcionisalo. Prišao sam pola koraka bliže.

Muzika je stala i ja sam zastao s njom, a zatim se ponovo čuo ritam mamba i u tom trenutku se javilo nešto kao metalni kašalj iza mene, a onda sam osetio da me je nešto dotaklo po ramenu, bockavo i golicavo; okrenuo sam se i ugledao malog čoveka sa velikim debelim naočarima koji me je posmatrao. U ruci je držao nešto što je ličilo na pištolj za balone s bojom. Imao sam taman toliko vremena da osetim ogorčenje što sam uopšte bio nečija meta, a onda je neko izvukao sve kosti iz mojih nogu i ja sam se istopio u rosnoj, mesečinom obojenoj travi gde je bilo sve mračno i puno snova.

POGLAVLJE 29

Veoma srećan odsecao sam sa veoma loše osobe koju sam čvrsto zalepio i vezao za sto, ali je nož iz nekog razloga bio od gume i samo se izvijao. Pružio sam ruku i dohvatio ogromnu testeru za kosti i spustio je na aligatora na stolu, no prava radost nikako nije dolazila nego je umesto nje bio bol jer sam odsecao sopstvene ruke. Zapešća su me pekla i grčila se ali nisam mogao da prestanem da sečem, a onda sam pogodio arteriju i gadno crveno što je šiknulo po svuda zaslepelo me je skarletnom maglom; zatim sam počeo da padam, padam beskonačno kroz tamu u nejasan sopstveni ponor u kome su se jezivi oblici izvijali, blebetali su i vukli me, sve dok nisam prestao da padam tresnuvši u strašnu crvenu baru na podu pored mesta na kome su me dva šuplja meseca obasjavala zahtevajući da otvorim oči, jer sam budan ...

... a zatim se sve vratilo u fokus, usredsredilo na dva šuplja meseca koja su bila u stvari par debelih stakala postavljenih u veliki crni okvir zakačen za lice malog i žilavog čoveka s brkovima koji se naginjao nada mnom držeći špric u jednoj ruci.

Dr Danko, pretpostavljam...?

Nisam verovao da sam to glasno izgovorio, ali je on klimnuo glavom i rekao: „Da, tako su me zvali. A ko ste vi?“ Govorio je nekako suspregnuto, kao da je o svakoj reči

morao dobro da razmisli. U glasu mu je bio i trag kubanskog, ali ne tako kao da mu je španski bio maternji jezik. Nisam znao zašto, ali njegov glas me je činio veoma nesrećnim, kao da je iz njega izbijao smrad Dekstera Odbojnog. Duboko u mom gušterskom mozgu stari dinosaurus je podigao glavu urliknuvši u odgovor, i zato se nisam povukao kao što sam u prvom trenutku želeo. Pokušao sam da stresem glavom i odmah shvatio da je to iz nekog razloga bilo neizvodljivo.

„Ne pokušavaj da mrdaš“, rekao je. „Neće ti uspeti. Ali ne brini, moći ćeš da vidiš sve što budem radio tvom prijatelju na stolu. Uskoro će doći i na tebe red. Tada ćeš sebe moći da vidiš u ogledalu.“ Namignuo mi je, a u njegovom glasu sam prepoznao kapricioznost. „Divne stvari, ta ogledala. Jeste li znali da ako neko stoji izvan kuće i gleda u ogledala, možete da ga vidite iz kuće?“

Ponašao se kao učitelj u osnovnoj školi koji objašnjava šalu učeniku koji mu je drag, ali i previše glup da bi je shvatio. A ja sam se osećao taman dovoljno glupo da takav odnos bude sasvim primeren trenutku, jer sam se pri tome bavio samo jednom mišlju koja i nije imala naročitu dubinu: *Joj, to je zanimljivo*. Moje nestrpljenje i radoznalost koji su radili na pogon mesečine učinili su da budem nepažljiv i on je video kako virim. Smetala mi je njegova zluradost i stoga sam morao da kažem nešto, koliko god to bilo neuverljivo.

„Kako da ne, znam to“, rekao sam. „A da li vi znate da ova kuća ima i prednja vrata? I da ovoga puta nema paunova na straži?“

Trepnuo je. „Treba li da brinem?“, rekao je.

„Pa, nikad se ne zna ko može da upadne nenajavljen.“

Dr Danko je iskrivio levi ugao usana nagore za, možda, četvrtinu inča. „Dobro“, rekao je. „Ako je tvoj prijatelj sa operacionog stola svetli primer, onda mi ništa neće faliti, zar ne?“ Morao sam da priznam da je imao pravo. Igrači iz prve postave nisu bili impresivni; čega je imao onda da se plaši od rezervi sa klupe? Samo da nisam bio i dalje ošamućen od droge koju je upotrebio na meni, prilično sam siguran da bi moj odgovor bio daleko pametniji, ali sam uistinu još uvek osećao efekte hemijske magline.

„Iskreno se nadam da pomoć nije na putu?“, rekao je.

I ja sam se pitao isto, ali nije bilo mnogo pametno to izreći. „Misli šta god hoćeš“, rekao sam, u nadi da je to dovoljno dvosmisleno da ga za trenutak zaustavi, proklinjući istovremeno sporost koja je zauzela mesto moje uobičajene mentalne hitrine.

„U redu onda“, rekao je. „Verujem da si došao ovamo sâm. Mada, pitam se zašto?“

„Želeo sam da proučim vašu tehniku“, rekao sam.

„O, dobro onda“, rekao je. „Rado ću vam pokazati - iz prve ruke.“ Opet je nabacio svoj slabašni osmeh i dodao: „A zatim noge.“ Napravio je dramsku pauzu, verovatno očekujući da se nasmejem ovoj urnebesnoj dosetki. Bilo mi je jako žao što sam morao da ga razočaram; možda će kasnije postati smešnija, ako se izvučem živ odavde.

Danko me je potapšao lako po ruci. „Moraćete da mi kažete kako se zovete, znate. Bez toga nije zabavno.“

Zamislio sam ga kako mi se obraća imenom dok ležim ovako zalepljen za sto, i ta slika nije bila nimalo vesela.

„Hoćete li mi reći kako se zovete?“, kazao je.

„Rampelstilskin“, rekao sam.

Fiksirao me je pogledom, očiju ogromnih iza debelih stakala. Zatim se mašio mog zadnjeg džepa i iz njega izvadio moj novčanik. Otvorio ga je i uzeo moju vozačku dozvolu. „O. Znači, VI STE Dekster. Čestitam na poduhvatu.“ Spustio je novčanik pored mene i potapšao me po obrazu. „Gledaj i uči, jer ću veoma uskoro isto raditi i tebi.“

„Kako je to divno“, rekao sam.

Danko se namrštio na mene. „Zaista treba da si mnogo uplašeniji“, rekao je. „Zašto nisi?“ Napućio je usne. „Zanimljivo. Poveću dozu sledeći put.“ Ustao je i udaljio se.

Ležao sam u mračnom uglu pored kofe i metle i posmatrao ga kako posluje po kuhinji. Pripremio je sebi šolju instant kubanske kafe i umešao ogromnu količinu šećera. Zatim se vratio na sredinu sobe i zagledao se u sto, pijuckajući zamišljeno.

„Nahma“ - molio je sa stola stvor koji je nekada bio narednik Douks - „Nahana. Nahma.“ Očigledno mu je bio odstranjen jezik - sasvim logičan simbolički potez primeren osobi za koju je Danko verovao da ga je ocinkarila.

„Da, znam“, rekao je dr Danko. „Ali nisi pogodio nijednog do sada.“ Gotovo da se smešio dok je to govorio, iako njegovo lice kao da nije imalo nikakvog izraza osim

dubokoumne zainteresovanosti. No to je bilo dovoljno da Douks dobije napad mumljanja i cimanja u pokušaju da zbací svoje stege. Nije mu uspevalo, niti je to brinulo dr Danka, koji se udaljio pijuckajući kafu nemuzikalno pevúšeci uz Tita Puentea. Dok se Douks koprcáo mogáo sam da vidim da je ostao bez desnog stopala, šaka i jezika. Čatski je ispričáo da je njemu celu potkolenicu skinuo u jednom komadu. Doktor je očigledno želeo da ovaj put potraje. A kad dođe na mene red - na osnovu čega će odlučiti šta i kada da skine?

Magla se podizala iz mog mozga, pramen po pramen. Nisam znao koliko sam dugo bio bez svesti, ali ova dilema mi nije delovala kao pitanje o kome bih mogáo da raspravljám sa Doktorom.

Doza, rekao je. Držáo je špric kada sam se budio, i bio iznenađen da nisam uplašeni - pa naravno. Kakva božanstvena ideja, dati pacijentima neku vrstu psihotropске droge koja pojačava osećaj bespomoćnog užasa. Želeo sam da saznam kako se to radi - što ja nisam učio za doktora? Sada je bilo prekasno vajkati se. I u svakom slučaju, delovalo mi je kao da je doza bila prilagođena Douksu.

„Pa, Alberte“ - rekao je Doktor naredniku veoma prijatnim glasom kao da vodi neobavezan razgovor pijuckajući kafu - „šta kažeš?“

„Nahana! Nah!“

„Mislim da nije tačno“, rekao je Doktor. „Mada, možda, kad bi imáo jezik, možda bi bilo tačno. No nema veze“, rekao je naginjući se nad sto i obeležavajući nešto na

komadu papira, kao da je nešto precrtavao. „Prilično dugačka reč“, rekao je. „Devet slova. Opet, mora da se prihvati i dobro i loše, zar ne?“ Spustio je olovku i uzeo testeru, i dok se Douks žestoko bacakao Doktor mu je pretesterisao levo stopalo, malo iznad članka. Uradio je to veoma brzo i uredno, spuštajući odsečeno stopalo pored Douksove glave i dohvatajući iz niza svojih instrumenata nešto što je ličilo na veliku lemilicu. Upotrebio ju je na svežoj rani odakle se digao oblak pare dok ju je Doktor kauterizovao da bi krvarenje sveo na najmanju meru. „Eto“, rekao je. Douks je pustio čudan glas i onesvestio se kada je miris spaljenog tkiva prostrujao sobom. Ako bude imao sreće, ostaće u nesvesti malo duže.

A ja sam, na svoju sreću, bivao sa svakim trenutkom sve svesniji. Kako su hemikalije iz Doktorove strelice isticale iz mog mozga, nekakvo muljevito svetlo je počelo da utiče u njega.

Ah, sećanja. Nije li to divno? Čak i kada smo usred najgrđih vremena, tu su naša sećanja da nas razvedre. Evo, na primer, ja ležim ovde bespomoćan, mogu samo da posmatram užas koji se događa naredniku Douksu, znajući da će uskoro biti moj red. Ali čak i u takvom momentu, imam svoja sećanja.

A ono čega sam se sada setio bilo je nešto što je Čatski govorio dok sam ga spasavao. „Kad me je popeo na sto“ - govorio je - „rekao je 'Sedam', i 'Šta ti misliš?'“ U ono vreme mi se činilo da je prilično čudno tako nešto reći, i pitao sam se da Čatski to nije umislio usled droga koje je primio.

Ali sam upravo čuo Doktora kako isto govori Douksu: prvo „šta ti misliš?“, a zatim, „devet slova.“ A tada je nešto pribeležio na parčetu papira zakačenom za sto.

Uz svaku žrtvu koju smo do sada pronašli bilo je zakačeno parče papira, uvek sa samo jednom reči na njemu i slovima precrtanim jedno po jedno. „ČASNOST.“ „LOJALNOST.“ Ironično, naravno: Danko je podsećao svoje nekadašnje drugove na vrline kojih su se odrekli kada su ga predali Kubancima. I jadni Bardet, čovek iz Vašingtona koga smo pronašli u napuštenoj građevini na Majami Sorsu. On nije bio vredan pravog mentalnog napora. Samo pet brzih slova, POGUE. Ruke, noge i glava su mu bili na brzinu odsečeni i odvojeni od njegovog tela. P-O-G-U-E. Ruka, noga, noga, ruka, glava.

Da l' je zaista bilo moguće? Znao sam da moj Mračni putnik ima smisla za humor, ali je on bio mnogo mračniji od ovoga - ovo je bilo razigrano, kapriciozno, čak i glupo.

Veoma slično tablici *Izaberi život*, kao i svemu ostalom što sam primetio u pogledu Doktorovog ponašanja.

Bilo je tako potpuno neverovatno, ali...

Doktor Danko je igrao igre dok je seckao i kockao. Verovatno ih je igrao i sa drugima u onim dugim godinama u kubanskom zatvoru na Ostrvu borova, a možda mu je na kraju to izgledalo baš kao prava stvar koja može da posluži njegovoj kapricioznoj osveti. Jer zaista je izgledalo da se sada igra - sa Čatskim, sa Douksom i ostalima. Bilo je sasvim apsurdno, ali je istovremeno bilo i jedina stvar koja je imala smisla.

Doktor Danko se igrao vešala.

„Pa“, rekao je čučnuvši opet pored mene. „Kako ti se čini, kako ti se prijatelj drži?“

„Mislim da si ga spatrljčio“, rekao sam.

Nakrivio je glavu na jednu stranu i svojim malim suvim jezikom prešao preko usana dok me je svojim ogromnim očima gledao ne trepćući kroz debela stakla. „Bravo“, rekao je i opet me pomilovao po ruci. „Mislim da ne veruješ da će se ovo zaista dogoditi i tebi“, rekao je. „Možda će te deset ubediti.“

„Ima li 'E'?", pitao sam, a on je malo ustuknuo kao da ga je neprijatan miris mojih čarapa odbio.

„Pa“, rekao je, i dalje ne trepćući, a zatim je nešto što je bilo slično osmehu uvrnulo ugao njegovih usana. „Da, ima dva E. Ali pošto nije tvoj red da pogađaš, naravno...“ Samo je malko slegnuo ramenima.

„Možeš to da računaš kao pogrešan odgovor - naredniku Douksu“, predložio sam prilično uslužno.

Klimnuo je glavom. „Ne voliš ga. Shvatam“, rekao je i malo se namrštio. „Čak i ako je tako, ipak bi trebao da se plašiš malo više.“

„Plašim čega?“, rekao sam. Čisto razmetanje, naravno, ali koliko često se dobije prilika da se šegači sa autentičnim zločincem? Pucanj kao da je pogodio metu; Danko me je dobro odmerio pre nego što je jedva primetno klimnuo glavom.

„Pa, Dekstere“ - rekao je - „vidim da ćemo morati da pokažemo na primeru.“ I opet mi se nasmešio onim

slabašnim, gotovo nevidljivim osmehom. „Između ostalog“, dodao je, a vesela crna senka se privukla otpozadi dok je on govorio, bacajući gromovitu rukavicu izazovno Mračnom putniku, koji se najpre izvukao napred, pa se vratio nazad. Kratko smo stajali tako nakostrešeni jedan prema drugom, a zatim je on konačno trepnuo, samo jednom, i ustao. Odšetao je do Douksovog stola veoma mirno, a ja sam se povukao u moj domaćinski mali ugao i pitao se kakvo će to čudo Veliki Dekstrini morati da izmisli za ovo, do sada njegovo najveće bekstvo.

Naravno znao sam da su Debora i Čatski bili na putu ovamo, ali me je to brinulo više no išta drugo. Čatski će insistirati na restauraciji svoje oštećene muškosti ulećući na štaci i mlateći pištoljem u jedinjoj ruci, a čak i ako je dozvolio Debori da mu bude podrška, ona je nosila veliki gips koji je otežavao kretanje. Teško da je takav spasilački tim ulivao poverenje. Ne, video sam da će moj mali kuhinjski čošak jednostavno postati prenaseljen sa nas troje oblepljenih, udrogiranih i bez nade da nam iko pomogne.

Iskreno rečeno, uprkos mom kratkotrajnom nadahnuću za herojski dijalog, i dalje sam bio ošamućen od onoga što se nalazilo u Dankovoj strelici za uspavlivanje. Dakle, bio sam drogirani, čvrsto vezan i potpuno sam. Ali u svakoj situaciji postoji i nešto pozitivno, samo ako dovoljno uporno tražite; pokušavajući da nešto takvo pronađem i u ovom trenutku, shvatio sam da moram da priznam da me za sada još nisu napali besni pacovi.

Tito Puente je započeo novu numeru, nešto malo sporije, a ja sam postao filozofski nastrojen. Konačno,

svima nam jednom dođe kraj. Čak i tako, ovo sigurno nije bio jedan od mojih najpoželjnijih načina da nestanem sa lica zemlje. Zaspiti i ne probuditi se bilo je broj jedan na mom spisku, a sve što se dalje nizalo bilo je znatno neukusnije.

Šta li ću videti kad umrem? Prosto ne mogu sebe da navedem da verujem u dušu, Raj ili Pakao, ili u ijedan tako naduvan besmisao. Ako ljudska bića uopšte imaju duše, zar je ne bih imao i ja? A budite sasvim sigurni da je nemam. S obzirom na to što jesam, kako bih je mogao imati? Nezamislivo. Dovoljno je teško da budem ja. Da budem ja s dušom i savešću, i da mi preti nekakav zagrobni život, bilo bi nemoguće.

Ali zamisliti divnog, jedinstvenog mene kako odlazim zauvek i nikada se ne vraćam - veoma tužno. Tragično, zaista.

Možda bih morao da razmislim o reinkarnaciji. Nad tim, naravno, nema kontrole. Mogao bih da se vratim kao kukac, ili još gore, opet kao neko čudovište moje vrste. Za mnom sigurno niko ne bi žalio, posebno ako bi i Debs otišla u isto vreme. Sebično sam se nadao da ću ja otići prvi. Završimo prosto s tim. Cela ova šarada traje već predugo. Došlo je vreme da se stavi tačka. Ko zna zašto je to dobro.

Tito je započeo novu pesmu, veoma romantičnu, nešto o „Te Amo“. Kad već razmišljam o tome, verovatno bi Rita žalila za mnom, idiotkinja. I Kodi, i Astor, na neki njihov nezdrav način, sigurno ću im nedostajati. Nekako sam u poslednje vreme uspeo da nakupim pun voz emotivnih veza. Kako je to moglo da mi se neprekidno dešava? I zar nisam previše razmišljao o istim stvarima u poslednje

vreme, otkad sam se našao izvrnut pod vodom u Deborinim kolima? Zašto sam u poslednje vreme toliko vremena trošio na umiranje umesto da radim stvari ispravno? Kao što sam ja sam to najbolje znao, nije u svemu tome bilo baš neke prevelike mudrosti.

Čuo sam kako Danko čangrlja po tasu na kome je držao alatke te sam okrenuo glavu da pogledam. Još uvek mi je bilo veoma teško da mrdam, ali je istovremeno postajalo i lakše nego pre; uspeo sam da fokusiram pogled na njemu. U ruci je držao veliki špric i približavao se naredniku Douksu sa uspravljenim instrumentom, kao da je želeo da bude viđen i da izazove divljenje. „Vreme je da se probudiš, Alberte“, rekao je veselo i zabio iglu u Douksovu ruku. Prvo se ništa nije događalo, a zatim se Douks uz trzaj vratio u budno stanje i pustio niz prijatnih brektaja i mumljanja, a dr Danko je stajao, posmatrao ga i uživao u trenutku, držeći opet uzdignut špric.

Tada se čuo nekakav udarac iz prednje strane kuće, a Danko se brzo okrenuo i dograbio pištolj za balone s bojom upravo u trenutku kada je velika i ćelava kontura Kajla Čatskog ispunila vrata. Kao što sam se i pribojavao, oslanjao se o štaku i držao pištolj u ruci za koju sam čak i ja mogao da vidim da je znojava i nestabilna. „Kučkin sine“, rekao je, a dr Danko je pucao u njega jednom, pa drugi put. Čatski je zurio u njega zinuivši, a Danko je spustio oružje kada je Čatski počeo da klizi na pod.

Odmah iza Čatskog, nevidljiva dok on nije tresnuo na pod, bila je moja draga sestra Debora, najlepši stvor kojeg sam ikada video ako se ne računa pištolj „glok“ koji je

stabilno držala u desnoj ruci. Ona nije zastala da bi se preznojavala ili nagrđivala Danka pogrđama. Prosto je stisnula vilicu i ispalila dva brza hica koja je dr Danko primio posred grudi i koji su ga zbrisali s nogu i odbacili preko frenetično cvilećeg Douksa.

Sve je bilo tako tiho i nepokretno veoma dugo, osim nepobedivog Tita Puentea. Zatim je Danko skliznuo sa stola, a Debs je kleknula pored Čatskog i pipnula mu puls. Spustila ga je u udobniji položaj, poljubila ga u čelo, i konačno se okrenula meni. „Dekse“, rekla je. „Jesi li dobro?“

„Biću dobro, sestro“ - rekao sam, osećajući blagu ošamućenost - „samo ako isključiš ovu groznu muziku.“

Ona je otišla do izanđalog radiokasetofona i iščupala utikač iz zida, gledajući u narednika Douksa u iznenadnoj ogromnoj tišini, nastojeći da ne pokaže mnogo na licu. „Sklonićemo te sada odavde, Doukse“, rekla je. „Sve će biti dobro.“ Spustila je ruku na njegovo rame dok je on mumlao, a zatim se odjednom okrenula i prišla meni dok su joj niz lice krenule suze. „Isuse“, prošaputala je sekući moje veze. „Douks je haos.“

Dok je kidala poslednje komade trake sa mojih ruku meni je bilo teško da osećam uznemirenost zbog Douksa, jer sam konačno bio slobodan, sasvim oslobođen trake, Doktora, činjenja usluga, i, da, izgledalo je da bih konačno mogao da se oslobodim i narednika Douksa.

Ustao sam, što uopšte nije bilo toliko lako koliko zvuči. Protegao sam moje jadne zgrčene udove dok je Debs izvlačila radio da bi pozvala svoje prijatelje iz policijske

stanice Majami Bič. Prišao sam operacionom stolu. Bila je to sitnica, ali je radoznalost prevladala. Dohvatio sam parče zalepljenog papira sa ivice stola.

Poznatim paučinastim štampanim slovima Danko je napisao: „NEVERNOST.“ Pet slova je bilo precrtano.

Pogledao sam u Douksa. I on je pogledao u mene, raširenih očiju koje su emitovale mržnju koju nikada više neće biti u stanju da izgovori.

Dakle, vidite, ponekad zaista postoje srećni krajevi.

EPILOG

Veoma je lepo posmatrati kako sunce izlazi nad vodom u miru suprotnog jutra Južne Floride. Još je lepše kada onaj veliki žuti pun mesec visi tako nisko na suprotnom kraju horizonta i polako bleedi u srebro pre nego što će skliznuti iza talasa otvorenog okeana i prepustiti suncu da preuzme nebo. A onda je još lepše posmatrati sve to bez kopna na vidiku, sa palube čamca za krstarenje od 26 stopa, dok se protežete da biste i poslednje čvorove razbili u rukama i nogama, umorni a ispunjeni, ali i tako srećni, konačno, zbog obavljenog noćnog posla koji je predugo bio odlagan.

Uskoro ću preći na svoj mali čamac, koji sada vučem za nama; baciću uže za vuču i uputiti se u pravcu u kome je otišao i mesec, brekćući motorom pospano krenuću kući i potpuno novom životu čoveka pred kojim je ženidba. A *Osprej*, pozajmljeni čamac za krstarenje od 26 stopa, ploviće polako u suprotnom pravcu, prema Biminiju, na otvorenu pučinu i u Golfsku struju, ogromnu bezdanu plavu reku koja tako podesno teče kroz okean u blizini Majamija. *Osprej* nikada neće stići do Biminija, neće uspeti ni da pređe Golfsku struju. Mnogo pre nego što ja srećan sklopim oči na svom malom krevetu, njegov motor će stati poplavljen vodom, a zatim će se i sam brod polako napuniti, ljuljuškaće se malo na talasima pre nego što sklizne pod njih, dole u beskrajne kristalno jasne dubine golfske struje.

Verovatno negde daleko ispod površine konačno će se stabilizovati na dnu među stenjem, ogromnim ribama i potonulim brodovima; bilo je hirovito divno razmišljati da će negde u blizini biti i uredno upakovani paket koji se blago leluja u struji dok ga krabe izjedaju do kostiju. Upotrebio sam četiri sidra za Raikera pošto sam delove uvezao kanapom i lancima, a uredni i beskrvni zavežljaji, sa dve užasne crvene čizme pričvršćene odozdo za njihov lancem brzo su nestali s vidika, u dubinama; ostala je samo mala kapljica krvi koja se brzo sušila na staklenoj pločici u mom džepu. Pločica će završiti u kutiji na mojoj polici, odmah pored Makgregora, a Raiker će biti hrana za krabe i život će se na kraju nastaviti svojim srećnim ritmom u kome se prepliću prenemaganje i kidisanje.

Za godinu-dve povešću Kodija sa sobom i pokazati mu divote koje se otvaraju u Noćima noža. Sada je bio previše mlad, ali će početi od malog, učiti da planira, i polako se uspinjati lestvicom. Hari je naučio mene, a sada ću ja to preneti Kodiju. Zatim, jednoga dana, možda će on, sledeći moje senovite korake, postati novi Mračni osvetnik i sprovoditi Harijev plan u novoj generaciji čudovišta. Život, kao što rekoh, ide dalje.

Uzdahnuo sam srećan i zadovoljan, i spreman za sve to. Tako je divno. Mesec je sada već otišao i sunce je počelo da nagoreva jutarnju hladovinu. Vreme je da se ide kući.

Zakoračio sam u svoj čamac, pokrenuo motor i odbacio užu za vuču. Zatim sam okrenuo čamac i, sledeći mesečev primer, krenuo kući, u krevet.